

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

От пръв поглед

Заплетена и вълнуваща история
като самия живот!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ОТ ПРЪВ ПОГЛЕД

Превод: Анета Макариева-Лесева

chitanka.info

Париж, Лос Анджелис и светът на модата са пъстрият декор на завладяващия разказ на Даниел Стийл за известна дизайнерка, която с талант и предприемчивост постига всичко, освен възможността да промени миналото си и да повярва в любовта.

Тими О'Нийл е символ на комфорт и шик. Тя успява да изгради могъща бизнес империя, която е най-голямото ѝ творение и смисъл на живота ѝ.

Но се оказва, че в добре подредения си и строго контролиран свят Тими О'Нийл не може да се предпази от магията на любовта. Съдбата ѝ устройва капан в Париж по време на седмицата на модата. Внезапно заболяване става причина в живота ѝ да влезе един французин. Отначало Тими и Жан-Шарл Верние са само пациент и лекар. После стават приятели и си кореспондират от безопасно разстояние между Париж и Лос Анджелис. Има хиляди причини да поддържат дистанцията помежду си. Докато внезапно от приятелството захвърчат искри и огънят пламва.

*На децата ми, които обичам с цялата си душа —
Беатрикс, Тревър, Тод, Саманта, Виктория, Ванеса, Макс и
Зара.*

*Пожелавам ви да срещнете любовта „от пръв“ или от
втори поглед, онази истинската, която продължава вечно.*

Желая ви радост и щастие навеки.

С цялата си искрена обич,

Мама

НАВЕКИ

*Първа руменина,
първа искра,
първи трепет,
първи поглед,
мигове вълшебни,
светкавици небесни,
пъстра дъга,
дяволита игра,
летен дъждец,
песен на шурец,
гръмовен трясък,
пеещи сърца,
надзърнах
в очите ти
и открих
стаени мечтите
ти,
трепетно очакване
в безбрежния ти взор,
и там видях*

сбъднат
отговора
на копнежа си,
в деня,
когато
сърцето ти
докосна
моего,
гръм удари
и завари ме
без капчица
съмнение
внезапно,
безумно,
безусловно,
безгранично,
навеки
влюбена
във теб.

1.

Гласът на пилота в самолета на „Алitalia“ от Милано до Париж събуди Тими от кратката ѝ дрямка. Чувстваше се изтощена след трите седмици, прекарани в Ню Йорк, Лондон и Милано. Два пъти годишно — през февруари и октомври — правеше това поклонение до светите места на модата за изложенията на прет-а-порте. Тя беше основател, пътеводна светлина, главен дизайнер и управител на най-известната марка за мъжки и дамски готови облекла в Америка, с клонове в Европа.

Тими О’Нийл управляваше бизнеса си съвсем сама вече двайсет и три години. Сега, на четиридесет и осем, нейната модна империя включваше още детско облекло, мебели за дома, декорации, домашен текстил, а преди десет години добавиха и козметика — няколко марки парфюми, които бяха много добре приети и постигнаха светкавичен успех в държавите, където се продаваха. Името Тими О’Нийл беше световна марка и означаваше стил, класа и поразяващ успех.

Повече от две десетилетия светът на „Тими О“ беше символ на приказката на успеха. Сега Тими пътуваше към Париж, за да присъства на октомврийското дефиле на европейската си модна линия. Другите американски дизайнери хвърляха усилията си в седмицата на модата в Ню Йорк и отказваха авантюрата на европейското прет-а-порте. Тими беше единствената, която с безгранична енергия и хъс се впускаше и в двете изложения. След поредния моден маратон се чувстваше изтощена и самата мисъл за предстоящото в Париж я смазваше.

Тими О’Нийл, подобно на цар Мидас, превръщаше всичко, до което се докоснеше, в злато, а модният свят я смяташе за безгрешна. Дори в редките случаи, когато самата тя не беше особено доволна от сезона, или пък критиците бяха по-пестеливи с похвалите, колекциите ѝ се продаваха със същия успех. Тими правеше добре всичко, с което се захванеше — претворяваше идеите си с перфекционизъм и неповторим шик. Беше безмилостна към себе си и в очакванията си, много повече от останалите. Имаше изключителната дарба отдалеч да

предусеща с какво би искал да се облича светът, с какво да живее и на какво да ухае. Не само модните линии, но и парфюмите на марката бяха хит на пазара. Тя сама избираше ароматите и дизайна на опаковките. Малко бяха нещата, които можеше да се опрат на Тими О'Нийл. Самата тя признаваше, че в кухнята не се чувства така убедително, както в модата, макар че се справяше добре. Не обръщаше особено внимание и на дрехите, с които се обличаше. Предпочиташе нещо удобно, в повечето случаи от спортните колекции на марката.

За пътуването до Париж бе избрала джинси и тениска от последната си колекция, винтидж жакет от норки, който бе открила преди години в малко магазинче в Милано, и черни пантофки по неин дизайн. Носеше голяма черна чанта от крокодилска кожа на „Ермес“, с внушителни размери, а износеният ѝ вид от многобройните пътувания през годините ѝ придаваше допълнителен стил.

Пилотът съобщи, че се приземяват на летище „Шарл дьо Гол“ в Роаси, до Париж. Тими доволно изпъна напред крака — бе проспала почти целия кратък полет. Беше като изцедена от напрежението, работата и коктейлите в Милано. Дефилетата в Европа обикновено завършваха с безкрайни купони и безсънни нощи. На мястото до нея в салона първа класа седеше някакъв свещеник, който не отрони нито дума през целия полет и вероятно беше един от малкото, които не я познаваха и не носеха нещо от нейните колекции. Бяха си кимнали учтиво, когато се настаняваха, а десет минути по-късно, след като бе разтворила „Интернешънъл хералд трибюн“, за да прочете отзивите за модното дефиле, бе потънала в безпаметен сън.

Самолетът намали скоростта и тя надзърна през илюминатора. Мисълта за Париж я накара да се усмихне. Обърна се към двамата си асистенти, чиито места бяха през пътеката. Бяха я оставили да поспи. Всички се чувстваха смазани от стреса и напрежението през последните три седмици и с облекчение очакваха последната спирка от турнето.

Всички ревюта бяха важни, но тези в Париж винаги се отличаваха с особен заряд и динамика от начало до край. Милано беше светилището на модния свят, но тя най-много ценеше успехите си в Париж. Това бе любимият ѝ град, мястото, където мечтите ѝ се сбъднаха. Тими сънливо подаде на Дейвид и Джейд нахвърлените си записки. Дейвид работеше с нея от шест години, а Джейд — от

дванайсет. Двамата я боготворяха — заради добротата и почтеността ѝ, а също заради онова, което учеха от нея — и в лично, и в професионално отношение. Всичко у Тими беше вдъхновяващо — от гениалната ѝ работа до деликатното ѝ общуване с хората. Дейвид винаги казваше за нея, че сърцето ѝ свети като морски фар в тъмнината и показва пътя на другите. А най-хубавото бе, че изобщо не осъзнаваше колко е изключителна. Всеки, който я познаваше, би се съгласил, че е удивително дружелюбна и скромна.

Имаше вроден усет към бизнеса, дарба да предусеща модните тенденции и не се колебаеше да експериментира. Не се страхуваше да посегне към новото, независимо от рисковете. Живееше на високи обороти, със замах. С времето се бе доказала като прекрасен работодател и приятел — Дейвид и Джейд знаеха това. Тими беше надежден партньор, всеотдаен работар, брилянтна, съзидателна, забавна, състрадателна, донякъде обсебваща, перфекционист до крайност. Бе вдигнала високо летвата на своята компетентност, постижения, креативност и лоялност.

Дейвид Голд бе започнал работа при нея веднага след дипломирането си от „Парсънс“ като надежден дизайнер. Тими обаче определи моделите му като безлични, повече класически и не съвсем актуални. Липсваше му перспективата, авангардността, които тя търсеше у асистентите си, но у него откри нещо съвсем различно и много полезно. Той имаше усет към гениални маркетингови идеи, беше изключително организиран и бдителен към детайлите, а заедно с това умееше да управлява огромен брой хора. Веднага го изтегли от дизайнерския екип и го назначи за свой асистент. Продължи да я придружава по ревюта два пъти годишно, но отговорностите му се разраснаха неимоверно за шестте години, в които бяха заедно. На трийсет и две той вече бе вицепрезидент, отговорен за маркетинга, и двамата обсъждаха всички изяви и рекламни кампании на фирмата. Заедно бяха лъснали имиджа на компанията до ослепителен блясък, брилянтен във всяко отношение.

И този път не правеше изключение — Дейвид бе поел голяма част от работата по ревютата в Ню Йорк и Европа. Тими винаги бе твърдяла, че на визитката му трябва да пише „магьосник“. Творческата енергия, която не му достигаше като дизайнер, избуяваше в идеите му за маркетинг, реклама и работа с хора по начин, непостижим дори за

Тими. Тя никога не пестеше признания и похвали за другите. Харесваше и ценеше Дейвид, лично се бе погрижила да го вдигне на крака след заболяването му от хепатит преди четири години. Той пък се прекланяше пред нея като свой ментор и признаваше, че тя го е научила на всичко за модната индустрия, макар че според Тими ученикът отдавна бе надминал учителя. Съвместните усилия на екипа им жънеха огромен, заслужен успех.

Джейд Чин бе работила като заместник-редактор във „Вог“ и бе попаднала в полезрението на Тими по време на фотосесиите за списанието, на които тя винаги държеше лично да присъства. Също като нея Джейд беше перфекционист, маниак по детайлите и чудовищен работохолик — можеше да работи четиридесет и осем часа без да се оплаче. За пет години във „Вог“, тя се бе изкатерила по безкрайната служебна стълба до поста заместник-редактор срещу отчайващо ниско заплащане, една камара бонуси и нищожно признание. При Тими бе получила главозамайваща заплата и длъжността „личен асистент“. Въпреки възможностите през годините да се издигне в йерархията, Джейд бе избрала да си остане нейна лична асистентка, и така вече дванайсет години. Обичаше работата си с всичките ѝ плюсове и минуси. С Дейвид се бяха сработили добре, с Тими бяха в пълен синхрон — проявяваше шесто чувство за желанията ѝ, буквално четеше мислите ѝ. Тими признаваше, че такъв асистент е мечтата на всяка работеща жена. Обмисляше и най-малките детайли, дори носеше в чантата си пакетчета от любимия чай на Тими, а чашите изникваха тайнствено, точно когато Тими най-много се нуждаеше от тях, също както обедите, вечерите, закуските, дрехите, които би искала да смени за предстоящото интервю, списъците с телефонни обаждания и постоянно променящите се срещи. Джейд помагаше на Тими да се движи във върнатата посока и винаги да бъде във форма, грижеше се за всичко и осигуряваше гладкото ѝ преминаване през ежедневието.

Тримата бяха забележителен екип. И както Тими обичаше да казва, Джейд и Дейвид ѝ помагаша да изглежда добре и да се чувства още по-добре. Джейд я бе придружавала до Париж може би петдесетина пъти за дванайсет години, Дейвид — два пъти по-малко. Това бе любимият ѝ град и макар че бизнесът ѝ беше базиран в Ел Ей, при всеки удобен случай Тими с удоволствие отскачаше до Париж. Пътуването никога не ѝ тежеше. Както всеки път, така и сега, след

„адския месец“, както наричаше периода на турнетата, след последното ревю щеше да си даде почивка и да остане сама за два-три дни. После щеше да се присъедини към Джейд и Дейвид в Ню Йорк, за да разговаря с производствения отдел, да посети фабриката в Ню Джърси, да се срещне с рекламната агенция, за да обсъдят новата кампания.

Тими бе една от малкото, които упорито отказваха да преместят седалището на фирмата си в Ню Йорк. Предпочиташе Лос Анджелис. Животът там ѝ харесваше, разпределяше го между крайбрежната си вила в Малибу и градската къща в Бел Еър. Нямаше никакво намерение да живее в пентхаус в Ню Йорк, да мръзне през зимата и да се тъпче в Хемптън през лятото. Обичаше живота си такъв, какъвто е, и беше убедена, че това напълно я устройва. Не можеше да се спори с успеха. А когато нещо ѝ хрумнеше, мятеше се на самолета и заминаваше. Дейвид се бе опитал да я убеди да си купи собствен самолет, но тя упорито отхвърляше идеята.

Успехът не главозамае Тими през годините. Тя никога не забрави откъде бе тръгнала, шансът, който бе получила в кариерата си, нито кафенето, където бе работила като сервитьорка, и където нощем бе сътворила първите си модели с евтини, но оригинални материи, купени с бакшишите. След седем години (вече беше на двайсет и пет), дойде първият ѝ пробив, когато една клиентка от „Барнис“ забележа колко актуални, стилни и безупречно ушити бяха дрехите, които Тими предлагаше. Купи половин дузина от най-хубавите ѝ модели, занесе ги в стария магазин „Барнис“ на Седемнайсета улица, дълго преди да се преместят по-надалеч от центъра, и те моментално станаха хит. След което поръча още двайсет и пет бройки, после — петдесет. Когато на следващата година поръчаха сто бройки, Тими напусна кафенето, нае един разнебитен склад в модния квартал на Ел Ей и дванайсетина момичета от дом за самотни майки като шивачки. Беше им предложила добри пари, което устройваше и тях, и нея. И така колелото се завъртя. На трийсет беше знаменитост, а осемнайсет години по-късно се бе издигнала до космически висоти. Въпреки някои тежки сътресения в живота си, продължаваше да се мисли за късметлийка. Най-вече в работата си.

Тими погледна през прозореца и се усмихна уморено. След не особено мекото кацане на летище „Шарл дьо Гол“, на терминала ги

очакваха от ВИП службата. Както обикновено, възнамеряваше веднага да се залови за работа, още повече че сега нямаше проблем с часовата разлика. Беше планирала интервюта с журналисти, срещи с представители на текстилни предприятия, за да подбере тъканите за следващата зимна линия. Макар да беше октомври, вече се показваха колекциите пролет/лято, а тя работеше върху моделите за есента и зимата на следващата година. Винаги беше една година напред, с готови скици или поне с идеи.

— С кого имам среща днес следобед? — попита Тими, загледана навън в прекрасния слънчев октомврийски ден, истинско облекчение след петте дни неспирен дъжд в Милано. Есента в Париж закъсняваше, за нейно голямо удоволствие, въпреки че го харесваше и в дъждовно време. Понякога си мислеше, че може би, в някакъв минал живот е била францужойка. Този град бе грабнал душата ѝ от първото пристигане тук на двайсет и седем години, малко след големия ѝ успех, когато беше дошла да купи материали. Едва след години, когато откри европейските клонове на компанията, бе показала моделите си на парижкото прет-а-порте — събитие, на което гледаше като на невероятно удоволствие и признание.

Това бе любов от пръв поглед. Всичко в Париж ѝ харесваше: времето, архитектурата, хората, музеите, изкуството, ресторантите, парковете, улиците, църквите, светлината, небето. Спомни си първия път, когато взе такси, за да я откара по „Шанз Елизе“ до Триумфалната арка. Стъмваше се, градът потъваше в приказен сумрак, а тя беше толкова поразена, че се разплака. Летният бриз плавно развяваше огромното знаме, осветено от прожекторите. Завинаги съхрани страхопочитанието и възхищението си към този град. При всяко пристигане сърцето ѝ биеше лудо. Нито веднъж не се отегчи, не загуби тръпката. Искеше ѝ се някой ден да си купи тук жилище, но някак все отлагаше във времето. Отсядаше в един и същи апартамент на „Плаза Атене“, където с удоволствие ѝ угаждаха като на разглезено дете. Обожаваше това и тъкмо по тази причина не си купи собствено жилище.

— Имаш среща с журналисти от „Вашингтон Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“, а и с един от „Фигаро“ следобед — изстреля отговора си Джейд, после я погледна и се усмихна. Въпреки натрупаната умора,

лицето ѝ имаше онова особено парижко озарение. Всички знаеха за специалния ѝ флирт с Париж.

— Познавам този поглед — подкачи я Джейд и Тими кимна, неимоверно щастлива. Винаги бе обичала французите и всичко в Париж. Понякога късно вечер, след уморителни делови вечери, се прибираще в стаята си в „Плаза Атене“ и заставахе до прозореца, загледана в седефено сивата светлина на нощното небе, или посрещаше изгрева в някое зимно... пролетно... лятно утро. Всеки път изживяването бе неповторимо.

Тими прокара пръсти през дългата си, гъста коса и я прибра назад, за да я върже. Не си направи труда да търси огледало, дори не я среса. Беше небрежна към външния си вид. Красива жена, но не и суетна. Повече я интересуваха моделите, които създаваше за другите. Тази липса на нарцисизъм беше част от нейното очарование. Когато работата я поглъщаше, изглеждаше като дългокрако, щръклесто дете, което се мотае по сцената и се прави на голяма. В същото време беше властна, притежаваше забележителен талант, всичко това съчетано с някаква невинност, с неосъзнаване на това коя е и колко е могъща. Истинската сила на Тими се криеше във вродената ѝ дарба и неистов хъс. Енергията ѝ беше повече от тази на електрическа централа и Джейд долови как турбината се завихря.

В Париж ѝ предстоеше много работа. Пробите с моделите бяха насрочени за седем на следващата сутрин. После трябваше да отиде до текстилната фабрика, на три часа път с кола, за да се договори за платовете по неин дизайн. След това я очакваха още интервюта за колекциите, представянето на новия ѝ парфюм, който вече беше световен хит. Всичко, до което Тими се докосваше, се превръщаше в злато и беше обречено на успех. Това беше валидно за бизнеса ѝ. В личния ѝ живот положението беше различно. Тази красива жена с буйна червена къдрава коса и огромни зелени очи изобщо не осъзнаваше колко поразително изглеждаше.

Пригответяха се да слизат от самолета. Дейвид взе огромната ѝ чанта и изстена:

— Виждам, че пак си сложила топката за боулинг — пошегува се той и я накара да се разсмее.

Дейвид приличаше на модел, а Джейд беше безупречно облечена, за разлика от Тими. Някой би си помислил, че Джейд е

дизайнерът, а Тими — асистентът, макар че изглеждаше зашеметяващо, когато се постаряеше. Предпочиташе собствените си модели в комбинация с винтидж аксесоари, които бе събирала през годините, и някои екстравагантни индийски и старинни бижута, купувани от „Фред Лейтънс“ в Ню Йорк или на базари в Париж и Лондон. Нестандартното я привличаше и не се колебаеше да съчетава истинското с имитацията, при това го правеше с финес. Можеше да се появи с диамантена огърлица и тениска или с огромен винтидж пръстен на „Шанел“, пиринчени бижута от колекциите на Коко Шанел или Дайана Врийланд и дълъг вечерен тоалет. Тими О’Нийл беше поразителна красавица, но преди всичко имаше стил — небрежно-елегантен, „парцалив“, както самата тя обичаше да го определя. Всъщност много не се занимаваше със себе си, просто сутрин навличаше какво да е, но при нея винаги се получаваше. Джейд често си мислеше, че ако тя го направи, вероятно биха я пуснали да влезе в хотела само през задния вход.

На летището Дейвид бързо се ориентира към ВИП терминала и с облекчение стовари тежката чанта на Тими върху количката. В нея имаше какво ли не — бележници със записки, книга за четене, новия парфюм и един тон „боклуци“: ключове, червила, запалки, пепелник, който бе откраднала от бар „Харис“, или по-точно, който ѝ бяха подарили, след като забелязаха, че се опитва да си го прибере, новата златна химикалка, подарена ѝ наскоро от някого, и дузина сребърни моливи. Дейвид все се шегуваше, че със съдържанието на чантата ѝ може да открие офис и да започне търговия. Всички тези вещи ѝ бяха нужни и ѝ даваха чувство за сигурност.

Последваха служителката до лентата, където Дейвид и Джейд очакваха една планина багаж. Авиокомпанията бе предупредена и цялата колекция, опакована в специални куфари, бе разтоварена първа. Дейвид бе уредил камион, който да ги откара в хотела. Тими отказа да тръгне и остана докрай, за да се увери, че нищо няма да бъде загубено. Това би било истинско бедствие. Докато чакаха, тя се отдалечи, за да запали цигара. Беше ги отказала за дълго, но след развода си — преди около единайсет години, отново пропуши.

Стоеше облегната на една стена и наблюдаваше хората, които я подминаваха. Тъй като бяха американци и пътуваха с цяла колекция дрехи, трябваше да минат през имиграционната служба и митнически

контрол. Носеха документи, които показваха, че са освободени от мита и такси, макар че едва ли някой щеше да отваря куфарите. Бяха платили пет хиляди долара за свръхбагаж, както обикновено.

Тими пушеше и си мислеше за дългия път, който бе извървяла, за да се чувства в „Плаза Атене“ в Париж като у дома си. Никога не забравяше откъде е тръгнала и беше благодарна за добрия шанс, с който съдбата я беше срещнала. Пътят от малкото кафене в Ел Ей до Париж бе много, много дълъг. Минувачите не пропускаха да забележат огромната диамантена гривна на ръката ѝ, която беше толкова натрапчива, че се чудеха дали не е фалшива. Тя несъзнателно свали ластика от опашката си и дългата ѝ къдрава рижа коса се разстла по раменете ѝ. Приличаше на младата Рита Хейуърт в цялото ѝ великолепие. Тими изглеждаше много млада за възрастта си. Никой не предполагаше, че е на четиридесет и осем, даваха ѝ най-много четиридесет. В нейния случай това не се дължеше на никакви специални грижи, просто гени и късмет. Наплискваше лицето си със студена вода, срещваше се, измиваше си зъбите и с това тоалетът ѝ приключваше.

Докато се рееше в спомените си, Тими забеляза млада жена, която се бореше да свали чантите си от лентата за багажа. Жената носеше бебе в кенгуру, двегодишно момиченце с кукла в ръце се държеше за полата ѝ, а момченце на около четири се инатеше за нещо и накрая избухна в сълзи. И майката, и момченцето изглеждаха притеснени. Тими забеляза, че малкото момиченце беше красиво облечено, а момченцето носеше морско костюмче с къси панталонки. Майката изглеждаше уморена, с усилие влачеше багажа, а детето продължаваше да плаче. Не правеше сцена, просто беше разстроено. Без много да му мисли Тими бръкна в джоба на жакета си, където винаги държеше по няколко близалки, за да не пуши, докато рисува. Извади две и се приближи към майката. Явно бяха французи. Въпреки страстта си към всичко френско, Тими знаеше едва няколко думи. Обикновено се справяше с жестове и усмивки, а шофьорите на такситата ѝ помагаша на драго сърце. Този път беше сама. Успя да привлече вниманието на жената, показва ѝ близалките без децата да ги видят и се усмихна с питащ, свенлив поглед.

— Oui? — попита тя.

Жената я разбра и се поколеба. Огледа внимателно Тими и тъкмо се канеше да откаже, когато децата се обърнаха. Със свободната си ръка Тими нежно погали момченцето по косата, която имаше същия цвят като нейния, или поне когато беше на неговите години. С времето бе станала бакъреночервеникава. Неговата беше по-скоро оранжева, като морков, по лицето имаше много лунички, също като нея в детството ѝ. Момиченцето беше русо и синеоко, приличаше на майка си. Бебето нямаше коса и наблюдаваше сцената мълчаливо, със зальгалка в устата. Смучеше палеца си и явно сълзите на брат ѝ не я притесняваха.

Жестът на Тими успокои момчето и то я зяпна ококорено, а жената кимна одобрително. Двете размениха усмивки. Тими подаде близалките на децата и ѝ помогна да качи чантите на количката. Двете деца учтиво благодариха и семейството продължи по пътя си, а Тими ги проследи с поглед.

От хартиената лента на багажа им разбра, че пристигат от някакъв френски град. Момченцето се обърна и ѝ помахаше с дяволита усмивка, преди да изчезнат зад ъгъла, а майката ѝ хвърли благодарен поглед. В този момент до нея изникнаха Дейвид и Джейд. Не бяха присъствали на разговора ѝ, но не биха се изненадали. Тими имаше слабост към децата, но нямаше собствени. При всеки удобен случай ги заговаряше по летищата или в магазините, разбираше се с тях и успяваше да стопи разстоянието помежду им. Беше от хората, които обичат деца, и те сякаш го усещаха. Лесно влизаше в тона им, нещо необичайно за човек в нейното положение, с такава кариера и без собствено семейство. Винаги казваше, че е сама на света. Често подхвърляше пред Джейд, че някой ден може да си осинови дете, но така и не бе го направила.

Джейд също се притесняваше. Беше на трийсет и осем, а все още нямаше деца. Десет години от живота си бе посветила на женен мъж, докато най-накрая преди около година скъса с него, но оттогава не бе срещнала друг. Времето летеше. Тими бе спряла да мисли за това преди години. Вече се чувстваше прекалено стара, за да ражда. Осиновяването ѝ допадаше като идея, но все оставаше само в сферата на мечтите ѝ. Забавляваше я мисълта, че някога би могла да го направи, макар да не го бе споменавала от известно време. Според Дейвид това трябваше да се случи. Притесняваше се, че ще остане

сама. Дори Тими не можеше да работи вечно. Или пък грешеше? Тя обичаше да казва, че ще работи поне докъм стотната си година.

Джейд пък намираше идеята Тими да осинови дете за доста глупава. Тими беше изтънчена, успяла жена, управляваше огромен конгломерат. Дори не можеше да си я представи с бебе. И двете смятаха това само за една далечна мечта. От време на време, в спокойните самотни вечери, Тими все още се връщаше към нея с болка в сърцето. Чувстваше се много по-самотна, отколкото ѝ се искаше да признае, и представата, че ще бъде така до края на дните си, я депресираше. Не бе очаквала, че животът ѝ ще се обърне така, но с годините много неща се промениха. Опитваше се да гледа философски и да се радва на онова, което ѝ се случваше, без да мисли за самотата на старини. Никога не бе си представяла, че един ден ще се окаже с бляскава кариера, но без мъж и без деца.

Жил, парижкият ѝ шофьор, ги чакаше отвън до изхода. Беше приятно да го видят и той им помаха, широко усмихнат. Както винаги, беше с цигара в уста, присвил едното си око, за да се предпази от виещата се струйка дим. Возеше Тими от десет години, през които се бе оженил и сдобил с три деца. Съпругата му беше заместник главен готвач в сладкарница на кораба „Крийон“ и двамата се справяха добре, с помощта на тъща му, която се грижеше за децата.

— Bonjour, мадам Тими! Vous avez fait bon voyage? Добре ли пътувахте?

Въпреки подчертания акцент, той говореше правилен английски и винаги с удоволствие работеше за нея. Тя пък се държеше приятелски и никога не проявяваше капризи. Многократно му се извиняваше, когато се налагаше да закъснява, макар това изобщо да не го безпокоеше. Жил обичаше работата си и хората, които срещаше. Когато караше клиенти като нея, се чувстваше важен. Харесваше му да впечатлява колегите си. Тими беше щедра с бакшишите и за всяка Коледа му изпращаше костюм. Тъкмо затова той бе един от най-добре облечените шофьори не само в „Плаза Атене“. Винаги имаше подаръци и за съпругата и децата. Допадаше му и страстта ѝ към Париж и всичко френско. Беше истинско удоволствие да бъде в нейната компания. Докато приятно си разговаряха, двете се настаняха в колата, а Дейвид се качи в камиона с целия багаж. Това не влизаше в

задълженията на вицепрезидента по маркетинг, но той искаше да се увери, че нищо няма да се загуби по пътя.

— Как са Соланж и децата? — учтиво попита Тими.

— Много добре. Много големи — отвърна той широко усмихнат, с все още присвити очи, а Джейд свали стъклото с видимо неодобрение. Тими нямаше нищо против, дори самата тя си запали цигара. Във Франция винаги пропушваше, може би защото всички го правеха. — Догодина имаме още едно бебе — щастливо обяви той.

Щеше да е четвърто по ред. Няколко пъти той бе търсил съвета ѝ в какво да инвестира. Двамата със съпругата му притежаваха собствена къща извън града и живееха добре заедно с овдовялата майка на Соланж. Тими обичаше да знае повече за хората, които работеха за нея. Винаги бе харесвала Жил.

— А при вас добре е? — попита той и ѝ хвърли поглед в огледалото за обратно виждане, докато ловко се справяше с трафика на излизане от Роаси. Винаги я бе намирал за красива и секси. Той нямаше предразсъдъци за възрастта на жените както мъжете в Щатите. Според него една жена на четиридесет и осем си беше млада, особено ако изглеждаше като нея.

— Всичко е наред — доволно отвърна тя. — Следващата седмица ще направим ревюто за готовите облекла. Може би ще ми остане малко време да обиколя магазините този уикенд.

Надяваше се, че до петък ще приключат с подготовката и ще успее да отдели ден-два за себе си, да се разходи по антикварните магазини и да хвърли око на парижките бутици. Обичаше да е запозната с най-новите модни тенденции тук и да наблюдава конкуренцията. Освен всичко друго в Париж, обичаше да се разхожда по бреговете на Сена, да обикаля по сергиите на букинистите, които продаваха стари книги, и просто да попива от атмосферата на града. Обичаше да ходи и на църква. Жил винаги я водеше на по-закътани местенца, които не би открила сама и които не съществуваха в пътеводителите на града. Забавляваше се наравно с нея. Харесваше му да показва града на човек, който го обича, познава и оценява.

Тими вече бе предупредила Джейд и Дейвид, че след като подготовката приключи, могат да разполагат с времето си през уикенда. И двамата искаха да пътуват за Лондон, за да се видят с приятели. Дейвид бе споменал и нещо за Прага. Те не споделяха

нейната страст по Париж. За уикенда не бяха насрочили срещи, нито интервюта, и се очакваше дотогава всички проби да са приключили. Шивачките, изпратени от Тими, щяха да се захванат с някои поправки, а последните детайли щяха да прегледат заедно и тримата в понеделник. Ревюто беше във вторник и още същата вечер Джейд и Дейвид заминаваха за Ню Йорк. Тими планиваше да остане сама за два дни след ревюто, ако успееше да прибави и уикенда, това би било допълнителен бонус и щедра награда за усиления труд през последните три седмици. Колкото и да не искаше да си признае, вече се чувстваше уморена.

Двамата с Жил приятно си побъбриха по пътя за Париж, а Джейд мълчаливо си преглеждаше записките. Остави няколко съобщения на телефона в офиса им в Лос Анджелис и още няколко в Ню Йорк. Първото интервю бе насрочено за два и половина, така че Тими щеше да разполага с малко време да се организира и да събере мислите си. На влизане в Париж движението беше доста натоварено и към един часа пристигнаха на „Авеню Монтен“. В мига, в който съзря „Плаза Атене“, Тими грейна. Тук се чувстваше като във втори роден дом. Харесваше го заради стилната обстановка, заради хората, заради изисканото обслужване и заради традицията да се среща за обяд с приятели в „Де реле“.

— В Париж винаги изглеждате щастлива — отбеляза Жил, докато ѝ отваряше вратата.

Пиколото я позна и се усмихна, като докосна шапката си.

— Добре дошла отново, мадам О’Нийл — поздрави я той, докато Джейд организираше пренасянето на ръчния им багаж. Зад тях спря камионът с Дейвид и останалия багаж.

Един от заместник-управителите я посрещна и придружи до апартамента ѝ, а през това време Джейд смирено раздаваше бакшиши и обясняваше на Жил в колко часа да ги вземе. В Париж Тими обичаше вечер да се прибира късно — отсядаше в малки бистра, където никой не я познаваше и където можеше да хапне обикновена френска храна. Още като изкачи стъпалата и влезе през въртящата се врата в стилно обзаведеното фоайе, усети погледите върху себе си. Тук вниманието, което привличаше, не я притесняваше като на други места. Не обичаше суматохата, която създаваше с присъствието си, но в „Плаза Атене“ се долавяше искрена топлина, която отново я накара да се

усмихне сърдечно. През последните петнайсет години винаги отсядаше в един и същ апартамент. Холът и спалнята имаха високи, красиви френски прозорци, покрити с трептящи сатенени завеси. Мебелите бяха в стила на малко френско шато, с позлатени орнаменти, които се повтаряха в огледалата и полилеите във всяка стая. Имаше и баня с вана, в която обичаше да остава с часове. Любимите ѝ шоколади и плодове вече я очакваха на масата, заедно с огромна ваза цветя от управителя на хотела. Тук винаги се грижеха за нея като за специален приятел и въпреки предстоящото напрежение, Тими се вълнуваше, че ще остане цяла седмица. Десетте дни в Париж щяха да възстановят силите ѝ и да ѝ доставят истинска, несравнима радост.

Заместник-управителят кимна дружелюбно, остави ключовете на бюрото и излезе. Тими свали жакета от норки, метна го на големия, тапициран с кадифе стол, и прегледа съобщенията. Вече се бяха натрупали десет, имаше и четири от офиса. Партньорите от текстилната индустрия бяха потвърдили срещите, а едно от интервютата беше отложено за следващия ден. Докато си приказваха с Джейд, пристигна румсървис с поднос с кана чай. От мига на пристигането ѝ знаеха от какво има нужда — „Ърл Грей“ с любимите ѝ бисквити. Направо неустоимо.

— Изглеждаш щастлива — отбеляза Дейвид, показал глава на вратата.

Джейд посочи на пиколото къде да остави багажа. В „Плаза Атене“ всичко работеше като швейцарски часовник. Тими се бе опънала доволна на канапетото в хола и с крака на масичката, похапваше бисквити. Тениската, сините джинси и буйната червена коса ѝ придаваха момичешки вид.

— Толкова е хубаво, че съм тук — въздъхна тя с истинско облекчение за първи път от седмици.

— Интересно дали във вторник ще мислиш същото — подкачи я Дейвид. Добре знаеше с какво предстои да се справят — всевъзможни проблеми с моделите, с осветлението и озвучаването, с неравности по модната пътека — всичките обичайни разправии, които ги преследваха по време на всички ревюта. Но точно сега хич не я беше грижа, просто беше щастлива. — Наистина е време да си купиш местенце в Париж, щом толкова много го обичаш.

— Знам. Но тук ме гледат. Едва ли ще постигна това на друго място. — Тя показа с ръка цветята, чая, бисквитите, голямото сребърно плато с шоколади и елегантната обстановка. — Чувствам се като цирк „Елоаз“ в „Плаза Атене“.

— Добре, Елоаз, имаш един час да се преоблечеш, ако изобщо имаш такова намерение — важно я подкани Джейд. — Записани са две последователни интервюта, почивка, после заседание. Искаш ли да поръчам обяд?

Тими поклати глава. Чаят и бисквитите ѝ бяха напълно достатъчни засега. Хранеше се по малко и беше слаба като манекенките си. На времето ѝ бяха предложили работа като модел, но отказа. Още тогава много повече ѝ харесваше да прави дрехи за моделите, а не просто да ги разхожда.

— Ще се преоблека — заяви Тими, погледна часовника си и отпи глътка чай.

Трябваше да се обади в Лос Анджелис на Зак — мъжът, с когото имаше връзка в момента. Струваше ѝ се глупаво да го буди — в Ел Ей беше четири сутринта. Зак бе изкопчил обещанието ѝ да му звънне веднага щом пристигне. Искаше да се увери, че всичко е наред, което я трогна. Рядко проявяваше такава загриженост, но понякога се случваше да я изненада с подобен жест на внимание.

Знаеше, че още ѝ е обиден, задето не пожела да го вземе на това пътуване. Държа се като дете — очакваше от нея да го обсипва с внимание и да го забавлява, затова се цупи седмици наред преди заминаването ѝ. Не можеше да повярва, че през цялото време ще работи. Но не си струваше и целия път от Лос Анджелис, за да бъдат заедно два-три дни в Париж, което можеше и да не се осъществи, ако изникнеше проблем. Чудеше се какъв ли ефект щеше да има обаждането ѝ — дали нямаше да нажежи отношенията им още повече, или щеше поне малко да го умиловичи. Трудно бе да се каже. Можеше да изчака до късния следобед, но тогава сигурно ще ѝ се ядоса, че не го е направила по-рано, а можеше и да му звънне набързо още сега, да му изпрати целувки и да го остави да спи.

Преди да замине бе останала с впечатлението, че въпреки нестабилната им връзка, той живееше с мисълта, че е негов дълг да я придружава и забавлява, докато тя работи. Нейното виждане по въпроса беше различно и това се превърна в ябълката на раздора.

Когато мъже като него излизаха с жени като нея ролите се разменяха, но това нито ѝ харесваше, нито го намираше за нормално, макар вече няколко години да участваше в подобен театър. Мъже като Зак бяха единствената ѝ алтернатива на самотата. Осъзнаваше слабите места на една такава връзка, още повече че той се държеше незряло, безотговорно и напълно егоцентрично.

Бракът ѝ бе продължил само пет години. След развода, през последните единайсет години бе имала цяла серия мъже като Зак. Запълваше времето си с безкрайни часове работа, посветени на изграждането на една цяла империя, и резултатът наистина беше внушителен. Животът ѝ не предполагаше сериозна връзка, вече бе убедена, че това не е за нея. Тими винаги бе твърдяла, че жени с нейното положение не привличат мъже на същото ниво, с подобно благосъстояние и интереси. Жени като нея привличаха като магнит мъже, които предпочитаха да бъдат отглеждани. Беше убедена, че мъжете с възможности на нейната възраст се стремят към жени два пъти по-млади от нея, които даваха мило и драго да станат техни съпруги или поне любовници. Нагаждаха се към ролята на украшения, която им предлагаха, ставаха послушни, мили момичета и се радваха, че ги показват тук-там като трофеи. През последните единайсет години не се появи нито един успял мъж на подходяща възраст, така че изборът ѝ се свеждаше между достойната самота и несериозните връзки с мъже като Зак, обикновено по-млади от нея. Все пак имаше късмет, че разликата бе само няколко години, защото много по-младите биха я карали да се чувства абсурдно и биха я отегчавали до сълзи. Проблемът не беше толкова до възрастта, колкото до това, че никой не беше влюбен — нито тя, нито те.

Мъжете, с които излизаше, често бяха актьори или случайни модели, писатели, художници — хора от аристократичните среди, обикновено посредствени. Повечето от тях нямаха нейните успехи, нито работеха усърдно колкото нея. Бяха красиви — нарцистични, разглезени, фалшиво мили, поне в началото, впечатлени от кариерата ѝ, от която често я ревнуваха. Наслаждаваха се на облагите, които получаваша от нея. Във всички тези връзки тя само даваше, а те само взимаха, но любов нямаше. След няколко месеца отношенията се разпадаха от само себе си и те се разделяха по взаимно съгласие. Тези полувръзки се опитваха да запълнят самотните ѝ нощи и дни, бяха

нейният антидот на самотата. Вечно имаше колебания дали да се задоволи с някоя несъвършена връзка, или храбро да чака в самота с надеждата, че точният човек най-после ще се появи в живота ѝ. Често обаче смелостта не ѝ достигаше. И това даваше шанс на някой като Зак, макар че тези връзки я караха да се чувства още по-самотна. В отплата им помагаше в кариерата, водеше ги по разни събития, но рядко канеше някой от тях в къщата си в Малибу за почивните дни.

В годините след развода всъщност не бе търсила друг мъж. Беше приела статута си на самотна разведена жена и се бе примирила с това, но понякога мъжката компания ѝ липсваше — да флиртува, да се забавлява, да се чувства поласкана. На четиридесет и осем още не беше готова да се откаже завинаги. А онзи, истинският, можеше и никога да не се появи. Добре знаеше какво може да очаква от мъже като Зак, но засега нямаше друг избор. Зак беше приятен и тя го харесваше, поне докато не започна да ѝ прави сцени, че не я придружава в Европа. Имаше някаква наглост в настояването му и това я отблъсна. Дори не беше сигурна дали иска повече да се вижда с него. Подозираше, че това е краят на връзката. Всеки от тях двамата чувстваше, че получава по-малко, отколкото иска и заслужава. В една връзка настани ли се негодуванието, краят е близо. Все пак на няколко пъти след заминаването си му се обади, за да си остави една отворена вратичка, което я караше да се ядосва на самата себе си.

Зак беше на четиридесет и една, бивш актьор и модел. Беше се снимал в няколко реклами и се бе справил сравнително добре. Бяха се запознали на едно от интервютата за поредната рекламна кампания на „Тими О“ и започнаха да излизат, след като отхвърлиха неговата кандидатура. Изглежда се бе примирил с този факт, макар да се долавяше очакването му, че някой ден тя все пак ще го уреди. Понякога дори го подхвърляше и това я караше да изпитва неудобство.

Беше по момчешки непринуден и неустойимо красив. През уикендите се забавляваха в Малибу, макар че сексът никога не беше такъв, какъвто и двамата биха искали да бъде. С годините бе научила, че самовлюбените мъже не са най-добрите любовници. Прекалено се интересуваха от самите себе си, за разлика от самата нея. Тя не беше нито нарцистична, нито себична. Онези, които добре я познаваха, като Джейд и Дейвид, знаеха колко истински и добър човек е, което си беше рядко явление.

Зак никога не се беше женил — беше вечният ерген и не проявяваше никакъв интерес към семейство или деца. Просто искаше да се забавлява. Докато една връзка отговаряше на неговите критерии или обслужваше целите му, успяваше да се задържи в нея. Във връзката с Тими му допаднаше публичността, с която се сдобиваше покрай нея, и той постоянно търсеше ситуации и възможности, които да облагодетелстват кариерата му. Пестеше усилията си. Разбира се, Тими бе работната пчеличка.

Такова беше положението и тя не хранеше никакви илюзии. Отношенията ѝ с мъже като Зак никога не продължаваха повече от няколко месеца. Периодите на самота между връзките бяха много по-дълги. Изборът ѝ бе ограничен и нито една възможност не ѝ допаднаше, но статуквото оставаше непроменено.

Надяваше се отношенията ѝ със Зак да продължат поне до края на празниците, защото самотната Коледа щеше да е особено изпитание. Предпочиташе несъвършените мъже пред самотните празници и почивни дни, затова се примиряваше с неизбежните разочарования, освен ако не преминаваха границата на търпимост. Зак си имаше определена роля в живота ѝ — партньор на повикване, въображаем любовник и приятел. Когато искаше, беше очарователен и обикновено прекарваша приятни моменти заедно. Не беше лошо момче, а и поне веднъж в седмицата топлеше леглото ѝ, което хич не беше зле. Когато настъпеше неизбежният край, отново щеше да се наслади на самотата си и да се самозалъгва, че така ѝ е по-добре. Този толкова често повтарян танц ѝ бе до болка познат; дилемата на повечето самотни жени на нейната възраст. Даваше си сметка, че трябваше да стане истинско чудо, за да срещне истински мъж, който няма да се плаши от успеха и възрастта ѝ, който няма да се възползва от нея и който би я обичал такава, каквата е. Отдавна не се бяха случвали чудеса в живота на Тими, а и тя беше престанала да ги очаква.

Вдигна телефона и набра номера в Ел Ей, Джейд излезе от стаята. През годините бе виждала мъже като Зак да идват при Тими и да си отиват. Мразеше ги заради това. Самата тя имаше подобни проблеми и добре познаваше неизбежните компромиси. За нея те бяха връзката с женен мъж, десет пропиленни години и разбито сърце. Бе започнала да си мисли, че несериозните връзки са за предпочитане.

Поне Тими нямаше илюзии. Не се влюбваше и това ѝ спестяваше много след края. Щетите бяха ограничени, а сънищата — относително спокойни. Красиво лице, изваяно тяло, сговорчиво момче и поредните шест месеца с компания. Това вършеше чудесна работа, ако не искаш повече. Единствената грешка би била да си въобразиш, че може да излезе нещо. Но Тими беше наясно. Добре познаваше и играта, и породата.

Зак вдигна на второто позвъняване, явно току-що се събуждаше.

— Здравей, Зак — весело изчурулика тя. — Пристигнахме в Париж и ти се обаждам, както обещах. Сега продължавай да спиш. Ще ти звънна пак. — Тъкмо се канеше да затвори, когато чу гласа му. Когато лежеше или беше сънен, гласът му добиваше особен сексапил.

— Не, буден съм... как е в Париж? Без мен не струва, нали? — опита се да се пошегува неуспешно той, макар полузаспал.

Тими отново долови онази дразнеща нотка на неудовлетворение, но нямаше намерение да коментира това за стотен път.

— Така си е. Не струва — разсмя се тя при мисълта колко беше последователен. Това пътуване се беше превърнало в негова фикс идея. — По-добре заспивай сега. След час и аз тръгвам по работа.

— Да, да, знам. Все това повтаряш. Едва ли работиш през цялото време.

— Колкото и да не ти се вярва, точно това правя. Тези турнета са истинска мелачка. — Беше напълно откровена, макар че той явно се съмняваше. На него му изглеждаше просто забавление. Модели, партита, срещи с медиите, постоянна шумотевица в романтични европейски градове. Тъкмо по вкуса на Зак, само да го беше поканила. Тими обаче предпочете да не се занимава и с него, когато има толкова ангажменти на главата си.

— Поне можеше да ме наемеш като модел — мило я укори той и това я накара да се усмихне. Знаеше, че иска точно това, беше ѝ съвсем ясен.

— Наемат модели само от Европа, Зак. Знаеш това. — Но той знаеше още, че тя би могла да се намеси и да уреди да го наемат. Тъкмо това го дразнеше. Можеше да му намери работа, дори да я създаде специално заради него. Тими обаче беше непреклонна — никога не смесваше бизнеса с удоволствието. Двамата просто се бяха забавлявали за известно време, което не предполагаше пътуване до

Европа. Той пък имаше свои причини да смята, че тя му го дължеше. Според нея той очакваше прекалено много. — Освен това, скъпи — добави тя без излишни емоции, — вече си старичък за тази работа. Моделите са почти деца, някои са още тийнейджъри.

— Евросган — отсече той и отново я разсмя. Понякога имаше точни попадения.

— Прибирам се след две седмици, слава богу. Имам чувството, че е изминала цяла година. — Тими опита да смени темата.

— И на мен така ми се струва — каза по-топло той. Всъщност тя му липсваше много повече, отколкото бе очаквал. И въпреки пререканията им преди пътуването ѝ, още я искаше. Тя беше страхотна жена и се държеше мило с него. — Довлечи си задника у дома, за да полудуваме и да мързелуваме в Малибу. — Знаеше колко харесва и къщата, и дните, които прекарваха там заедно. На нея също ѝ харесваше това. Такова беше негласното им споразумение — нейният стил на живот срещу неговата компания. Това ги устройваше и двамата и си прекарваха чудесно.

— Връщам се скоро — увери го тя. — Ти какво прави тази седмица?

— Днес имам прослушване за работа като модел, а утре кастинг за реклама — отвърна той с надежда в гласа.

— Надявам се да те вземат — окуражи го тя. Тъкмо заради това я харесваше. Винаги беше толкова позитивна. Каквото и да ставаше, винаги казваше нещо свежо и ободрително. Никога не униваше.

— Аз също. Трябват ми пари — каза той през прозявка.

Представи си го, опънал прелестното си стройно тяло в леглото. Нямахте спор, беше великолепен, макар и егоцентричен. Трудно се устоява на такъв сексапил. Не можеше да не признае, че ѝ беше приятно да я виждат с чаровен мъж като него. Поне за известно време.

— А ти не се развихрай много из Париж. Всъщност — добави той със злорада усмивка накрая, — надявам се там да ти е тъпо и много да ти липсвам. Добре ли се забавляваш без мен? — този коментар не я изненада.

— Предполагам може и така да се каже — отвърна тя, леко впечатлена от безочията му. — По всичко личи, че пожеланието ти ще се сбъдне. След половин час ще си скъсам задника от работа. — Работата си е работа, дори и в Париж.

— Хубавия ти задник, който толкова харесвам — добави той.

— Благодаря. И аз твоя. — При това в страхотна форма — помисли си тя, но реши да не му го напомня. Той бе само седем години по-млад от нея, но всеки ден посвещаваше часове на тялото си.

— Е, гледай своята скоро да си е у дома, преди да съм забравил как изглежда. — Явно беше в много по-добро настроение от преди и искрено желаше да я види, което я успокои. Все още не ѝ се искаше да слага край на тази връзка. Поне не преди празниците.

— Ще ти изпратя снимка — пошегува се тя. — Ще помоля Джейд да ме снима. — Той се разсмя. Харесваше му пъргавия ѝ ум. Всъщност, харесваше я повече, отколкото бе очаквал. Просто се беше вкиснал заради пътуването ѝ, но не чак толкова, че да прекрати връзката. Надяваше се следващия път желанието му да се сбъдне и да замине с нея.

— Донеси ми нещичко от Париж — каза той почти по детински.

— Например? — изненада се тя. Винаги бе щедра към него. Подаряваше му дрехи от най-скъпите си колекции. Знаеше, че има нужда от тях, а на нея не ѝ струваше нищо. Подари му скъп часовник за рождения ден. Той много се зарадва и ни най-малко не се притесни.

— Например, Айфеловата кула. Не знам. Изненадай ме.

— Ще избира нещо. — Понякога ѝ се струваше, че разговаря с дете, което очаква да бъде глезено. Нямаше никакви претенции за равенство във връзката — нито емоционално, нито интелектуално, нито финансово. В този тип отношения не можеше да има равнопоставеност. Разликата в годините и парите изкривяваха всичко.

През повечето време, което никак не ѝ допадале, тя се чувстваше като неговото Сладко Мамче. За нея равенството в отношенията беше пълна химера, нещо, на което вече не се и надяваше. Това беше цената, която плащаше за успеха и възрастта си.

— Съжалявам, че те събудих.

— Радвам се, че го направи. Време е да ставам. Ще отскоча до фитнеса.

— Приятен ден. Ще ти звънна скоро. Може би през уикенда — обеща тя. — Тук ще бъде истинска лудница през следващите няколко дни.

Изобщо не му мина през ум да я попита как е, дали е изморена. Знаеше, че тя умее да се грижи за себе си, и очакваше, че е добре.

— Доскоро — отвърна той и затвори.

Тя остана загледана в телефона дълго след края на разговора. Така я завари Джейд.

— Как е принцът? — попита тя и погледна Тими.

— Добре, предполагам. Още го е яд, че не го взех, но вече му минава. Пожела ми тъпо прекарване. — Тими явно го намираще за смешно.

А Джейд никак.

— Може и да се сбъдне — кисело отвърна Джейд и стовари на бюрото купчина документи за подпис. Вече ги затрупваха факсове, които изискваха незабавна реакция.

Тими погледна Джейд. Нищо не изпитваше, дори не беше разочарована от разговора си със Зак. Въпреки явната му липса на отношение, той беше познатото, удобно присъствие в живота ѝ. Приемаше го такъв, какъвто е. Мъжът, с когото спеше, а не мъжът, в когото беше страстно влюбена. Тими си даваше сметка, че човек не може да има всичко. Налагаше се да прави компромиси. Макар че този път пожеланията му минаха границата.

— Понякога и аз не знам защо продължавам — въздъхна Тими.

— Много добре знаеш, също като мен — откровено отвърна Джейд. Тя винаги бе поразително пряма. Тъкмо това харесваше Тими у нея. — Защото самотата е ужасна — продължи Джейд. — И се хващаш за каквото има. В случая Зак. Алтернативата е никой и не е особено привлекателна. А онова, което правя аз — да се срещам с женен мъж — е още по-зле. Ти поне няма да си с разбито сърце. Най-много да те разкара.

— Не е точно така — призна Тими. — Понякога отнасят парченце със себе си. Като себеуважението ти заради глупостите, с които си се примирявала, например.

— Не е по-различно от женения мъж, който не напуска съпругата си. По дяволите, Тими, какво друго ни остава? Всички свестни са женени. — Тази мантра Тими бе чувала и преди. Нейната бе, че всички мъже, особено свестните, се ужасяват от успели жени.

— Не може всички да са женени — опъна се Тими.

— Нима? Кога за последен път си срещнала почтен, уважаван тип, който да не е обвързан?

— Не знам — отвърна Тими с въздишка и си взе бонбон от подноса. — Не обръщам особено внимание. Не мисля, че вече имам нужда от истинска връзка. За какво ми е на моята възраст? Но не съм сигурна и че искам още такива като Зак. Омръзна ми да се чувствам като тяхна майка и да удовлетворявам всичките им нужди. Това не е за мен.

— Опитай се да им го обясниш — изсъска Джейд. — Може би трябва да идем в манастир.

— Преди това ще трябва да поработя върху навиците си. Много съм грешна — замислено каза Тими и двете се разсмяха. — Не знам къде се крие отговорът. На твоята възраст можеш да си намериш точния човек, при това много бързо. Просто трябва да се огледаш. А аз май вече загубих интерес. Всъщност, сигурна съм. Последното, към което се стремя сега, е брак... така че остава серията Зак... или никой. Почтена самота. Мисля, че съм готова за поредната доза от нея. Това са последни издихания на връзката. Започва да ме депресира. Писна ми да играя ролята на Лейди Паричка пред безочливи, незрели мъже и после да ме засипват с ругатни. Откъде взимат всичкото това самочувствие? Искане ми се да имам поне малко от тяхната самоувереност. Нарцисизмът явно изисква сериозна подготовка. — Тими сви рамене. Дори след като бяха побъбрили приятно със Зак, не се чувстваше добре. Трите седмици пътуване и работа си бяха казали думата. Не беше сигурна и дали иска да го види, когато се прибере.

— Може пък да срещнеш някого в Париж — с надежда подхвърли Джейд.

— Не се занасяй. Кого имаш предвид? Деветнайсетгодишните модели от Чехия или заядливи френски журналисти от левичарската преса, или някой от дизайнерите — жени или гейове, или и двете? Аз не си търся мъж. А дори и да срещна някого, ще е неподходящ по географски признак. Последното, от което се нуждая, е мъж на другия край на света. Но все пак благодаря за пожеланието — отвърна Тими и пхна друг бонбон в устата си. Метаболизмът ѝ позволяваше вкусноти, забранени за много други.

— Решила съм да се впусна във виртуални флиртове, след като се върна. Познавам четири жени, които се омъжиха тази година за мъже, с които се запознаха по интернет — решително каза Джейд.

— Само внимавай, нещо ме притеснява в тази идея — каза Тими, стана и започна да реши косата си. Първият кандидат за интервю щеше да пристигне след минути. Парижкото препускане започваше.

— Колко по-зле може да стане? — реторично попита Джейд. — Аз съм с женен, ти — със задници. Най-лошото, което може да се случи, е да срещна някой убиец, да се омъжа за него и да му родя деца. На трийсет и осем не мога много да избирам.

— На трийсет и осем можеш да си позволиш да избираш колкото си искаш. Не се предавай, Джейд — сериозно каза Тими.

И двете бяха наясно, че дори Джейд бе прехвърлила предпочитаната от мъжете възраст. Повечето си падаха по двайсетгодишни. Зрелите жени, с достатъчно мозък, отдавна бяха отживелица. Тими знаеше за себе си, че вече е извън класацията по ред причини — възраст, доход, успех, известност (името ѝ беше познато почти във всеки дом по света).

Джейд влезе, за да ѝ съобщи, че първият журналист вече я очаква в лоби бара — прекрасно кътче, където сервираха чай и невероятни сладкиши. Обичаше да се среща с журналисти там. Тими въздъхна. Изглеждаше красива, въпреки умората.

— Да го поканя ли тук? — попита Джейд.

— Ще е по-добре — тихо се съгласи Тими. Не беше в настроение. Копнееше само за една дълга, спокойна разходка из Париж. Предстояха ѝ още три дни усилена работа, а после, през уикенда, щеше да прави каквото си поиска. Мислеше за думите на Зак. Бе свикнала с мъже като него — красиви, забавни, които никога не се сещаха да се погрижат за нея, да ѝ кажат няколко успокоителни думи или просто да ѝ разтрият раменете, когато е уморена. Сама носеше цялата тежест и отговорност на живота си. Понякога, както сега, всичко това ѝ идваше в повече.

Тя се изправи и с усмивка посрещна журналиста — висок, слаб, навъсен мъж, с когото щяха да говорят за мода. Изведнъж ѝ стана все едно. Сложи си учтивата маска, усмихна му се, докато се ръкуваха, и го покани да седне.

— Хотелът си го бива — отбеляза той, след като прие поканата за кафе и набързо излапа четири бонбона. — Не ви ли притеснява факта, че живеете по този начин, пръскате толкова пари, спечелени от

експлоатацията на хората и от залитанията им по модата? — попита той на един дъх.

Тими му се усмихна мило и се замисли какво, по дяволите, да му отговори. Очертаваше се дълъг следобед. Явно пожеланието на Зак беше на път да се сбъдне. Наистина ѝ беше тъпо без него. Но и с него нямаше да е голяма веселба. Животът никога не дава гаранции.

2.

Двете интервюта в сряда следобед преминаха очаквано отегчително. Нищо по-различно вече двайсет и три години. Публичността бе най-безинтересната част от работата ѝ. Онова, което най-много ѝ допаднаше, беше творческият процес, новите идеи, удоволствието от включването на допълнителните линии и безкрайните възможности.

Представянето на колекциите готови облекла в Ню Йорк и Европа беше много важно за фирмата. Тези участия ѝ носеха специална тръпка и поради факта че беше единственият американски дизайнер, който два пъти годишно представяше модели и на двата континента — а това си беше сериозно предизвикателство. Нейният перфекционизъм беше пословичен. Задължително присъстваше на пробите на моделите, проверяваше дали всеки елемент е на мястото си, дали всеки аксесоар е перфектният избор. Накрая внимателно проследяваше главната репетиция. Тими — обикновено спокойна и уравновесена, направо полудяваше, ако нещо не беше наред по време на ревютата, ако моделите не изглеждаха на пътеката така, както очакваше — грима, косите, движенията...

До петък следобед приключиха с всички проби, а репетициите бяха насрочени за понеделник. Цяла седмица не бе хапвала почти нищо и колкото по-малко се хранеше, толкова по-зле се чувстваше. Преди заминаването им с Дейвид за Лондон, Джейд забеляза, че нещо не е наред. Двамата бяха решили да прекарат там уикенда. Дори Дейвид се бе отказал от пътуването си до Прага, за да придружи Джейд. Очакваха ги три купона, а Дейвид твърдо бе решил да посети галерия „Тейт“.

— Добре ли си? — загрижено я попита Джейд на тръгване. Тими ѝ се стори необичайно бледа и напрегната. Така бе цялата седмица. Случваше се преди ревюта, но този път изглеждаше по-особено — изтощена и някак извън контрол.

— Всъщност, чувствам се ужасно — усмихна се Тими. — Просто съм уморена. Щеше ми се Париж да е в началото на дяволския месец, а не в края, когато вече съм на края на силите си. Изглежда Милано ми дойде в повече.

— Давай го по-спокойно през уикенда — притеснено я посъветва Джейд. — Не се занимавай с нищо. Всичко е готово. — Знаеше, че Тими се вълнува за платовете, които бе поръчала за следващата година. Всичко беше пристигнало, очакваше и няколко десена по поръчка. Дрехите, които замисляше, щяха да са уникални. — Ще ходиш ли на някои от купоните?

— Вероятно ще трябва да се покажа тук-там. — Много от дизайнерските фирми организираха тържества в Париж, но „Тими О“ щеше да пропусне този сезон — глътка въздух за екипа, макар да бяха наясно, че при следващото си участие през февруари трябваше да се реваншират и да спретнат сериозно забавление. Но това предстоеше, сега се бяха откачили.

— Може да е някакъв грип — каза Тими. — Ще се оправя, като се наспя нощес. — Беше намислила да си поръча румсървис, вместо да обикаля по любимите си бистра. Не беше в настроение, а и една тиха вечер в стаята изведнъж ѝ се стори прекрасна възможност. Щеше да хапне супа и да си легне.

— Обади се, ако имаш нужда от нещо. — Джейд я прегърна на тръгване. Знаеше, че Тими с удоволствие щеше да се разхожда из улиците на Париж, да посети любимите си местенца.

— Няма да ми трябва нищо. Вие двамата се забавлявайте. — Бяха достатъчно млади да купонясват по лондонските партита. Беше им направила резервация в „Харис Бар“ за своя сметка — поредният жест, с който им показваше колко много ги цени.

Малко след като тръгнаха, тя се пхна в горещата вана.

Мислеше за Зак. Не му се бе обаждала откакто пристигна. Той също не го направи. Изпрати му кратък имейл, когато излезе от банята. Не ѝ се искаше да затваря врати, преди да се е прибрала. После звънна на румсървис, поръча си пилешка супа, прочете една глава от книгата, което не бе правила отдавна, и в десет часа заспа.

Събуди се в два сутринта. Чувстваше се много зле и до сутринта не спря да повръща. Към шест, когато небето над Париж взе да просветлява, отново заспа, от изтощение. Това наистина бе лош късмет

— да се разболеет точно в Париж и да пропусне възможността да се наслади на любимия си град. Събуди се по обед, чувстваше се малко по-добре, макар че мускулите на корема я боляха. Беше прекарала ужасна нощ, но изглежда най-лошото бе преминало.

Обади се на Жил и го помоли да я чака пред хотела в един часа. Поръча си чай и препечен хляб. Прииска ѝ се да звънне на Зак, но при него часът бе три сутринта. За добро или лошо той бе мъжът в живота ѝ, поне засега. През нощта дори ѝ беше минала мисълта да му се обади, за да му се оплаче, но реши, че той едва ли ще го вземе на сериозно. Съчувствието не му бе присъщо, поне не го бе проявявал през четирите месеца, откакто бяха заедно. Случваше се вечер да сподели колко е уморена, но той изглежда не обръщаше внимание на думите ѝ и настояваше да излязат.

Взе си душ, облече пуловер и джинси, удобни обувки и излезе от хотела. Жил я чакаше отвън и щом я видя, усмивката грейна на лицето му.

Обиколиха всички нейни любими места, но към четири отново се почувства зле. Не ѝ се искаше да губи нито минута, докато е в Париж, бе планирала да посети магазина на Дидие Людо на „Пале Роял“, за да се порови из винтидж моделите, но накрая се отказа и се върна в хотела. Прибра се в стаята си и се пхна в леглото. Към седем вечерта отново започна да повръща и то още по-силно. Вирусът, който бе пипнала, не бързаше да си отива. Два часа по-късно ѝ се струваше, че умира. След поредната криза в банята, едва не припадна. Колкото и да не искаше да си признае, усещаше как паниката я завладява. След още половин час, който прекара в леглото, взе да обмисля къде може да намери лекар. Сети се за името на един, препоръчан от нейна приятелка от Ню Йорк, в случай че някога ѝ се наложи. Беше записала телефоните му на листче хартия, прибрано в тефтера ѝ. Леко притеснена, тя му звънна, после остави съобщение на мобилния и отново се отпусна в леглото. Мразеше да се разболява, особено когато бе далеч от дома си. Отново помисли дали да не звънне на Зак, но ѝ се стори глупаво. Какво щеше да му каже — че е болна от грип? Не искаше да безпокои и Джейд и Дейвид, затова остана в леглото в очакване лекарят да се обади. Остана изненадана, когато само след няколко минути я потърси и обеща до единайсет да бъде в хотела.

От рецепцията я уведомиха за пристигането му. През последните два часа не беше повръщала и започна да се чувства глупаво, че е притеснила лекаря за нещо незначително. Съвсем се обърка, когато отвори вратата, за да го посрещне. Насреща ѝ стоеше висок, приятен на вид мъж с пясъчноруса коса, на около петдесет и пет, облечен в безупречно елегантен тъмносин костюм и бяла риза. Приличаше по-скоро на бизнесмен, а не на лекар. Представи се като доктор Жан-Шарл Верние. Извини му се, че го е притеснила в събота вечер, а той я увери, че не било никакъв проблем, тъй като вечерял наблизко до хотела. С удоволствие щял да ѝ помогне, макар че нямал практика да посещава пациенти по хотелите. Тими знаеше, че е интернист и професор в Медицинския факултет. Знаеше и това, че посещението му тук е заради общата им приятелка от Ню Йорк. Беше благодарна, че е запазила бележката с името му. По-добре той, отколкото някой напълно непознат. При това беше известен и уважаван специалист в град като Париж.

Последва я в стаята. Доктор Верние веднага забеляза бавната ѝ и нестабилна походка. Светлата ѝ кожа, типична за червенокосите, му се стори необичайно бледа. Видя, че присви очи, когато седна — явно изпитваше болка. Всъщност болеше я всяко мускулче, след два дни повръщане.

Преслуша гърдите ѝ, премери температурата. Нямахше треска, дробовете ѝ бяха чисти. Докато сваляше слушалката, тя забеляза халката на лявата му ръка. Не можеше да не признае, че с тези дълбоки сини очи и русата, прошарена на слепоочията коса, изглеждаше изключително привлекателен. За разлика от нея. Беше прекалено болна, за да мисли за външния си вид. Отпусна се по гръб на леглото, а той внимателно започна да опипва корема ѝ. Помоли я да разкаже какво точно се бе случило, отново я опипа и попита дали усеща болка. Когато натисна по-силно, тя леко извика.

— Предполагам, че е просто грип — взе да го уверява тя, като видя притеснения му вид.

Това го накара да се усмихне. Говореше отличен английски с подчертан френски акцент. Така и изглеждаше, типичен французин, макар и малко по-висок.

— А, вие сте и лекар? — закачливо попита той. — Освен известен дизайнер? Би трябвало да съм ви много ядосан — струвате

ми доста пари. Съпругата ми и двете ми дъщери обожават вашите модели. — Тя се усмихна, а той дръпна стол и седна до леглото ѝ. Забеляза, че е притеснена.

— Нещо лошо ли е? — През нощта дори бе помислила, че може да е рак или перфорирана язва, макар да нямаше следи от кръв, когато повръщаше. Никак не хареса начина, по който я гледаше. Нещо ѝ подсказваше, че няма да хареса и онова, което ще чуе, и се оказа права.

— Няма място за притеснение, но... — внимателно започна той, докато тя навиваше къдрица от дългата си червена коса. Изведнъж му заприлича на малко момиче, сгущено в огромното легло. — Бих искал да ви отведа в болницата тази вечер и да направим някои изследвания.

— Защо? — ококори очи тя и той забеляза силното ѝ притеснение. — Какво би могло да бъде?

— Не мога да съм напълно сигурен, но мисля, че е възможно да е възпален апендицит. — Беше почти сигурен, че е това, но не искаше да поставя окончателна диагноза без ехография. — Бих искал да ви заведа до американската болница в Нюили. Много приятно място — опита се да я успокои той, когато забеляза сълзи в очите ѝ. Знаеше, че в тази болница няма да е толкова притеснена, колкото в „Питие-Салпетриер“, където работеше той. Имаше право да преглежда пациенти и в другата болница, макар че рядко го правеше.

— Не мога. Във вторник ми предстои ревю. Репетициите са в понеделник. Трябва да съм там — обясни тя с тревожен глас.

— Трябва да ви уверя, че ако апендицитът ви се спуска, мадам О'Нийл, няма да може да присъствате на ревюто си. Представям си колко е важно за вас, но ще бъде напълно безотговорно да не направите необходимите изследвания.

— И ще трябва ли да ме оперират? — попита тя сподавено, а той се поколеба с отговора. Изглеждаше толкова елегантен — като мъж, тръгнал на вечеря, който се бе объркал и случайно бе попаднал в нейната стая.

— Възможно е — отвърна той. — Ще знаем със сигурност след ехографията. Случвало ли ви се е подобно нещо и преди? През последните няколко дни или седмици?

Тя поклати глава. Беше се почувствала недобре една нощ в Милано, но помисли, че е от пастата с бели трюфели, която хапна за вечеря. Джейд и Дейвид също имаха подобно неразположение и

единодушно бяха решили, че е от трюфелите. На сутринта всичко бе нормално. Не му спомена за трюфелите от страх, че това окончателно ще го убеди за необходимостта от болница.

— Мисля, че се чувствам по-добре. Не съм повръщала вече няколко часа — заинати се тя като дете.

Не обичаше да се занимава с трудни пациенти посред нощ, особено ако бяха важни личности — при това чужденци и инатливи американци. Жан-Шарл Верние бе свикнал пациентите и студентите да му се подчиняват. Авторитетът му на професор обикновено не се поставяше под съмнение. Преценката му, че пред себе си има жена, обсебена от работата си, бе правилна.

— Не може ли просто да си почивам и утре да решим какво да правим? — взе да се пазари тя и това вече никак не му допадна. Погледна я с явно раздражение. Виждаше, че няма намерение да постъпи в болница, ако се наложи. Тя пък знаеше, че ако я оперират, ревюто във вторник щеше да е катастрофа. Нямахше доверие на никого, дори на Дейвид и Джейд. През цялата си кариера не бе пропуснала нито едно ревю. И освен това, ако не беше наложително, нямахше никакво намерение да се оперира във Франция. Щеше да го направи след като се прибере в Щатите. — Защо да не почакаме още един ден? — предложи тя, като го гледаше с огромните си, толкова зелени очи на неестествено бледото си лице.

— Защото състоянието ви може рязко да се влоши. Ако е апендицит, сигурно не искате да се спуска. — Самата дума я накара да се разтрепери. Представата за спукване на каквото и да е в тялото ѝ никак не ѝ харесваше.

— Не, не искам. Но може би няма да се случи. Може да е нещо друго, нещо незначително, като грип например. Последните три седмици съм в непрекъснато движение.

— Виждам, че сте много упорита жена — строго каза той и я погледна. — Работата не е всичко в този живот. Трябва да се погрижите и за здравето си. Придружава ли ви някой? — дискретно попита той, но очевидно в стаята бе настанена само тя. Другата половина от леглото не беше докосната.

— Двамата ми асистенти, но те са в Лондон за уикенда. Ще си полежа до понеделник и дори да е апендицит, може да се успокои.

— Възможно е, но разбирам, че е изострен вече от едно или две денонощия. Това не е добър знак. Мадам О'Нийл, настоявам да постъпите в болница — твърдо отсече той и показа, че сериозно ще ѝ се ядоса, ако не направи каквото ѝ казва.

Тя не хареса решението му, а той нейното още по-малко. Намираще я за глупава, инатлива, разглезена и своенравна. Поредната американка, обсебена от парите и работата. Беше срещал няколко пациенти като нея и преди, макар че обикновено работохолиците бяха мъже. Това никак не му допаднаше. Той бе уважаван лекар със сериозна практика и нямаше нито време, нито желание да спори с пациентка, която не приема съветите му, независимо колко е известна. В неговата работа, в неговото царство той бе точно толкова важна личност, колкото и тя.

— Искам да почакам — запъна се тя.

Той разбра, че нищо няма да може да я убеди. Изглеждаше му съвършено неговорчива, което бе много глупаво.

— Разбрах това, но не съм съгласен с вас. — Извади химикалка от вътрешния джоб на сакото, надраска нещо върху рецептата и ѝ я подаде.

Тя погледна с надеждата, че ѝ е предписал магическо лекарство, което ще оправи всичко. Всъщност беше телефонният му номер. Същият, на който се бе обадила.

— Имате телефонния ми номер. Щом не желаете да се съобразите със съвета ми, ако се почувствате по-зле, моля, обадете ми се, независимо от часа. Но тогава ще трябва да ви откарам в болницата. Съгласна ли сте?

— Не може ли да ми дадете нещо, в случай че отново се почувствам зле? Нещо, което да спре повръщането? — Усети гадене, но не искаше да си признае. Нямаше никакво намерение да отива в болница. Вероятно той просто преувеличаваше или се презастраховаше, помисли си тя. Разсъждаваше като типична американка.

— Това не би било разумно — отсече той. — Не искам да маскирам състоянието ви. Опасно е.

— Пропуснах да ви кажа, че преди няколко години ми откриха язва.

— Още една сериозна причина да се направи снимка. Всъщност бих настоял за това преди да отпътувате. Кога тръгвате?

— Не и преди петък. Бих могла да дойда в сряда, след ревюто във вторник. — Надяваше се дотогава да е добре.

— Надявам се, че ще го направите. Обадете ми се в сряда сутринта и ще ви запиша час за ехограф — делово и хладно заяви той.

Тими помисли, че причината беше в това, че не послуша съветите му.

— Благодаря, докторе — мило каза тя. — Съжалявам, че ви разкарах напразно дотук по това време.

Стори му се искрена и за миг се поколеба в преценката си за нея. Беше трудно да се каже що за характер е. Единственото, което виждаше, бе колко е своенравна. Това не го изненада, знаеше коя е. Явно бе свикнала да контролира всички и всичко, освен едно — собственото си здраве.

— Не беше напразно — учтиво я увери той. — Сигурен съм, че сте се чувствали много зле. — Правилно беше преценил, че не е от хората, които ще звънят на лекар, освен ако не си мислят, че умират. Бе приел да я прегледа като услуга на пациентката му от Ню Йорк, а и бе доловил нотка на отчаяние в гласа на Тими още преди да чуе името ѝ.

— Така беше, но сега съм по-добре. Сигурно защото ме уплашихте — призна тя и той се усмихна.

— Искаше ми се така да ви бях уплашил, че да дойдете на ехограф още тази вечер. Продължавам да мисля, че е наложително. Не чакайте да ви стане ужасно зле, за да ми се обадите, може да бъде прекалено късно. Ако е апендицитът ви, както си мисля, би могъл да се спуска.

— Ще се постарая всичко да е спокойно до сряда сутрин — усмихна се тя, той също се разсмя, докато приготвяше чантата си. Хареса я, въпреки ината ѝ.

— Надявам се ревюто да мине добре — пожела ѝ той, препоръча ѝ да не става от леглото дотогава и да си почива през уикенда. После си тръгна.

На Тими ѝ се струваше, че е избегнала голяма опасност. В никакъв случай не ѝ се искаше да отива в болница точно тази вечер. Звучеше прекалено страшно. Мразеше болници, лекари също. Рядко ги посещаваше, освен ако не беше почти на смъртно легло, като този път.

Остана да лежи притихнала, след няколко минути звънна на Зак. Чувстваше се толкова самотна и уплашена, имаше нужда от него. Не искаше да тревожи Дейвид и Джейд в Лондон. При Зак беше три следобед и би трябвало да си е вкъщи. Събота е, сигурно се е върнал от фитнеса; бе прекалено рано за вечерните му планове. И на двата номера ѝ отговори телефонният секретар. Остави съобщение, че е болна и се надява да ѝ се обади. Искаше ѝ се да поговори с някого, да чуе познат глас, който да я успокои, да я подкрепи в трудния момент.

Полежа още час, притеснена за онова, което ѝ бе казал лекарят, и накрая в един и половина сутринта заспа. Зак така и не се обади.

Събуди се в десет и се чувстваше прекрасно. Обади се на Жил да го предупреди, че няма да излиза. Искаше ѝ се да отиде до „Сакре Кьор“, защото обичаше да слуша хора на монахините, но реши, че е по-разумно да си остане в леглото и да не дърпа дявола за опашката. Цял ден заспиваше и се събуждаше, яде пилешки бульон, пи чай и в края на деня си поръча малко ориз. До завръщането на Джейд и Дейвид вече се чувстваше значително по-добре. Те ѝ благодариха за вечерята в „Харис Бар“, разказаха ѝ за купоните и за галерия „Тейт“. Тя изобщо не спомена за онова, което беше ѝ се случило. Имаше чувството, че се е отървала на косъм от някаква опасност. Вечерта си легна рано, а в понеделник отново беше в обичайното си добро състояние, което според нея означаваше, че лекарят бе сбъркал, независимо от репутацията си. С огромно облекчение обу любимите си джинси, сложи черен пуловер, черните балетни обувчици и слезе в залата, която бяха наели, за да проследи репетицията.

Както обикновено, репетицията се оказа пълна какофония. Винаги ставаше така. Участниците тръгваха в погрешната посока, качваха се не откъдето трябва, изглеждаха замаяни, моделите закъсняваха, светлината не беше добра, музиката се губеше. Беше се научила да очаква подобен хаос през годините и това я накара да се почувства два пъти по-доволна, че отказа да се занимава с болници. Не се доверяваше на медицината във Франция. Дори отиде на вечеря с Джейд и Дейвид в ресторант „Волтер“, а след това се отби на партито, организирано от „Диор“. Както винаги, събитието беше изключително. Бяха поставили лампиони от лусит около басейна, навсякъде се разхождаха топлес модели. Към три сутринта Тими се почувства много изтощена и се прибра в хотела. С облекчение забеляза, че въпреки

умората се чувства добре и за пореден път се увери, че лекарят бе сбъркал.

На следващия ден ревюто мина гладко, въпреки суматохата по време на репетицията предишния ден. Беше много доволна, че успя да присъства. И уверена, че ако не бе зоркият ѝ поглед, все нещо щеше да се обърка. Не би поверила на никого да ръководи ревюто. Всички от екипа се поздравиха и в осем вечерта Джейд и Дейвид отлетяха за Ню Йорк. Програмата за сезона бе приключила, предстояха им само още няколко срещи. Тими планираше да пристигне в петък, да посети фабриката им в Ню Джърси и да остане в града за уикенда. Имаше уговорени срещи за понеделник и вторник, след което всички се прибираха в Лос Анджелис. Зак все още не беше се обадил. Предполагаше, че това беше наказанието за това, че не го взе със себе си в Париж. Беше му казала, че е болна, а той не би пропуснал такъв удобен момент да ѝ натрие носа. Нека да ѝ е зле, щом не го иска. Звучеше извратено, но Тими познаваше тази негова страна.

Чувстваше се зверски уморена след ревюто и няколкото питиета с журналисти и редактори от „Вог“. Джейд и Дейвид вече бяха заминали за Ню Йорк. След дългия натоварен ден Тими имаше усещането, че ще лази по стълбите. Прибра се в стаята си, поръча си румсървис, но дори не успя да изяде вечерята си, заспа направо с дрехите.

Нямаше представа колко е часът, когато се събуди. Навън бе тъмно. Усещаше пронизваща болка отдясно, едва си поемаше дъх, и този път нямаше никакво съмнение какво се случва. Доктор Верние все пак се оказа прав. Разплака се. Като обезумяла потърси в купчината документи на нощното шкафче листчето с номера му. Намери го преди да изпадне в пълна паника. Сгърчена от болка, набра номера. Беше четири сутринта и си помисли, че създава големи проблеми. Едва събра сили да се обади, когато на второто позвъняване той вдигна. Не я позна веднага. Тя плачеше ужасена. Само като чу гласа ѝ, беше наясно какво се случва. Бяха изминали три дни без новини от нея и се бе надявал, че е сбъркал в диагнозата. Но очевидно не беше така.

— Извинете, че ви безпокоя толкова късно, докторе... — каза тя, задъхвайки се от болка и плач. — Имам... ужасни болки... аз...

— Знам. — Не беше нужно да му обяснява. Разсъни се и спокойно каза: — Веднага ще изпратя линейка. Останете в леглото. Не

мърдайте. Няма нужда да се обличате. Ще ви чакам в болницата. — Звучеше хладнокръвно, като уверен в професионализма си човек, на когото можеше да разчита.

Той разбираше отчаянието ѝ и сериозната опасност, в която се намира. Ситуацията беше спешна.

— Много ме е страх — каза тя и отново заплака. — Толкова ме боли...

Той се опита да я успокои и обеща, че всичко ще бъде наред.

— Вашите асистенти там ли са? — надяваше се да не е сама. Тревогата му растеше. Трябваше незабавно да пристигне в болницата и да я подготвят за операция.

— Заминаха за Ню Йорк — едва изрече тя.

— Сама ли сте?

— Да.

— Ще поръчам някой от хотела да дойде при вас. Веднага ще се обадя, всичко ще бъде наред — каза той с твърд, тих глас, който за миг успя да разсее паниката ѝ.

— Не, няма. — Гласът ѝ трепереше.

Помисли си да я успокои, но не му се искаше да губи време.

— Ще бъда в болницата, когато пристигнете — спокойно каза той и затвори.

След няколко минути Тими се обади на рецепцията и помоли камериерката да се качи в стаята ѝ и да остане при нея. Пристигането на линейката предизвика суматоха във фойето, появи се и дежурният заместник-управител. Сложиха я на носилка, завиха я с одеяла и се втурнаха по празните коридори към изхода. Когато спряха пред болницата, доктор Верние ги очакваше. Погледна я, безмълвно хвана ръката ѝ и не я пусна, докато тичаха с носилката към операционната.

— Помолих един от най-добрите хирурзи в Париж да ви поеме — спокойно ѝ обясни той.

— Много ме е страх — вкопчи се тя в ръката му, вцепенена от болка. — Моля ви, не ме оставяйте сама.

Той кимна и се усмихна за кураж. Една сестра се приближи с документите за подпис. Налагаше се да посочи човек, на когото биха могли да се обадят в случай на нужда. Тими се замисли за миг. Като най-близък човек посочи Джейд Чин, която в момента се намираше в хотел „Четири сезона“ в Ню Йорк. Даде номера на мобилния ѝ

телефон, но помоли да ѝ се обадят само ако нещо се обърка. Нямаше смисъл да я тревожат сега, нищо не можеше да направи от разстояние. Доктор Верние беше озадачен — стори му се толкова тъжно, че тази жена с възможности, известна и уважавана по целия свят, в този критичен момент може да се обади само на секретарката си. Това обясняваше много неща — за избора, който бе направила, и за цената, която бе платила. Испита съжаление към нея, докато държеше ръката ѝ по време на ехографията. Предположението от преди три дни се оказа вярно. Апендицитът ѝ се бе спукал и токсините вече бяха навлезли в кръвния поток.

— Моля ви, не ме оставяйте — вкопчи се в ръката му тя.

— Няма да ви оставя — мило ѝ обеща той.

Анестезиологът вече приготвяше упойката. Действаха бързо. Опасността беше сериозна. Трябваше да отстранят останалото от апендицита и да направят всичко възможно, за да почистят зоната. Анестезиологът ѝ говореше на френски, а Жан-Шарл Верние ѝ превеждаше, без да пуска ръката ѝ.

— Ще останете ли по време на операцията? — попита тя и очите ѝ се наляха със сълзи.

— Ако искате. — Присъствието му я успокояваше и ѝ вдъхваше доверие. Знаеше, че напълно може да разчита на него.

— Бих искала... да останете... и моля, наричайте ме Тими. — Изведнъж испита благодарност, че му се беше обадила. Разбираше, че е в добри ръце, макар че ужасно се страхуваше.

— Тук съм, Тими — увери я той и сините му очи се впиха в нейните. — Всичко ще бъде добре. Вече си в безопасност. Няма да позволя нищо лошо да ти се случи. След минута ще заспиш. Ще се видим, когато се събудиш — с усмивка я увери той. Щеше да я изчака да заспи, за да отиде да се преоблече. Щеше да остане с нея в операционната, както ѝ бе обещал. Винаги спазваше обещанията си. Пациентите му знаеха, че никога не ги изоставя. Тими също вече знаеше.

След миг анестезиологът сложи маската на лицето ѝ. Погледът ѝ срещна този на Жан-Шарл и докато той ѝ говореше, потъна в сън. Не спираше да мисли за нея — толкова успяла, а без нито един близък човек до себе си. Помнеше погледа ѝ. Никога досега не бе виждал по-

тъжни очи. Не бе срещал толкова уплашен от самотата човек. Приличаше му на ужасено, изоставено дете.

Както бе обещал, остана, за да проследи операцията. Всичко мина добре и хирургът остана доволен. Екипът напусна операционната, а Жан-Шарл Верние я придружи до интензивното отделение. Не я познаваше. Преди три дни му се стори труден и неразумен човек, а сега дълбоко в себе си осъзна, че която и да е тя, каквото и да се бе случвало в живота ѝ до този момент, не би могъл да я остави сама. Някой трябваше да остане до нея. Той беше всичко, което тя в момента имаше. Бе почувствал самотната ѝ душа.

Когато дойде на себе си, той беше до леглото ѝ в интензивното. Беше още замаяна от лекарствата, но веднага го позна и му се усмихна.

— Благодаря — прошепна тя и отново затвори очи.

— Приятни сънища, Тими — мило каза той, — до утре — добави шепнешком и внимателно пусна ръката ѝ.

Тя отново потъна в дълбок сън, а той напусна стаята, пожела лека нощ на сестрите и се качи в колата си. Всички в хирургията бяха впечатлени от факта, че лекар от такъв ранг през цялото време остана до нея.

Нямаше обяснение, но му беше тъжно за нея. Нещо в погледа ѝ подсказваше, че е преживяла много. Могъщата жена, която другите виждаха в нея, която управляваше успешно цяла империя, нямаше нищо общо с тази, която видя нощес. Жената, чиято ръка държа, имаше рани в душата, които докоснаха сърцето му. Не спря да мисли за нея докато пътуваше към дома си и наблюдаваше как слънцето се издига над Париж.

В болницата в Нюили Тими спеше спокойно, без да си дава сметка, Жан-Шарл Верние бе прогонил всичките ѝ стари демони и не бе допуснал да я завладеят отново.

3.

В деня след операцията Тими лежеше в леглото, загледана през прозореца, когато Жан-Шарл Верние влезе в стаята, с бяла престилка и стетоскоп, праметнат през врата. Беше минал първо през другата болница, за да прегледа пациентите си там, след което бе дошъл в Нюили да я види. С пристигането първо провери какво е записано в картоната ѝ и поговори със сестрите за състоянието ѝ. Бяха му казали, че още спи, но като разбра, че по-рано сутринта е била будна, в пълно съзнание и е взела съвсем малко болкоуспокоителни, остана доволен. Даваха ѝ големи дози от четири антибиотика, за да се справят с инфекцията в организма. Беше уверен, че са овладели бързо положението и въпреки болките и страха, бе извадила голям късмет. Можеше да бъде много по-лошо. Беше сигурен, че след няколко дни ще може да се върне отново в хотела. Държеше лично да се увери, че всичко е наред. Приключи с неотложните си ангажменти още сутринта и можеше да ѝ отдели достатъчно време. Не бързаше за никъде. Забеляза, че изглежда уморена, но много по-добре, отколкото бе очаквал.

— Е, Тими, как се чувстваш днес? — попита той с усмивка. С неговия акцент името ѝ звучеше мило, съвсем по френски.

— Много по-добре от миналата нощ — отвърна тя.

— Извади голям късмет, че нямаше допълнителни усложнения — каза той и се настани на стола до леглото ѝ, после се обърна и деликатно поиска разрешение: — Може ли?

Държеше се формално и същевременно сърдечно. Тими помнеше как я бе държал за ръката, как мило я успокояваше. Не бе я пуснал дори за миг. Сега отново забеляза същата топлина в погледа му.

— Разбира се — покани го тя. — Благодаря ви, че бяхте толкова мил с мен миналата нощ — притеснено продължи тя и зелените ѝ очи срещнаха неговите. — Понякога имам такива изблици на страх — колебливо призна тя. — Когато съм уплашена, ме завладяват разни

стари спомени от детството, сякаш отново ставам петгодишно дете. Благодарна съм ви, че бяхте до мен снощи.

Той я наблюдаваше безмълвно. Погледна го, гласът ѝ заглъхна и тя извърна очи. Испита неудобство от слабостта си, от това, че му призна колко уязвима е понякога.

— Какво се случи, когато беше на пет? — внимателно подхвана той. Интересуваше се не само като лекар, а като човек, който бе забелязал дивия ѝ ужас, и веднага бе разбрал, че има стара травма. Понякога на децата се случват страшни неща, които остават да ги преследват цял живот.

— Родителите ми починаха, когато бях петгодишна — тихо отвърна тя.

Остана смълчана за няколко минути, а той не откъсваше поглед от нея. Чудеше се дали ще му разкаже какво се бе случило, макар че последното, което искаше, бе да я разстройва.

Тими продължи:

— Катастрофираха в навечерието на Нова година. Не ги видях повече. Все още помня как полицията дойде и ме отведе. Не знам защо ме взеха с линейка. Може би това е било единственото превозно средство, с което са разполагали, или може би са си мислели, че ще се уплаша от полицейската кола. Оттогава изпитвам ужас от линейки. Прилошава ми само като чуя воя на сирените.

— Съжалявам, не знаех. Трябваше да те взема лично от хотела, но исках да съм тук предварително и да подготвя всичко за операцията — извини се той. Обикновено не превозваше пациентите със собствената си кола.

— Откъде бихте могъл да знаете? Самата аз не очаквах, че ще се чувствам толкова ужасно и че така ще се изплаша.

Той ѝ се усмихна окуражително и отново наоколо се настани онова познато чувство на сигурност. Излъчваше спокойствие, сърдечност, топлина; едновременно нежност и голяма сила. Добър човек, на когото можеш да разчиташ. Едва го познаваше, но се чувстваше напълно защитена и сигурна с него. Един изключително мил мъж.

— И къде те откараха с линейката? — поинтересува се той, без да сваля поглед от нея.

— В дом за сираци. Живях там единайсет години. Отначало казваха, че много скоро ще бъда осиновена. Изпращаха ме в няколко семейства, за да ме пробват. — В погледа ѝ се четеше болка, която прониза сърцето му. Представи си как се е чувствало едно малко момиченце, внезапно осиротяло, останало съвсем само, изпратено в сиропиталище сред непознати. Ужасяваща съдба за едно дете. — При някои оставах по-дълго, няколко седмици, може би. А може би месец. Струваше ми се цяла вечност. При други — само за няколко дни. Изглежда нещата не са се променили много. Хората предпочитат бебета. Никой не иска мършави петгодишни деца с ръбести колене, лунички и червена коса.

— Звучи ми възхитително — каза той и тя тъжно се усмихна.

— Те не мислеха така. Много плаках. И се страхувах. Липсваха ми родителите, моите родители. Хората, при които ме изпращаха, ми изглеждаха чужди, странни, непознати. Подмокрях леглото, криех се в килерите, под леглото и отказвах да изляза. На следващия ден ме връщаха и обясняваха, че съм недружелюбна. Монахините ми се караха и обясняваха, че трябва да направя по-голямо усилие. Това продължи цели три години, докато навърших осем. А тогава вече наистина бях прекалено голяма. Освен това вече не бях сладко дете. В едно от семейства, където попаднах, казаха, че плитките ми създавали много проблеми, затова ги отрязаха. Върнаха ме почти без коса — просто извадиха бръснач и ме остригаха като войник. Доста страшно за едно малко дете. Все се намираше някаква причина да не ме искат. Понякога от любезност обясняваха, че са размислили и стигнали до извода, че осиновяването не е за тях, или че напускат града, или че бащата е останал без работа. Какво ли не. Но повечето не казваха нищо. Просто клатеха глави, събираха ми багажа и ме връщаха. Почти винаги предугаждах това още преди да се случи. Познавах тези погледи, а стомахът ми се свиваше на топка. Рядко се случваше да ме изненадат. Понякога получавах утешителен подарък — плюшено мече, кукла или друга играчка. Накрая сякаш свикнах с това. С времето, докато растях, това отхвърляне и постоянно връщане сломи сърцето ми. Всеки път примирах от страх и знаех, че отново ще се случи. Винаги се стигаше до това.

Като навърших осем, можех да отида в приемно семейство. Това е вариант за деца, които не могат да бъдат осиновени по някаква

причина. Повечето, защото родителите им не даваха съгласие. Моите бяха мъртви, но тъй като никой друг не ме искаше, и аз попаднах в тази категория. На теория е прекрасно. Идеята е да ти спестят изпращането по институции. Има много чудесни хора, които отглеждат такива деца. Но има и много лоши. Някои виждат в това възможност за експлоатация на детския труд. Прибират парите, отпуснати за твоето отглеждане, държат те гладна, карат те да се убиваш от работа, да вършиш онова, което никога не биха позволили на своите деца, и те третират като боклук. Накрая обичах да им давам урок. Правех най-гадните неща, които ми идваха наум, за да проверя колко бързо ще ме върнат. В сиропиталището ми харесваше повече. За осем години обиколих трийсет и шест семейства. Моята история се превърна във виц. Накрая спряха да ме изпращат и ме оставиха на мира. Не пречех на никого, ходех на училище, изпълнявах задълженията, които ми възлагаха, бях сравнително учтива с монахините. А на шестнайсет просто си тръгнах и не погледнах назад. През свободното време обичах да шия дрехи от парчета плат. За себе си, за приятелки и колежки. Шиенето за мен беше магия. Можех да превърна парче плат в нещо красиво и да накарам една сервитьорка да се почувства като кралица. В последното кафене, където работех, късметът най-после ми се усмихна. Получих невероятен шанс и оттогава живея добре, дори страхотно. Е, повечето време... — каза тя с тъжни очи. — Но винаги, когато съм уплашена, или ми се случва нещо ужасно, или съм болна, или разстроена, всичко отново ме връхлита. Изведнъж ставам пак на пет, отново съм в дома за сираци, родителите ми току-що са починали и ме изпращат при непознати, които не ме искат или ме плашат до смърт. Точна така се почувствах миналата нощ. Бях болна и уплашена, а когато влязох в линейката, изпаднах в пълна паника, не можех да дишам. Като дете имах астма. Понякога, в някои от приемните семейства, се преструвах, защото знаех, че ще ме върнат в дома. И те винаги го правеха. Никой не иска странно, рижаво дете, а отгоре на това и с астма. Не исках да се примирявам. Не ме беше грижа за тях, нито исках те да се грижат за мен. Те и не настояваха. Най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало, бе да напусна дома и да започна работа. Тогава, най-сетне, започнах да контролирам собствения си живот и собствената си съдба. Никой не можеше вече да ме уплаши

или да ме върне. Сега звучи доста налудничаво — каза тя и погледна Жан-Шарл.

Той беше удивен от нейното откровение, от спокойствието, с което разказваше, и от разбирането, което проявяваше към всичко, което беше преживяла. Историята ѝ бе сърцераздирателна и смайваше с обратите си. Беше се измъкнала от живот, който би смазал мнозина, бе надминала всички очаквания с успехите си — все едно бе изкачила Еверест. Само неколцина най-близки приятели и колеги знаеха за миналото ѝ. Никога на никого не бе разказвала за това толкова откровено, колкото пред Жан-Шарл. Като лекар той би могъл да я разбере. Сигурно бе чувал много по-драматични истории. Самата тя не намираще нищо изключително в съдбата си, но доктор Верние беше впечатлен.

— За нищо на света не бих искала да се върна там — продължи Тими. — Нито да преживявам всичко отново. Не бих искала да се старая да се харесам на някого, за да ме осинови, или да се правя на циркова майmunка. Не бих искала да съм десетгодишна робиня в приемно семейство или дори тринайсетгодишна, която с години не е получавала целувка. Никога, никога не бих искала да съм в това положение. Преживяла съм достатъчно и ще го помня до края на живота си, но никога повече не искам да бъда изоставяна. По-добре да съм съвсем сама.

Или с мъже, които не заслужават — помисли си той. От погледа в очите ѝ разбра, че беше искрена и всичко идваше дълбоко от сърцето ѝ. А най-тъжно му се стори, че очевидно желанието ѝ е изпълнено — беше съвсем сама.

— Няма гаранция за това, Тими... — философски отвърна Жан-Шарл. — Хората постоянно ни напускат, дори да не сме сираци или петгодишни. Хора, които обичаме, умират; съпрузи се разделят; уволняват ни от работа, понякога не по наша вина. А хора, които се обичат, понякога се нараняват, дори да е последното нещо, което са искали да направят. Животът е болка и не дава гаранции. Някой, когото обичаш, един ден те изоставя и все едно те изпраца отново там, в сиропиталището. Всички сме били там в известен смисъл. При теб е още по-тежко. Съжалявам, че е трябвало да преживееш всичко това в толкова крехка възраст. Сигурно животът ти е бил истински ад — съчувствено каза той.

Тя му се усмихна с крива, тъжна усмивка. Беше изтърпяла безкраен кошмар в продължение на единайсет години. Беше минало, но спомените не спираха да я преследват.

На следващия ден Тими отново бе успялата, самоуверена жена, а петгодишното уплашено момиченце се бе върнало в миналото. Въпреки това Жан-Шарл все още виждаше сянката на детето, чиято ръка бе държал в операционната, детето, което се бе вкопчило в него на живот и смърт. Нямаше представа как бе оцеляла в онези тежки години в дома за сираци, каква цена бе платила, но се беше съхранила — здравомислеща, борбена, успяла, блестяща, пълна с творчески ентузиазъм. Никой не би могъл да допусне откъде бе тръгнала, нито какъв е бил животът ѝ. Никой не би предположил колко болка е имало в детството ѝ. Жан-Шарл бе видял и чул историята ѝ, бе надникнал в душата ѝ и това постави началото на една особена връзка помежду им. Осъзна, че въпреки успеха и силата, която излъчваше, действията ѝ бяха продиктувани от стремежа да се съхрани. Не можеше да рискува да отвори старите рани.

Онова, което съзря у нея предишната нощ, бе като цунами от болка, което би могло да помете всичко наоколо. Присъствието на Жан-Клод я спаси. За един кратък момент той успя да ѝ спести малко самота. И тя изпитваше истинска благодарност. Тими никога не бе позволила на миналото да я задуши, да я препъне, да я осакати. Нямаше да го допусне и сега. Беше твърде силна. От време на време я причакваше и връхлиташе, но винаги успяваше да го запрати обратно зад гърба си. Просто нямаше друг избор. Жан-Шарл се възхищаваше на силата и куража ѝ.

— Ти си истински герой — призна ѝ той. За миг си помисли, че я иронизира и се усмихна, но после разбра, че е искрен. — Мисля, че си най-смелата жена, която някога съм срещал. Нямахте ли роднини, при които можеха да те изпратят? — съчувствено попита той.

— За родителите си знам само, че са ирландци и че са загинали. Нищо друго. Мислех да потърся някакви роднини, когато бях в Ирландия, но в телефонния указател имаше поне трийсет страници с фамилия О'Нийл. Така че съм съвсем сама, освен няколко чудесни приятели.

И двамата знаеха, че в критична ситуация нямаше към кого да се обърне, беше свършено сама, освен колегите, които си имаха свои

грижи. Спомни си, че в документите като най-близък човек бе посочила Джейд. Нямаше друг човек, на когото да разчита — това му се виждаше невероятно за една толкова красива и успяла жена като нея. Как ли бе стигнала дотук, освен ако не го искаше нарочно. Не би я упрекнал. Сигурно ѝ е трудно да отвори душата си, да обича, да се привързва и доверява, съдбата понякога може да е жестока. Но пък бе извадила късмет в друго отношение — бе заложила на упорита работа и спечелила цяло състояние. И двамата бяха наясно, че материалното благосъстояние не е гаранция за добър живот, но все е нещо. Тя обичаше работата си и бе убедена, че живее добре.

Докато разговаряха в болничната стая, тя изглеждаше спокойна и уверена. Жан-Шарл бе трогнат от проявеното към него доверие. Изведнъж осъзна, че заради тази операция само за часове тя го бе превърнала от лекар в неин приятел, и се чувстваше поласкан. Намираше я за забележителна жена. Тими също усещаше новата връзка помежду им и бе точно толкова впечатлена от него като човек, колкото и като лекар. Беше искрен, грижовен и сърдечен. Милото му отношения я бе накарало да разкрие пред него душата си така, както не бе го правила от години. Рядко, почти никога не говореше за миналото си.

— Съжалявам, че те отегчих с тези прастари истории. Обикновено не говоря за това, но почувствах, че ти дължа обяснение след случилото се миналата нощ — извини се тя. Изведнъж изпита неудобство, че е споделила толкова лични неща.

— Всичко е наред — увери я той, — и не ми дължиш никакво обяснение. Операция в чужда страна, когато си съвсем сам, си е стряскащо преживяване. Всеки би се уплашил. А ти имаш още по-сериозна причина. И изобщо не съм изненадан, че самата ти нямаш деца — мило добави той. — Вероятно се боиш да не причиниш подобна болка на друг. — От практиката си знаеше, че много хора с тежко детство се отказват да създадат поколение. Тими беше типичен пример. Улови погледа ѝ и разбра, че е докоснал друга рана. Искаше му да си отреже езика. Болката, която откри в очите ѝ, го накара да онемее.

— Имах син, почина — тъжно каза тя, без да откъсва очи от него.

— Много съжалявам — отвърна той със задавен глас. — Колко глупаво от моя страна да предположа... не помислих... каза ми, че

нямаш деца, когато те питах... мислех си, че... — Беше я възприел като класическия пример за жена с кариера, която не иска и няма време за деца. Нито за миг не му хрумна, че може да е имала дете и още по-ужасно... че го е загубила.

— Няма нищо. Примирила съм се с това. Беше много отдавна, преди дванайсет години. Почина на четири от тумор в мозъка. Не можах да го спася. В наши дни сигурно би било различно. Химиотерапиите и въобще онкологията са доста напреднали оттогава. Направихме всичко възможно. — Тя тъжно се усмихна и той видя сълзи в очите ѝ. Всеки път ставаше така. — Казваше се Марк. — Каза го така, сякаш искаше всички да го запомнят. Той не беше просто момче, починало преди дванайсет години, а нейното дете на име Марк, което бе обичала и което носеше в сърцето си.

След това нещастие бизнесът ѝ се разрасна и изгради цяла империя. Всъщност година след това, когато мъжът ѝ я напусна. Това бе другият кошмарен период в живота ѝ и тъкмо по тази причина повече не мислеше за брак, нито за сериозна връзка. Трябваше ѝ спокойствие, работа и... случайни връзки с мъже като Зак за компания през уикендите. Не искаше да се увлича в сериозни отношения, нито отново да бъде наранявана. Не желаше някой да разбива сърцето ѝ като Дерек или да преживява отново агонията от загубата на Марк — светлината на живота ѝ, макар само за четири кратки години. Така всичко беше много по-просто. Натъкваше се и на неравности по пътя, но всичко беше под неин контрол. Нямах големи радости, но нямаше и големи разочарования. Просто си вървеше по пътя — гледаше само напред, не се обръщаше назад, мислеше за колекциите си, тревожеше се за реютата и се радваше на контактите със служителите и приятелите си. Не искаше нищо повече. Жан-Шарл прочете всичко това в погледа ѝ.

Беше здраво заключила вратата. Да, допусна го да надникне, но предпочиташе да си остане заключена. Това бе единственият начин да избегне болката от спомените и старите рани. Когато разказваше за сина си, лицето ѝ се озаряваше, но като спомена съпруга си, отново помръкна. Беше оцеляла през най-трудните години от живота си, всичко бе зад гърба ѝ, освен Марк. Той винаги щеше да бъде с нея.

— Съжалявам за сина ти — искрено призна Жан-Шарл. — И за преживяното в детството. За всичко. Имаш потресаваща съдба. —

Изведнъж изпита истинска благодарност, че е срещнал тази забележителна жена и че е негова пациентка. Беше възхитен от нея.

— Така е. Но имах и късмет. Трябва да приемаме нещата такива, каквито са. Понякога е трудно, друг път всичко се нарежда. Каквото дойде — уморено каза тя. Беше му разказала толкова много за себе си... Предполагаше, че му е любопитно защо няма съпруг, след като е имала дете, но беше прекалено възпитан, за да попита. Вече нищо не би го изненадало.

И Тими реши да му разкаже за брака си — простичко, без горчивина или обвинение, просто факти.

— Съпругът ми ме напусна шест месеца след смъртта на сина ни. Случилото се ни отчужди. Бяхме женени пет години, което не беше много време. Бе дизайнер на мъжката линия, когото бях наела на работа. Беше много добър професионалист. Станахме добри приятели, после се оженихме. Той е почтен човек. Мислех, че загубата на Марк ще убие и двамата ни. Нищо вече не беше същото помежду ни. Бяхме опустошени, не можехме да се грижим един за друг. Тогава открих, че всички освен мен са знаели — беше бисексуален и се беше оженил за мен, за да му родя дете. Забременях почти веднага. Бракът ни беше импулсивно решение. Дори не бях сигурна, че искам деца. Всъщност и бракът, и детето бяха по-скоро негова идея. Оказа се най-хубавото нещо, което някога бях правила. А после, след смъртта на Марк, Дерек обяви, че иска свободата си обратно. Каза ми, че детето било единствената причина да е с мен. Никой от нас вече не можеше и да помисли за деца, а той си имаше и друг, негов си живот. Марк беше уникален. Загубата му сложи край на нашия брак. Всеки път, когато се погледнехме, виждахме Марк.

— Дерек започна много да пие, започна връзка с друг мъж и се влюби. Не искаше да ми причинява поредната болка, затова и двамата решихме, че това е краят. Напусна фирмата, семейството и оттогава двамата живеят заедно в Италия. Мисля, че е щастлив и искрено му го желая — промълви тя, докато Жан-Шарл се опитваше да осъзнае поредната травма, която бе преживяла. — Прехвърлих му голяма част от бизнеса, защото всъщност той създаде мъжката линия и имаше забележителен успех. После се оттегли, а аз продължих да работя като луда. Бизнесът се превърна в моя живот. Нищо не можеше да ме нарани повече след загубата на Марк — тъжно каза тя със сълзи в

очите. — Понякога се чувам с Дерек. И за двама ни е болезнено. По-лесно е, когато не си говорим. И без това няма какво толкова да си кажем. Има сериозна връзка с един от нашите бивши модели. Щастливи са. Аз си имам моя живот. За мен това беше краят на една ера.

Не е много весела история. Така или иначе този брак едва ли щеше да просъществува. Не можеш да се преструваш на нещо, което не си. Марк ни държеше заедно, а когато си отиде, Дерек си поиска живота обратно. Живот, за който не съм и подозирала. Случваше се някой да подхвърли нещо, но никога не съм вярвала. Оказа се, че хората са били прави. Все пак си струваше, защото имах Марк, макар и за толкова кратко. Не бих заменила тези години за нищо — най-хубавите за мен. Животът е толкова странен понякога — въздъхна тя, — изпраща ти неочаквани предизвикателства и подаръци. Марк беше подарък. Истинско щастие. Сега животът ми е съвсем различен.

Жан-Шарл осъзна, че насреща му стои една наистина изключителна жена, която в началото бе подценил. Дълбока вода. Имаше сила за стотина души и сърце за хиляда. Двамата се спогледаха и Тими осъзна, че отново държи ръката му. Той се бе появил за кратко в живота ѝ, за да ѝ помогне в един труден момент, но сега, на раздяла, щеше да отнесе частица от сърцето му със себе си, както ставаше винаги, когато открянеш душата си пред някого. Беше го допуснала до най-съкровениите си преживявания, беше му разкрила сърцето си, бе споделила раните си. Той пък изпитваше огромно уважение към нея, прекланяше се пред куража ѝ, възхищаваше ѝ се, че не таи омраза, че приема миналото като дар, вместо като лош късмет. У нея имаше нещо много красиво, много достойно.

— Жалко, че не си се омъжила повторно и не си родила други деца — тъжно каза той. Всъщност тя бе загубила всички, които бе обичала и които бяха обичали нея. Родители, син, съпруг. И бе оцеляла, въпреки раните. Била е само на трийсет и шест, когато е загубила сина си и се е развела. Все още е имала време да започне нов живот, но явно бе избрала друго. Предполагаше, че се страхува да се влюби отново.

Времето летеше, а те стояха все така хванати за ръце. Чувстваше я много близка, много повече, отколкото си бе представял, без да изпитва емоционална тръпка към нея. Това бе просто силна връзка между двама души.

— Не искам да имам други деца, нито съпруг — спокойно каза тя. — Той искаше друга връзка, аз — не. Искях да остана сама, за да лекувам раните си. И дълго време го правих. Бизнесът ме поддържаше жива. Останалото беше просто много трудно.

— А сега? — полюбопитства Жан-Шарл. Беше му разказала вече толкова много, че не се притесни да я пита за още. — Няма ли някой в живота ти?

Тя повдигна рамене и поклати глава с усмивка. Спомни си, че Зак изобщо не ѝ върна обаждането. Тази сутрин му остави съобщение, че е била оперирана. Пак нищо. Изглежда изобщо не го интересуваше. Зак не се броеше, беше прекалено зает да се грижи за себе си. Не изпитваше злоба към него, но и нямаше дълбоки чувства.

— Нищо сериозно — отвърна тя. — Хора идват и си тръгват от живота ми. За кратко съм правила компромиси, които мога да преживея. Не съм имала стабилна връзка, откакто бях омъжена. А и не искам. Цената е твърде висока, а аз вече съм на доста години — усмихна се тя и успя да го разсмее.

— На четиридесет и осем? Как не! Много по-възрастни от теб се влюбват и се женят. Няма възраст за любовта. Моята майка овдовя на седемдесет и девет и се омъжи повторно на осемдесет и пет. Женена е от две години и обожава съпруга си. Отново е щастлива, както някога с баща ми.

Тими се развесели от представата за осемдесет и пет годишната булка. Имаше нещо много мило в това.

— Може би като стана на осемдесет и пет — каза тя през смях, като продължаваше да държи ръката му. — Бих могла да почакам дотогава. Може пък да съм още прекалено млада за втори опит. С един „Алцхаймер“ ще забравя за страховете си. Засега паметта ми е добра и съм уплашена до смърт. — И имаше сериозно основание.

— Пропускаш нещо — мило добави Жан-Шарл. — Даже много. Бягаш от любовта, Тими, само защото се страхуваш. Не те виня. Но без любов животът е самотен и труден. — И отвежда до паниката, когато си сам и трябва да разчиташ на напълно непознат човек — помисли си той, но нищо не каза.

— Трудно е — призна тя, — но е безопасно. Няма какво да губя.

Това му се стори толкова тъжно, особено изказано от такава прекрасна жена.

Тими отдавна се бе примирила с тази реалност и знаеше, че това няма да се промени. А провидението се грижеше да ѝ праща точно тези, от които имаше нужда — като Жан-Шарл. Харесваше ѝ, че ставаха приятели. Забеляза възхищението в погледа му, но долови и някаква тъга. Не беше сигурна дали е заради нея, или има нещо друго в живота му. Не се решаваше да го попита. Доверяването на съкровени тайни беше ценен подарък, не можеш насила да накараш някого да споделя. Човек трябва сам да реши дали и кога да го направи. Тя бе избрала да сподели личната си история с него, но за нея той си оставаше затворена книга.

— Как успя да се съхраниш? — тихо попита той. — Имаш всички основания да бъдеш озлобена. — Бе усетил нейната добронамереност. Не познаваше друг такъв човек и му се прииска да прилича поне малко на нея. От дълго време него също го измъчваха тягостни мисли и угризения за миналото. Често се чувстваше дълбоко ранен. Тими се превърна в негово вдъхновение. Знаеше, че дълго ще помни този разговор.

Навън вече се смрачаваше. Бяха говорили часове наред. От време на време сестрите надникваха през вратата, за да проверят състоянието ѝ, и дискретно излизаха. Знаеха, че е в добри ръце.

— Изтощих те — извини се той и се почувства виновен, че бе останал толкова дълго при нея. Беше сигурен, че ще съхрани спомена за нея. Надяваше се да се видят отново, когато дойде пак в Париж. Изведнъж тяхната среща му се стори истински подарък от съдбата.

— Беше ми приятно, че си поговорихме — каза тя с мила усмивка и отпусна глава на възглавницата за пръв път от часове. — Обикновено не говоря за тези неща. — С години бе посещавала психотерапевт и накрая бяха решили, че е време да започне да се справя сама. Миналото оставаше зад гърба ѝ. — Това означаваше толкова много за мен. Понякога ни се струва, че едва ли не познаваме хората, знаем как са достигнали до определено място, а всъщност сме толкова далеч от истината. Човек никога не знае през какво са преминали другите и какво им е струвало да постигнат това — каза тя и той кимна в знак на съгласие.

— Стигнала си много далеч, Тими — призна той. Много по-далеч от всички около него.

Онази нощ, когато бе останал до нея, бе началото на една специална връзка. И двамата вече знаеха това.

— Кога ще ме пуснете да си вървя? — попита го тя. Никой не я чакаше вкъщи, но не ѝ се стоеше и в болницата.

— Още не знам. Може би след седмица. Преди това ще можеш да се прибереш в хотела, после ще преценим. Направо за Лос Анджелис ли ще пътуваш?

Тя поклати глава.

— Не, за Ню Йорк. Имам насрочени срещи за следващата седмица и една за този петък вечерта.

— Не съм сигурен дали ще успееш. До една седмица може и да си във форма да летиш, но на твоето място бих се прибрал направо вкъщи и бих си дал почивка, поне за още седмица. Все пак си претърпяла операция.

Тя се съгласи и кимна. Реши да каже на Джейд и Дейвид да проведат срещите без нея. Беше приключила с по-важните ангажименти, така че можеше да си даде малко почивка.

Жан-Шарл забеляза, че тя не настоя веднага да си тръгне, че всъщност е много по-различна от представата, която преди имаше за нея — разглезена, несговорчива, капризна и надменна. Тъкмо обратното — беше сърдечна, мила, силна, интелигентна, разумна, състрадателна и внимателна. И толкова открита. Хареса я. Много.

— Мога ли да направя нещо за теб преди да тръгна? Да ти донеса още болкоуспокоителни?

Тя поклати глава.

— Рядко взимам лекарства. Била съм и по-зле. — Не беше взимала успокоително дори когато Марк бе починал. Не беше в нейния стил да бяга от реалността. Изправяше се лице в лице с нещата от живота. Винаги го бе правила.

— Обади ми се на мобилния, ако имаш нужда от каквото и да е — каза той и тя му се усмихна. После я потупа по рамото и излезе, а тя се отпусна в леглото и дълго мисли за него. Не бе разговаряла с никого така от години, с никого не бе споделяла най-съкровени си тайни. С него се чувстваше изключително спокойна, доверяваше му се. Премеждието от предишната нощ бе разрушило бариерите помежду им.

Докато напускаше болницата, Жан-Шарл също мислеше за Тими. Тя бе една от малкото жени, с които можеш да си говориш за всичко, на които можеш да се довериш. Бе споделила с него тайните си и той се чудеше дали би се осмелил да направи същото някой ден. Бе разголила душата си пред него. Знаеше, че има рани, които никога нямаше да се затворят, други бяха оставили дълбоки белези. Знаеше, че е срещнал ценен човек.

Тими никак не съжаляваше, че сподели с него историята на живота си. Изведнъж си помисли колко хубаво би било да има до себе си такъв човек. Не бе срещала друг такъв. Да, с Дерек бяха споделяли бизнес интересите си, едно дете и още нещо малко, но така и не можаха да постигнат истинската хармония. По-късно дори осъзна всъщност колко малко са се познавали. Мъж като Жан-Шарл Верние изглеждаше далеч по-равностоен партньор, достоен опонент или съюзник и човек, на когото да се облегнеш. Но и той, както всички свестни мъже, беше женен. Унесена в тези мисли, тя заспа. Зак така и не я потърси. Не за първи път я разочароваше. Тими бе свикнала с това през годините, едно разочарование в повече нямаше никакво значение. В другия край на спектъра бяха мъже като Жан-Шарл — изключителни, възхитителни, достойни за уважение и доверие. Но по една или друга причина недостижими. Все пак, беше благодарна на съдбата, че го срещна. Усети у него сродна душа. Това се срещаше толкова рядко. Разговорите й стигаха. Засега.

4.

С всеки изминал ден Тими продължаваше да изглежда и да се чувства все по-добре. Жан-Шарл я навестяваше два пъти дневно, обикновено преди и след работа. В петък дойде и трети път, след някаква официална вечеря, убийствено отегчителна по думите му. Подаде глава през вратата, облечен в тъмен костюм на тънко райе, и се зарадва, че я намира будна. Изглеждаше красив и изискан, както при първата им среща.

Тими четеше някакво английско списание, което една от сестрите ѝ бе предложила. Току-що бе разговаряла със Зак, който не бе проявил ни най-малко съчувствие към състоянието ѝ и дори се бе пошегувал неуместно. Загрижеността не бе от най-силните му страни. Не пропусна да ѝ напомни, че това е наказанието ѝ, задето го беше пренебрегнала. През ум не му минаваше, че би могла да е притеснена или уплашена. Според него силни хора като нея не се страхуват от нищо. Тя се постара да звучи бодро и наистина започна да се чувства така.

Същия ден се бе чула няколко пъти и с Джейд и Дейвид. Срещите им в Ню Йорк бяха минали добре. Дватамата се справяха и без нея, макар да бяха притеснени за състоянието ѝ, дори бяха предложили да се върнат в Париж. Нямаше смисъл, така или иначе не биха могли да направят нищо повече. Просто ѝ беше нужна почивка, редовно да пие антибиотиците и да се възстановява. Няколко пъти дневно правеше разходки по коридорите, бавно, внимателно, леко приведена. Само Жан-Шарл знаеше какво бе преживяла. Пред другите демонстрираше обичайната си самоувереност и сила. Предпочиташе да не показва колко е уязвима.

Когато Жан-Шарл се появи на вратата, Тими вдигна поглед и на лицето ѝ грейна усмивка. Изглеждаше поразително и същевременно по момчешки закачлив. Веднага забеляза, че е по-свежа от сутринта. Разказа му за разходките си по коридора.

— А ти какво правиш тук по това време? — попита го тя като стар приятел.

Той приседна отстрани на леглото ѝ и двамата се усмихнаха.

— Прибирам се вкъщи и реших да се отбия да видя как си — мило отвърна той. — Все пак не си случаен човек — подкачи я той и успя да я разсмее. На него му бе позволено.

— Аз съм един много отегчен човек — уточни Тими и остави списанието. — Трябва бързо да се оправям. Започвам да се чувствам като в затвор. Кога ще ме освободиш?

— Да видим как ще се чувстваш утре. Бих могъл да те пусна да се прибереш в хотела, ако те придружава сестра — замислено отвърна той. Щяха да му липсват следобедните разговори с нея. Докато беше в болницата, можеше да се отбива когато пожелае.

Рядко му се случваше да се радва на общуването с пациент. Харесваше му, че с нея можеха да беседват на различни теми. Бяха открили, че имат еднаква страст към изкуството, харесваха Шагал. Тя имаше негова творба в дома си в Бел Еър. А той бе повдигнал завесата на собствения си живот. Предишния ден ѝ бе разказал, че преди години решил да се захване с медицина заради внезапната смърт на сестра му от мозъчен кръвоизлив. Била на двацет и една години, той — на шестнайсет. Загубата ѝ станала повратен момент в живота му.

— Нямам нужда от сестра — заяви Тими.

Той се настани на стола до леглото ѝ, а тя бе очарована от стилния му костюм, зачуди се на коя фирма е. Беше съвършено ушит, с изчистена, елегантна линия. Изведнъж си помисли как би реагирал, ако му изпрати един от нейната колекция. Той винаги беше безупречно облечен. Дори сутринта, когато се бе появил в спортен панталон, цвят каки, с раирана светлосиня риза и блейзър и с кафяви велурени мокасини. Стилът му бе по-скоро английски, отколкото френски. Всичко му стоеше безупречно, защото беше висок и слаб.

— Напротив. Силно подозирам, че ако наоколо няма сестра, ще се втурнеш да излизаш. — Вече я бе предупредил, че настоява да остане на легло поне още седмица, което ѝ се струваше истинско наказание. Чувстваше се съвсем добре и искаше да се движи.

— Е, не съм тичала по коридора тази вечер — увери го тя и той ѝ се усмихна. Сутринта бе измила косата си и бакърената ѝ къдрава грива се стелеше по раменете ѝ. Стаята приличаше на градина. От

хотел „Плаза Атене“ ѝ бяха изпратили огромен букет цветя, имаше още един от нейните асистенти, поръчан от Ню Йорк.

— Как мина вечерята? — любопитства тя като малко дете, оставено у дома с детегледачката си.

— Невероятно отегчително — засмя се той. — Беше претърпено, храната беше лоша, а някой каза, че и виното не струвало. Едва дочаках да си тръгна.

Не искаше да любопитства, но се чудеше защо ли не се е прибрал заедно с жена си. Бе останала с впечатлението, че бракът му не беше особено щастлив, но той никога не го коментираше. Предпочиташе да говори за децата си. Имаше две дъщери — Жулиан и Софи, на седемнайсет и петнайсет години, и син Ксавиер, който бе първа година студент по медицина и искаше да стане хирург, за радост на баща си. Беше ги споменал няколко пъти с нескрита гордост. Момичетата бяха почти на възрастта, на която щеше да е нейният син.

— И аз не съм много по сбирките — призна му Тими, удобно сгушена под завивките. Беше ѝ забавно, че има посещение по това време, особена сега, когато се чувстваше по-добре. Дори вече не я притесняваше системата в ръката. — Предпочитам уюта на крайбрежната ми вила или да отида с приятели в някое малко бистро. Ходенето по партита обикновено изисква много усилия. — Толкова много работа имаше в офиса, че не ѝ оставаше време за социален живот, макар че понякога ѝ се налагаше да присъства на някое голямо събитие в Холивуд. Шиеше за доста филмови продукции, а и много холивудски звезди носеха нейните дрехи.

— Къде се намира вилата ти? — попита той. Беше му много приятно в нейната компания, отколкото тази на присъстващите на вечерята.

— В Малибу — и тя му разказа за къщата и за дългите разходки по брега, които толкова обичаше. Не спомена за Зак. И нямаше смисъл да го прави, защото за нея той беше поредният компромис.

— Винаги съм искал да отида в Малибу — замечтано каза той. — Виждал съм много красиви снимки. Твоята къща в Колонията ли е? — свойски попита той и я накара да се усмихне.

— Да, точно там — отвърна тя. — Трябва да дойдеш някога.

Двамата замълчаха за минута. Дали наистина щяха да се видят отново. Всъщност нямаше сериозна причина, освен ако тя не се

разболееше пак при следващото си идване в Париж. А може би наистина бяха станали приятели.

— Не съм бил в Лос Анджелис от много години, когато присъствах на една интересна конференция и изнасях лекция в медицинския факултет на Калифорнийския университет — каза той и се изправи. Ставаше късно и трябваше да я остави да поспи. — Ще се видим утре и ще решим кога ще те пуснем да се прибереш в хотела. Може би още в неделя, ако обещаеш да спазваш съветите ми.

— Кога според теб ще мога да се върна в Ел Ей?

— Ще видим. Може би в края на следващата седмица или преди това, ако си добре. — Джейд ѝ бе предложила да дойде, за да я придружи, но Тими реши да пътува сама. — Приятни сънища, Тими — пожела ѝ той и затвори вратата.

— Благодаря за посещението, докторе — усмихна му се тя.

Заспа с мисълта за него. Чудеше се как ли изглежда съпругата му, дали е също толкова изискана и елегантна като него, и толкова мила и открита. Поведението му бе любопитна смесица от официалности и топлота. Бе ѝ показал снимки на невероятно красивите си деца, затова бе логично съпругата му също да е много хубава. Единственото, което знаеше за нея, бе, че е завършила право, но никога не е практикувала и че са женени от почти трийсет години. На Тими това ѝ се струваше цяла вечност, звучеше ѝ внушително, но не можеше да прецени дали бракът им е щастлив.

Така би трябвало да бъде след толкова години съвместен живот, но ѝ се стори странно, че той упорито отбягваше темата.

Едно от нещата у него, което най-много я впечатли, бе, че въпреки многобройните им разговори и мнението, което споделяха по разни въпроси, нито веднъж не усети той да флиртува с нея. Винаги бе внимателен, слушаше я с интерес, проявяваше уважение, но никога не премина границата. Тъкмо затова си мислеше, че все още е влюбен в жена си, макар рядко да я споменаваше. И това ѝ се струваше възхитително. Заслужаваше възхищение и заради способностите си, професионализма си, интелекта си, добрите маниери, чувството за хумор и грижовното отношение към пациентите. Нито един лекар досега не бе проявявал такова внимание към нея. Искаше ѝ се да му направи някакъв подарък преди да си тръгне.

Когато на следващата сутрин в почивния си ден той се появи на вратата, облечен спортно, в кадифени джинси и сив кашмирен пуловер, тя отново повдигна въпроса за оставането си в болницата.

— Добре, добре. Разбирам, че няма да ме оставиш на мира, докато не те пусна да се прибереш. — Достатъчно дълго ѝ бяха вливали антибиотиците венозно и той реши, че вече може да премине на таблетки. — Утре може да се прибереш в хотела — съгласи се той, — но само ако ми обещаеш, че ще си почиваш. Не се съмнявам, че там ще ти е по-удобно.

Със сигурност беше така, но не можеше да се оплаче и от обслужването и условията в болницата, нито от неговите посещения.

Преди да си тръгне ѝ каза, че заминава за почивните дни с децата си. Записа телефонния номер на колегата, който щеше да го замества, и я посъветва, ако възникне проблем, непременно да му се обади. Тя си спомни как го бе потърсила във вторник през нощта. Оттогава сякаш бяха минали векове. След няколкото дни безкрайни разговори и споделяне на толкова лични моменти, вече бяха близки приятели.

— Утре, на връщане, ще намина през хотела да видя как си — обеща той. — Тази вечер ще бъда в Перигор на гости при брат си. С децата обичаме да ходим там.

Не спомена жена си, което ѝ се стори странно. Може би Перигор не ѝ харесваше, или пък не се разбираше с брат му. Всичко бе възможно след толкова години брак. Хората имаха установени навици, споразумения, ограничаваха срещите с приятели и роднини, които не одобряваха. Жан-Шарл не бе споменал никаква причина, а на нея ѝ се стори неуместно да пита. Завиждаше му, че може да прекара почивните дни в компанията на децата си. А те определено имаха късмет с такъв баща.

Вечерта бе прекалено тиха без него и Тими я прекара пред телевизора с новините по Си Ен Ен. Нямахше шокиращи събития. Вестите от Джейд и Дейвид от Ню Йорк също бяха добри. Щяха да прекарат там още два дни в срещи и във вторник вечерта се прибираха в Ел Ей. Тими се надяваше да се присъедини към тях в края на следващата седмица, макар да се ужасяваше от натрупалата се работа в нейно отсъствие. Все още не се бе възстановила напълно и когато в неделя трябваше да се облече, за да напусне болницата, установи, че това бе изтощително усилие, дори съжали, че бе отхвърлила

предложението на Жан-Шарл да изпрати сестра. Бе успяла да го убеди в грижите на персонала на хотела. Жил дойде да я вземе с колата, радостен, че я вижда в добро здраве. Донесе ѝ огромен букет червени рози. Прибра се в хотела с нескрито удоволствие и се почувства като във втори роден дом, когато влезе в познатия апартамент и една от камериерките ѝ помогна да се настани.

Взе си душ, поръча си обяд, провери пощата си, прочете няколко факса, препратени от Джейд и Дейвид. После с удоволствие се пъхна между безупречно изгладените чаршафи. Макар в болницата да беше удобно и спокойно, нито едно място на земята не можеше да се сравнява с „Плаза Атене“.

Късно следобед, както си седеше в леглото, похапваше любимите си шоколадови бонбони и пийваше чай, от рецепцията ѝ съобщиха, че доктор Верние е дошъл да я види. След пет минути той се озова в стаята ѝ. Изглеждаше отпочинал и щастлив от срещата. Забеляза, че и тя вече изглежда по-добре.

— Сигурно е от бонбоните — каза тя и му предложи, но той отказа със завидна решителност. — Как прекара в Перигор? — попита тя, без да спомене, че ѝ е липсвал, изненадващо за самата нея. Приятната му компания трудно можеше да се замени.

— Отлично — заяви той. — А ти как се чувстваш? По-добре ли си, или вече почти навакса пропуснатото? — строго попита той и двамата се разсмяха. Тя имаше заразителен смях и му стана приятно, че си е върнала закачливото пламъче в погледа. Остана доволен от състоянието ѝ.

— Нищичко не съм правила. Само си лежа и си похапвам.

— Точно от това имаш нужда. — Вече няколко пъти ѝ бе казал, че я намира за прекалено слаба, което не го изненадаваше предвид средите, в които се движеше. Според него всички от света на модата страдаха от анорексия. През последната седмица бе отслабнала още малко, което бе очаквано след операция. Личеше колко е щастлива от това, че е тук, в познатата обстановка, в собствената си нощница. Дори си бе сложила диамантени обици и си бе направила маникюр. Беше почти готова, само чакаше разрешението му, за да се впусне във вихъра на живота си. Не му се искаше да признае дори пред себе си колко щеше да му липсва. Беше отлична компания и прекрасен събеседник. Нямаше и помен от страховете ѝ от нощта на операцията, отново бе

уверената, усмихната жена, която владееше живота си. Безспорно след двайсет и три години на гребена на вълната, луксът ѝ подхождаше. Каза ѝ го, когато му предложи чаша шампанско.

— Рядко пия — поясни той без притеснение. Бутилката „Кристал“ изобщо не го привличаше. — Освен това тази нощ съм дежурен.

— Не пиеш изобщо? — изненада се тя.

Беше мъж с изискани маниери и добро възпитание, почтен, привързан към съпругата и децата си. Какво повече можеше да се иска от него. Веднага си помисли каква късметлиейка е жена му. Мъже като него бяха истинска рядкост. Поне в нейния свят. Не можеше да си го представи необвързан или в авантюра с млада жена, както често се случваше с мъже на неговата възраст. Самата мисъл ѝ се стори абсурдна. Явно неговите стандарти бяха много по-високи. Беше изключителен човек.

Предложи му чаша чай, която той също отказа. Не очакваше от нея любезности. Не бе дошъл като гост, а като неин лекар, обясни той с усмивка.

— Мислех, че сме и приятели — разочаровано каза тя и го накара да се разсмее.

— Така е.приятели сме. Много ми е приятно да си говорим — призна той и изненадващо добави: — Ще ми липсваш.

Харесваха му дискусиите с нея за човешкия род, за неговите слабости и предпочитания, за политиката и традициите в различни страни по света. Остана дълбоко трогнат от нейната изповед за миналото ѝ, за патилата ѝ в сиропиталищата и приемните семейства, трудностите, които я бяха направили още по-силна. Не можеше да си представи нещо по-тежко от това да загубиш детето си. Но беше оцеляла. След всичко това се бе съхранила. Спечели безкрайното му уважение и смяташе, че наистина вече бяха станали приятели, колкото и странно да изглеждаше отначало. Не му се случваше често да се сближава с пациентите си. У нея имаше някаква необичайна топлина, която го привличаше и подтикваше да споделя мислите си. Двамата разговаряха в гостната ѝ сред морето от цветя, изпратени от приятели и познати. Новината за операцията ѝ бързо се бе разнесла в Ню Йорк.

— И какви са плановете ти? — попита я той, вече спокоен. Сега, след прекарания в Перигор уикенд с децата си, изглеждаше по-

щастлив от преди.

— Ти ми кажи, докторе. Кога ще мога да летя?

— Бързаш ли много?

— Не — призна тя, — но трябва да се връщам. Бизнесът не чака.

— Какво ще кажеш за четвъртък? Ще издържиш ли дотогава? —

Не му се искаше да ускорява заминаването ѝ, но осъзнаваше, че не може да я задържи в „Плаза Атене“ завинаги.

— Звучи добре. — Така Дейвид и Джейд щяха да имат един ден, за да се организират преди пристигането ѝ. — Може ли да изляза преди това? Поне за една кратка разходка?

— Мисля, че ще можеш. Не се отдалечавай много и не се преуморявай. Не носи нищо тежко. Бъди разумна и всичко ще е наред.

— Полезен съвет — каза тя и той се усмихна. — Винаги съм разумна, за съжаление. Прекалено стара съм за друго.

— Възрастта няма нищо общо. А и си достатъчно млада, за да се държиш безразсъдно. В малки дози от време на време дори е полезно.

— Можеше да си представи на какво напрежение е подложена в работата си. Модният бизнес е трудно поприще и той подозираше, че битката е голяма, за да се задържиш на върха вече двайсет и три години. Едва ли ѝ е лесно.

Вечерта настъпваше, а на Жан-Шарл не му се искаше да си тръгне.

— Съпругата ти беше ли с вас в Перигор? — Той се стресна и се почувства неудобно.

— Защо питаш?

— Не знам — призна тя. — Не я спомена, стори ми се странно.

— Не, не беше с нас. Двамата с брат ми не се разбират много.

После ѝ разказа за враждата помежду им от години заради наследствена къща, която накрая се наложило да продадат, защото не можели да се разберат кога да я ползват. Оттогава съпругата му не искала да се вижда с брат му.

— Подозирах нещо такова — кимна Тими.

— Не ходим навсякъде заедно — обясни той и едва забележимо стисна челюст. Нещо премълчаваше. Тими го наблюдаваше, опитвайки се да отгатне какво. — Двамата сме много независими личности, със съвсем различни интереси.

— На вечерята в Нюили сам ли беше? — прояви открито любопитство, макар да осъзнаваше, че няма право. Отново успя да го изненада.

— Всъщност да. Тя не харесва онези хора. Рядко излизаме заедно и имаме малко общи приятели. Защо питаш?

— Имах подобно усещане. Не е моя работа... Съжалявам, че попитах — смутено отвърна тя.

Беше чувала, че французите оставаха женени завинаги, дори ако бракът не вървеше. Просто всеки имаше своя си живот, вместо да се развеждат, както правеха в Щатите.

— Изобщо не съжаляваш. Искаше да знаеш. Е, сега вече знаеш.

— Не е ли сложна една такава връзка? — Чудеше са дали той си има любовница, дали се среща с други жени, но за това вече не би посмяла да попита. Не ѝ изглеждаше от типа мъже, които обичат да се впускат във флиртове.

— Ако бракът не върви, ако партньорите са много различни, могат да останат заедно и всеки да си има свой живот. Не може да се очаква, че след трийсет години отношенията ще са все същите — спокойно обясни той. Очевидно се бе примирил с положението.

— Сигурно си прав — учтиво отвърна Тими. — Нямам такъв опит и не бих могла да знам.

— И пет години не са малко. Жалко е, когато хората не полагат усилия и просто се отказват. Мисля, че си струва да бъдат заедно заради децата. Дължат им го, независимо колко неприятни могат да станат отношенията.

— Не знам — призна Тими. — Не съм убедена, че когато хората остават да живеят заедно въпреки всичко, това е добре за децата. Вероятно в някакъв момент започват да съжаляват за жертвите, които са правили. Това също си има цена. И защо трябва да прекараш целия си живот с човек, когото не харесваш или дори когото не понасяш? Едва ли децата имат голяма полза от това, освен че споделят незаслужено стреса на родителите си.

— В живота невинаги получаваме това, което искаме — мъдро заяви Жан-Шарл — или което заслужаваме. Но това не е извинение да бягаш. Хората си дължат нещо повече, когато имат деца.

— Не ми звучи много весело. Вярвам в големите усилия, но не и в това, да се обречеш на нещастие до края на живота. Понякога е по-

добре да признаеш, че си сгрешил или че положението се е променило. Уважавам решението на бившия си съпруг, колкото и да ми беше трудно. Ако не беше си тръгнал, щяхме да живеем в безкрайна лъжа. По-добре да съм сама. — Явно, Жан-Шарл не бе на нейното мнение. За добро или лошо, той защитаваше начина си на живот и изборите, които правеше — макар в последните години да бяха все по-неудачни.

— Понякога трябва да се оставиш в ръцете на съдбата — каза той и си взе един бонбон под любопитния поглед на Тими. Беше сигурна, че премълчава много неща.

— Не съм съгласна с теб — мило заяви Тими. — Примирението е нещастно съществуване. — Дерек бе постъпил правилно, като я бе напуснал. Така имаха чиста ситуация, колкото и да бе болезнена на времето. И го уважаваше заради това.

— Има нещо благородно в саможертвата — философски заяви той.

— Едва ли раздават награди... — каза Тими. — Просто остаряваш, оставаш тъжен и уморен, докато наблюдаваш как мечтите ти умират. И защо? Животът трябва да е много повече от саможертва.

Той не отговори. Последните им разговори бяха поставили много и интересни теми за разсъждение. Въпреки всичко преживяно, тя все още вярваше, че любовта съществува, макар и за другите, не за нея самата. Тя също се беше предала и вече не вярваше в мечти. И двамата се бяха примирили с онова, което имаха в живота си, и се справяха добре, залагайки най-вече на работата. Той имаше децата си, тя разнообразяваше нощите си с мъже като Зак.

Поговориха още малко, после Жан-Шарл си тръгна. Чувстваше се комфортно в хотела, потънал в разговори с нея, и с удоволствие би останал с часове, но имаше да свърши още доста работа. Обеща, че ще я навести отново на следващия ден. Оставаха ѝ само още три дни в Париж.

Когато на другата сутрин стана и взе да се облича, Тими се почувства много по-слаба, отколкото ѝ се искаше да признае. Въпреки това реши да излезе. Беше си наумила да посети едно магазинче — само на няколко метра от хотела — на „Авеню Монтен“, най-известната търговска улица в Париж. Искаше да купи подарък на Жан-Шарл, преди да си тръгне. Трябваше да му благодари по някакъв начин за проявеното внимание, за грижите и отделеното време.

По обяд Тими слезе във фоайето и бавно се отправи към магазина за часовници на „Авеню Монтен“. Усещаше се слаба и някак състарена. Тялото ѝ все още се бореше с усложненията от спукания апендицит, а от антибиотиците, които продължаваше да пие, ѝ се гадеше. В магазина намери точно това, което търсеше — красив, семпъл платинен часовник с черен циферблат. Надяваше се да го хареса. Продавачът я увери, че би могъл да го замени за друг модел.

Остана доволна от покупката. Въпреки че разходката бе кратка, за не повече от час, се почувства изтощена. Това бе първото ѝ излизане навън. Обядът и дрямката след това ѝ се отразиха чудесно.

Когато Жан-Шарл пристигна, веднага забеляза, че лицето ѝ изглежда много по-свежо. Разказа му за разходката си. Беше планирала да му подари часовника последния ден преди отпътуването си от Париж.

Докато разговаряха, мобилният му телефон на няколко пъти звънна. Извини ѝ се, че има неотложна работа и тръгна. Вечерта ѝ звънна, за да се убеди, че е добре. Състоянието ѝ се подобряваше с всеки изминал ден. На следващата сутрин отново се разходи по „Авеню Монтен“. Излизането ѝ се отрази добре. Дори Жан-Шарл го забеляза, когато я посети следобед.

— Ако утре успееш да удължиш маршрута си още малко, мисля, че си достатъчно силна да си тръгнеш в четвъртък, както го бяхме планирали.

Тими имаше още една причина да напусне тъжна Париж. Но в същото време се радваше, че бе успяла да опознае този невероятен човек. Беше убедена, че не е щастлив, но и че това е неговият избор. Намираше го за глупаво, но едва ли беше по-лошо от начина, по който живееше самата тя.

Той поне имаше децата си, които толкова много обичаше. И работата си — беше ѝ отдаден изцяло — един малко самотен, но много лоялен лекар. Тими усещаше, че той я харесва — не само като пациент, а и като приятел, с който могат да разговарят на различни теми.

В сряда след обяд дойде да я види за последен път преди отпътуването ѝ. Беше облечен в сиви панталони и блейзър, с елегантна вратовръзка от „Ермес“. В очите му се четеше тъга. Тими не можеше да разбере дали това бе заради предстоящата им раздяла, или причината беше съвсем друга.

— Кога ще дойдеш пак в Париж? — попита той.

— През февруари — отвърна тя. — Тогава е следващото изложение. Ще участвам само в Париж и Милано, и в Ню Йорк, разбира се. Ще пропусна Лондон. Асистентите ми ще се справят там и без мен. Четири участия ми идват прекалено много. Това турне направо ме уби, още преди да ми се спука апендицитът.

— Надявам се някога пътищата ни да се пресекат отново — сериозно каза той.

Тими усещаше някаква лека промяна у него. Изглеждаше прекалено сериозен, малко непохватен и някак разсеян, сякаш нещо друго ангажираше мислите му. Не бяха толкова близки, за да го попита какъв е проблемът.

Поговориха още около час, преди той да си тръгне. В кабинета го очакваше пациент и вече закъсняваше. Не ѝ се искаше да се сбогува с него. Знаеше, че следващия път, когато се срещнат, всичко щеше да бъде различно.

Надяваше се, че е спечелила приятел в Париж, без да е съвсем сигурна. Може би през февруари щяха да започнат оттам, откъдето бяха се разделили. Бъдещето щеше да покаже.

На раздяла тя му подаде малка синя кутийка със златиста панделка. Той се спря изненадан и я погледна притеснено.

— Какво е това?

— Благодарност за мило то отношение към мен — промълви Тими. Беше му доверила съкровени тайни, които никой друг не знаеше. Той бе спечелил доверието ѝ като лекар и като приятел, но не очакваше нищо в замяна, освен споделеното време. Самата възможност да си говорят бе истински дар за него. Подаръкът го изненада и той се поколеба, преди да го приеме.

— Нищо необичайно — мило отвърна той. — Просто си върша работата.

Но за Тими беше много повече от добре свършена работа — беше ѝ подарил огромната си подкрепа, безкористна грижа, каквато отдавна не помнеше да е получавала от някого. Искеше да му се отблагодари с нещо, което да му напомня дългите искрени разговори помежду им.

— Трогнат съм — протегна ръка за довиждане.

— Благодаря ти — мило каза Тими, — за това, че ме изслуша, че беше до мен... и държа ръката ми, когато бях уплашена.

— Пази се — усмихна ѝ се той. — И си почивай повече. Не се хвърляй веднага в работа, като се прибереш. Няма да си във форма още известно време. — Отново пое ролята си на неин лекар. Не обичаше разделите, а подаръкът ѝ още повече го притесни. — Грижи се за себе си и се обади, ако някога мога да ти бъда полезен с нещо.

— Нищо чудно отново да се разболея като дойда пак през февруари — закачливо подхвърли тя и се разсмя.

— Надявам се да не се случва! — отвърна той и разопакова подаръка. — Благодаря, нямаше нужда.

— Искях да го направя. Беше толкова мил.

Най-неочаквано тя се приближи и го прегърна. Целуна го по двете бузи.

Той се усмихна.

— Бон воаяж, мадам О'Нийл — пожела ѝ той, отвори вратата и излезе.

Тими го изпроводи с поглед до асансьора. Махна ѝ за последно и изчезна. Чувстваше се ужасно, буца бе заседна в гърлото ѝ. Мразеше сбогуванията, особено с хора, които харесваше. Дори сега, след толкова години, всеки път след раздяла се чувстваше изоставена. Познатата тъга се опита отново да я обсеби, макар да осъзнаваше колко глупаво беше всичко това. В крайна сметка той бе просто нейният френски лекар, нищо повече. В нейния живот всички хубави неща, дори приятелствата, приключваха твърде бързо.

5.

Вечерта Тими си събра багажа, а на сутринта звънна на Зак, за да му съобщи, че се прибира. За него все още бе сряда вечер, а за нея — четвъртък сутрин. Полетът до Лос Анджелис щеше да продължи единайсет часа. Щеше да тръгне от Париж по обяд и да пристигне в Ел Ей в ранния следобед.

— Здравсти — весело го поздрави тя, като чу гласа му. Звучеше спокоен. Каза, че си е легнал, но не спи. — Връщам се днес. Реших да ти звънна. Ако искаш, намини привечер да се видим.

Не беше го виждала четири седмици, макар да се чуваха по телефона. Добре знаеше, че не може да очаква нещо повече от него, въпреки че тайничко ѝ се искаше да я изненада. Зак беше толкова различен от Жан-Шарл. Никога не се задълбочаваше — нито в мислите си, нито в намеренията си, дори не си правеше труда да се преструва. Просто му се искаше да си прекарва добре — това бе общото между него и Тими. Напомни си да не го забравя точно сега, а и празниците приближаваха. Щеше да е много по-приятно да ги прекара в компанията на Зак, отколкото сама.

— Съжалявам, Тими, няма да мога — отвърна някак между другото Зак.

Отговорът му ѝ напомни, че двамата имаха съвсем независим начин на живот. Не бяха хлътнали един по друг и всеки си имаше своя живот.

— Много лошо — спокойно констатира Тими. И друг път беше чувала подобни отговори от него. Виждаха се само когато и двамата бяха свободни. Зак бе разглезен от жените, които постоянно го преследваха. Той рядко правеше усилие заради някого. Връзката с Тими безспорно хранеше егото му, той обичаше да се хвали, че излиза с Тими О'Нийл, но само дотам.

— Отивам в Сан Франциско да се видя със стар приятел. Преди години играхме заедно в една пиеса — обясни той. — Току-що ми се обади. Не знаех, че се прибираш. — Беше прав, не беше му се бе

обадила, всъщност дори възнамеряваше да го направи едва когато се прибере вкъщи. Той не предложи да отмени пътуването си до Сан Франциско. Явно беше част от плана му за отмъщение.

— Може да се засечем на летището — весело подхвърли тя. Не приемаше сериозно отказа му, защото и тя самата не изгаряше от нетърпение да го види. Просто си помисли, че ще е приятно, след цели четири седмици.

Докато го слушаше, си помисли колко е различен от Жан-Шарл. Не само в интелекта. Въпреки че бяха гаджета със Зак вече няколко месеца, отношенията им така и не се задълбочиха, а и нямаше изгледи това да стане в бъдеще. Стори ѝ се странно, но се чувстваше много повече свързана с Жан-Шарл, отколкото с него.

— Ще се видим, когато се върна — успокои я Зак. — Заминавам само за два дни. Ти какво ще правиш през уикенда? В Малибу ли ще отидеш?

— Може би. Зависи как се чувствам. Все пак излязох от болница само преди няколко дни — напомни му тя. Сякаш разговаряше с чужд човек.

— Звънни ми, ако решиш да отидеш. Връщам се в събота. Можеш да ме намериш на мобилния. От Сан Франциско ще се прибера с кола, така че кажи какви са ти плановете. — Знаеше, че харесва къщата в Малибу и няма да е толкова ентузиазирани, ако остане в Бел Еър. Познаваше го. Обичаше почивните дни с нея на крайбрежието и знаеше, че тя мрази да е сама там.

— Приятно пътуване — любезно ѝ пожела той.

— На теб също — отвърна тя и натъжена затвори телефона.

Понякога, въпреки решението да не се обвързва, не можеше да устои на желанието си връзката ѝ със Зак да е по-различна. Помисли си колко хубаво би било да се прибере у дома при някого, който я обича и очаква.

Облече се набързо и след няколко минути напусна хотела. Тайничко се надяваше Жан-Шарл да се обади пак, но, естествено, това не се случи. Нямаше причина да го прави. Бяха се сбогували предишната вечер. При това вече беше почти здрава. Чудеше се дали е отворил подаръка и дали му е харесал.

Остави бакшиш на рецепцията, на момчето в асансьора и на пиколото и излезе. Жил вече беше пред хотела. Като пристигнаха на

летището, той се зае с чекирането на багажа, което обикновено вършеше Дейвид, и намери количка за най-тежката чанта. След престоя ѝ в болницата, пътят до терминала ѝ се стори необичайно дълъг. На изхода я посрещнаха от ВИП службата и я придружиха до мястото ѝ в самолета. Всичко мина добре.

Настани се удобно, извади книгата, която четеше, получи няколко списания от стюардесата, отпусна се назад и притвори очи. Бе удължила престоя си само с няколко дни, а ѝ се струваше, че е стояла в Париж цяла вечност. Колкото и да харесваше този град, вече ѝ се искаше да се прибере у дома. Трябваше да вземе хиляди решения за модната линия за следващата година. Обсъждаха и пускането на нов аромат, имаше още нови идеи за козметичната линия. Съзнанието ѝ гъмжеше от мисли, докато самолетът се издигаше в небето. След половин час се остави на съня да я завладее, а когато се събуди, с изненада установи, че бе спала цели пет часа.

Донесоха вечерята, изгледа един филм, а после спусна назад облегалката, сгуши се под одеялото и отново заспа. Стюардът я събуди малко преди да кацнат.

— Мадам О'Нийл? — докосна я той по рамото.

Когато чу френския му акцент, за миг си помисли, че може би е в Париж, а до нея е Жан-Шарл. Стюардът я помоли да си вдигне седалката и да закопчее колана. Бяха над летището на Лос Анджелис.

Един служител от ВИП-а ѝ помогна с чантата. Нямахше нищо за деклариране и мина бързо през имиграционната служба. Малкото покупки, които бе направила, бе изпратила по Джейд или направо в Ел Ей. Не обичаше да губи време по митници, затова рядко носеше нещо със себе си.

Още щом излезе, съзря Джейд, която я очакваше. Шофьорът беше отвън в колата. Дейвид бил затрупан с работа и не успял да дойде.

— Няма нужда и двамата да ме ескортирате до дома — усмихна ѝ се Тими и я прегърна.

— Как се чувстваш? — Джейд бе забелязала, че още е отслабнала и беше по-бледа от обичайно. Светлата ѝ кожа изглеждаше направо прозрачна в контраст с червената ѝ коса.

— Добре съм — отвърна Тими, изненадана от това колко бодра се чувстваше след дългото пътуване.

— Толкова се притесних за теб. Искаше ми се да дойда.

— Не беше нужно. Имах много добър лекар, грижеха се за мен в американската болница. След първоначалния шок и страха, който преживях, си беше една дълга почивка, макар и не точно такава, за каквата си мечтая.

— Толкова си смела — каза Джейд с възхищение. — На твое място бих откачила. Да се разболееш в чужда страна и да претърпиш спешна операция! Когато не съм добре, се превръщам в двегодишно дете — съчувствено продължи Джейд и с притеснение се вгледа в Тими, която се усмихваше. Толкова беше щастлива да види Джейд, да се върне в познатото си обкръжение и в типичното си ежедневиe. Тук си беше у дома и чувството бе неописуемо.

— Е, аз бях на около пет — призна Тими. — Едва ли някой обича да се разболява, особено когато е далеч от дома. Но всичко мина добре. Лекарят беше невероятен. През цялото време държа ръката ми — усмихна се тя.

— Ако бях на твое място, трябваше да ме държат под упойка през всичките десет дни — каза Джейд, докато си проправяха път през задръстването. Трафикът беше изключително натоварен — нещо типично за този град.

— Е, какво предстои? — попита Тими.

Джейд ѝ разказа за срещите, които е уговарила за следващата седмица. Беше се опитала да спести част от програмата, предвид състоянието ѝ, но за простосмъртните и това би изглеждало прекалено. За Тими бе разтоварване. Когато беше във форма, имаше енергия за десетима. Скоро щеше да си я възвърне. Трябваша ѝ няколко дни, за да се справи с часовата разлика, с последствията от операцията и, разбира се, с отсъствието си. Въпреки това се чувстваше изненадващо добре. Планираше да навакса с работа в офиса още от следващия ден, а през уикенда щеше да отиде до Малибу и там да продължи.

Разговаряха през целия път до Лос Анджелис. В последния момент Тими реши да се отбие до офиса, преди да се прибере вкъщи. Искаше да хвърли поглед на събралата се работа и документация, а и у дома така или иначе никой не я чакаше.

— Сигурна ли си? — загрижено попита Джейд. — Не трябва ли да си почиваш?

Такава си беше. Един нормален човек щеше да се прибере, да си вземе душ, да си оправи багажа и да си почине. Не и Тими. Динамото Тими О'Нийл вече въртеше на бързи обороти. Усмихна се на Джейд. Чувстваше се добре, както и изглеждаше.

„Тими О“ се помещаваше в сърцето на модата в центъра на Ел Ей — заемаше пет сгради и склад, където се обмитяваха стоките преди транспортиране. Имаше и допълнителен склад — през седем пресечки, фабрика в Ню Джърси, тъкачен цех и други производства, които бе купила зад граница преди години, предимно в Малайзия и Тайван. Напоследък преговаряше за още един завод в Индия. Когато пристигнаха пред офис сградата, Тими се огледа и засия от радост.

— Добре дошла у дома — тихо си каза, щастлива, че се завръща към предишния си живот. Тук се чувстваше на мястото си, уверена и силна. Винаги знаеше какво прави, с твърда ръка управляваше империята си и се наслаждаваше да ръководи парада. През изминалите дванайсет години работата за нея бе всичко и тя добре знаеше, че с нея се справяше най-добре. Това ѝ носеше голямо удовлетворение и спокойствие. Управлението на огромния конгломерат от брандове, производства, фирми, никога не я плашеше, дори ѝ даваше сигурност. Всичко останало в живота ѝ причиняваше болка, докато работата никога не я нараняваше. От самото начало Тими добре познаваше способностите си и потенциала на таланта си. Личният живот, какъвто почти нямаше, никога не пропускаше да ѝ нанесе удар. Затова вече не си позволяваше да мисли за него. Докато бе погълната от работата си, всичко беше наред.

Джейд забеляза как още с прекрачването на прага тя грейна, подобно на цвете от живителна влага. Не я очакваха официално, но бяха предупредени. Дейвид подозираше, че това е възможно, и се оказа прав.

Тими влезе в кабинета му широко усмихната.

— Е, липсвах ли ти? — попита тя и двамата сърдечно се прегърнаха.

— И още как — отвърна той. — За последен път те оставяме някъде сама. Изкара ни акъла.

— Не беше голям проблем — пренебрежително заяви тя и изведнъж Париж ѝ се стори като друга планета, заедно с операцията и дори с Жан-Шарл Верние. Сега всичко това ѝ изглеждаше твърде

далечно. Беше се върнала във вълшебното царство на „Тими О“, тук беше в стихията си, това бе смисълът на живота ѝ. Отново бе се превърнала в жената, която доктор Верние видя при първата им среща. Жената, която не одобряваше, която живееше само с работата си, заради която беше готова да пожертва всичко, дори здравето си, и то на огромна цена. Това беше тя.

— Не на мен тези номера — укори я Дейвид. — Спукан апендицит е нещо сериозно. Можеше да умреш.

— Де този късмет — пошегува се тя. — Прекалено съм хитра за подобно нещо. Е, какво ново? Още не съм погледнала на бюрото си. Подготви ме, за да не си докарам и някой инфаркт.

— Всъщност, няма нищо ново — увери я той. — Угасих няколко пожара днес, но нищо сериозно. Имаме проблем с фабриката в Тайван, пуснал съм ти доклад на електронната поща, но и това не е кой знае какво. Мисля, че се справих. Можеш да го прочетеш довечера. Платовете, които поръчахме в Пекин, пристигнаха, също и трикото от Италия. Вече са в Ню Джърси. Всъщност, не се сещам за нещо, за което си струва да се притесняваш, но може и да намериш — засмя се той, щастлив да я види отново. За него тя беше като по-голяма сестра, ментор, човекът, на когото се възхищаваше.

Боготвореше всичко, направено от нея през последните години. Тя го беше открила и взела под крилото си. Беше го научила на всичко в бизнеса. Като истински перфекционист, тя безупречно изпипваше всеки детайл, следеше за всичко, истински гений на пазара, познаваше добре клиентелата и се славеше с нестихващ дизайнерски усет. Нищо чудно, че бе най-известната жена в модната индустрия. Работата бе най-важното в живота ѝ, нейното дете, което отглеждаше, обичаше, възпитаваше, направляваше, бранеше и носеше в сърцето си.

— Връщам се след минута — каза Тими и се отправи към кабинета си. Там я чакаше Джейд с чаша чай и купища съобщения. Бюрото ѝ бе затрупано с папки, брошури, факсове, мостри и какво ли още не. Седна и се залови да реди „китайския пъзел“.

Стана седем, а двете с Джейд продължаваха. Бяха отхвърлили доста работа, а останалата щеше да вземе със себе си къщи. Тими никога не бе изглеждала толкова щастлива. Чувстваше се в свои води. Работата бе любимата ѝ дисциплина. От олимпийска величина.

Мина още час.

— Не искам да нахалствам, но... — плахо започна Джейд — за теб сега е пет сутринта. Не е ли време да се прибереш?

Все пак наскоро бе претърпяла операция. През последните няколко часа Тими изглежда беше забравила това.

— Да... разбира се... — отвърна тя разсеяно и измъкна от камарата карнетка с мостри, които привлякоха вниманието ѝ. — Спах по време на полета.

— От двайсет и четири часа си на крака. Трябва да се прибереш и да си починеш — Джейд взе да я наставлява, както обикновено.

— Знам... знам... приключвам след минута... просто искам да погледна още едно-две неща. — Държеше се като дете, което не би се откъснало от игрите заради вечерята. Работата я опияняваше. Захванеше ли се, нямаше спирание. Най-сетне в осем и половина сложи последната папка на камарата, грабна я в ръце и тръгна, последвана от Джейд. Шофьорът отвън я чакаше вече пет часа. Беше свикнал, макар че тя често предпочиташе да шофира сама. Когато пътуваше по специални поводи, обикновено използваше шофьор.

Закараха Джейд до дома ѝ и в девет и половина Тими пристигна в къщата си в Бел Еър. Изключи алармата, после шофьорът внесе багажа ѝ. Светна всички лампи и се огледа. Имаше чувството, че е отсъствала с години. Всичко ѝ изглеждаше много по-хубаво, отколкото го помнеше. Холът беше елегантно обзаведен в бежово, просторен, със забележителни рисувани платна по стените — на Де Кунинг, на Полък и на Оливейра. Притежаваше един от ранните мобили на Калдер и скулптура на Луиз Буржоа. Стаята беше семпла, изискана. Спалнята бе в бяло, а кухнята — в синьо и жълто.

Беше купила къщата, след като Дерек я напусна, с намерението да загърби миналото и до голяма степен успешно се бе справила. На библиотеката бе поставила снимка на сина си, но никога не обясняваше за него. А и рядко някой се интересуваеше. Асистентите ѝ избягваха въпросите, а мъжете, които идваха и си отиваха, не се интересуваха от снимки на четиригодишни деца. Предпочитаха да се концентрират върху овалния басейн, горещата вана и сауната. Имаше добре оборудван фитнес до спалнята, който рядко използваше. Раздвижваше се с разходки по брега на Малибу, където обичаше да събира миди. Фитнесът винаги ѝ се бе струвал много стерилен. Използваха го други. Например Зак. Откъм кухнята имаше просторна

веранда, на която обичаше да закусва. Според нея това бе съвършената къща. Имаше си кабинет, трапезария, спалня за гости, страхотна стереоуредба и огромни гардероби. Отиде в кухнята и отвори хладилника. Икономката го бе заредила, по поръчка на Джейд. Нямахше апетит, беше прекалено уморена. Затвори вратата и си наля чаша вода. Изкъпа се, облече си нощницата, настани се в леглото, но не можа да заспи. В Париж бе осем сутринта, време за закуска. За пръв път, откакто си бе тръгнала, се замисли за Жан-Шарл. Дали беше харесал часовника, или щеше да го замени за нещо друго...

Полежа будна няколко часа, а после реши, че е по-добре да се заеме с папките и докладите, които бе донесла от офиса. Приключи с работата към три сутринта и изведнъж леглото ѝ се видя огромно, сякаш беше пораснало след заминаването ѝ, и тя остана да лежи, загледана в тавана. Чудеше се защо ли Зак бе отишъл в Сан Франциско в деня на нейното пристигане. Наистина ли бе случайно съвпадение, или го бе направил нарочно, за отмъщение. Накрая реши, че не е важно и потъна в безпаметен сън. Последната ѝ мисъл бе за Жан-Шарл. И за един странен, кратък миг усети ръката му в своята. Представи си, че е до нея в стаята. Завладя я топло, приятно чувство. Дали щеше да го види някога отново...

Когато заспа, в Париж вече бе обяд.

6.

Събуди се рано на следващата сутрин. Препече си филийка, изяде половин кофичка йогурт, изпи чаша чай, после си взе душ, облече се и излезе. Шофьорът я откара до офиса. Жан-Шарл я бе посъветвал да не шофира поне един месец след операцията. Беше ѝ неприятно, но реши да използва това време за разговори с Ню Йорк и да прегледа кореспонденцията си. Връщаше отново цялата камара документи с безброй бележки за Джейд. Стовари ги в ръцете ѝ още с пристигането си пред смаяния поглед на Дейвид.

— Вече си готова? С всичко това? — попита Джейд, а Дейвид добави:

— Защо ли не съм изненадан? Ти изобщо спа ли тази нощ?

— Мъничко — отвърна тя и погледът ѝ улови нещо на компютъра. Четири часа сън ѝ бяха съвсем достатъчно. Все пак късно следобед часовата разлика си каза думата и към четири часа едва не заспа на бюрото. Бе забравила за операцията, потънала в обичайния си работен ритъм. Към пет часа реши, че е време за почивка — уикендът започваше. Бе отхвърлила най-неотложната работа, останалото можеше да почака до понеделник. Опасяваше се да не се наложи да лети до Тайван, за да уреди проблемите там.

Заради натовареното движение по магистрала „Санта Моника“ се добра до дома си чак в шест и реши още същата вечер да отпътува за Малибу. Зак не ѝ се бе обадил от Сан Франциско. Тя също не го потърси. И без това беше толкова заета. Щяха да се чуят, когато се прибере. Уговори се с шофьора си да я вземе в осем, след като трафикът стане по-поносим. В девет вечерта вече стоеше на верандата си, съзерцаваше океана, вдишваше соления морски въздух, а вятърът игриво развяваше косата ѝ. Обичаше това място. Къщата бе в синьо и бяло, с красиви дървени подове и съдове от безупречно бял китайски порцелан. Таваните бяха боядисани в небесносиньо. Големи, удобни дивани предлагаха уют и топла прегръдка. Леглото ѝ имаше четири колони и балдахин от бял лен. Всичко в къщата в Малибу нашепваше

за лято. Тук винаги се чувстваше добре — едно от малкото места, на които успяваше да си почине.

Нямаше търпение сутрин да се събуди и да излезе на разходка по брега. Понякога обичаше и самотата си. Телефонът звънна. Беше Зак. Прибираше се ден по-рано.

— Вече си на крайбрежието? — изненадано попита той. — Мислех, че няма да тръгнеш до сутринта. В момента съм до Бейкърсфийлд, ще си бъда вкъщи след два часа. Искаш ли да дойда довечера?

Тя се поколеба за миг, после реши, че ще ѝ бъде приятно да го види.

— Разбира се. Идвай — весело го покани тя. Тъкмо заради това го харесваше — беше приятна компания за уикенди, при това не изискваше от нея някакво специално внимание. Идваше и си отиваше, без да очаква каквото и да било. Това я устройваше, особено в края на изтощителна седмица. Той просто обичаше да се върти наоколо, да стои на брега. Понякога дори не си говореха с часове.

— Сигурно ще пристигна около полунощ. Ако си изморена, лягай си и остави отключено.

— Може и така да направя — отвърна тя с прозявка. — Спи ми се. Работих цял ден, а и още имам проблем с времето.

— Няма нужда да ме посрещаш — явно беше в добро настроение.

Тя се изкъпа в съвършената баня от бял гранит с изглед към океана. Искаше ѝ се да го дочака, но остави отключена вратата на кухнята, за всеки случай, и много преди полунощ заспа. Не го усети как влезе и се пхна в леглото до нея. Когато на сутринта се събуди, изпита удоволствие да го види до себе си, русата му коса беше разпиляна по възглавницата като на малко момче. Загледа се в красивото му лице. Беше невероятен хубавец. Така и не можеше да определи какво точно изпитва към него, но сега това нямаше значение. Радваше се на мига.

Измъкна се тихо от леглото, за да не го събуди, прекоси боса кухнята и излезе на верандата. Великолепен ден за края на октомври. Сети се, че е Хелюин. Беше забравила. Подухваше лек ветрец и бе нетипично топло. Нямаше търпение да обуе джинсите и да слезе на

плажа. Водата бе гладка като огледало, пясъкът — ситен като пудра. Имаше усещането, че е по-скоро пролет, а не есен.

Наля си голяма чаша чай, направи кафе на Зак и се отпусна в шезлонга на слънце. Минаваше девет, когато Зак се появи. Със съвършеното си тяло приличаше на филмова звезда или на реклама на „Келвин Клайн“.

— Хей, ето те и теб — усмихна му се Тими. — Съжалявам, че не те дочаках снощи. Кога пристигна?

Той не понечи да я целуне. Стоеше на верандата срещу нея, усмихнат, и се прозина сънливо. Не беше много мил, но изглеждаше щастлив, че я вижда.

— Не знам точно. Може би някъде около един. Спрях да си купя нещо за ядене. Знаех, че ще си заспала. Изглеждаш добре, Тим. Не ти личи, че си била болна.

Държаха се като съквартиранти, които се срещат случайно след дълго време. Зак не беше сантиментален, нито романтичен. Двамата бяха напълно различни, сякаш се движеха по паралелни линии, които рядко се пресичат, но никога не се сливат. Ако нямаше опит с други подобни връзки, би го възприела като нещо твърде странно. Зак не проявяваше нито страст, нито особена привързаност към нея. Струваше й се, че са повече приятели, отколкото любовници. Просто обичаше да е в компанията ѝ. Понякога, от дъжд на вятър, когато и двамата бяха в подходящо настроение, стигаха и до секс. Зак обаче не си падаше много по секса. На пръв поглед човек би си помислил, че е фантастичен в леглото, но не беше. Интересуваше се най-вече от себе си. Опъна се на шезлонга до нея и притвори очи на сутрешното слънце. Изобщо не му хрумна да я целуне, след като не я бе виждал толкова време. Беше точно такъв, какъвто изглеждаше — красавец със съвършено тяло, който понякога се държеше като разглезен негодник. Но по-често беше забавен. Все пак си оставаше трудно предсказуем. Той отвори очи и се обърна с усмивка към нея.

— Чудя се дали си в настроение да ми направиш закуска? — попита той и най-сетне се наведе да я целуне. Леко докосване по устните.

— Може би — усмихна му се тя на свой ред. — Радвам се да те видя. — Беше минал цял месец от последната им среща. — А защо ти

не ми сготвиш — пошегува се тя. Ако трябваше да разчитат на него, щяха да умрат от глад.

— Липсваше ми — каза той без да откъсва сините си очи от нейните. Такова признание от него беше истинска рядкост. — Съжалявам за случилото се. Как се чувстваш? — Подобни въпроси също бяха изключение. Изглежда беше в особена добра форма. Държеше се като двацетгодишен младеж, а не като четиридесетгодишен мъж. Нищо чудно — повечето време прекарваше в компанията на хора два пъти по-млади от него.

— Добре съм. Известно време се чувствах зле в Париж. Но сега всичко е наред. Просто съм уморена от пътуването. Как беше в Сан Франциско?

— Нищо особено. Затова си дойдох.

Тя не се съмняваше, че е така. Ако му е било интересно, едва ли щеше да се върне при нея толкова скоро. Не хранеше никакви илюзии за това.

— Тази седмица се снимах в две реклами. Големи. По националната телевизия. — Изглеждаше доволен. Обичаше да обсъжда работата си с нея, защото винаги имаше какво да научи.

— Звучи добре. — Говореха предимно за неговите ангажименти, не и за нейните. Това беше неин избор. С него не би могла да споделя проблемите си, нито пък искаше. Даваше си ясна сметка, че плащаше висока цена за красотата му. Знаеше, че такива мъже рядко бяха много внимателни към жените около тях. Очакваха да бъдат глезени, да бъдат център на внимание.

— Какво ти се яде? — попита го тя и се изправи. Харесваше ѝ да му приготвя закуска в почивните дни. Създаваше ѝ чувство за уют. През седмицата рядко се виждаха. Тя бе прекалено заета, сутрин все бързаше, вечер се прибираще късно. Затова разчитаха на почивните дни край брега.

— Портокалов сок, две забулени яйца, бекон, препечена филийка, кафе. Обичайното. — Той рядко предлагаше да ѝ направи закуска, но това не я дразнеше. Беше ѝ приятно да се грижи за него. Така споделяха приятни часове заедно. Ядосваше му се, само когато се увличаше в забележки към нея.

Изчезна в кухнята и след двацетина минути се върна с готовата закуска.

— Желанието ви е изпълнено, Ваше Височество — пошегува се тя.

Той се надигна с усмивка и пое подноса от ръцете ѝ. Бе подредила всичко в бели чинии в морски стил, върху ленена подложка и салфетка. Доставяше ѝ удоволствие да създава уют.

По време на закуската говориха за работа — той ѝ разказа за интервютата и прослушванията, тя пък го осведоми как бяха преминали ревютата в Европа. Тими забеляза, че този път Зак въобще не отвори дума около спора им за неговото пътуване в Европа. След това се поразходиха по брега, събираха миди, газиха във водата. Почувства, че мястото на операцията взе да я наболява, затова пое обратно и го остави да приключи с джогинга. Догони я на път към къщата, а когато се прибраха, отново се опънаха на верандата.

Беше приятен ден за отмора. Подремнаха, заедно си приготвиха обяд, а за вечеря той изпече пържоли на скара. Не обсъждаха сериозни теми, не се опитваха да решат световните проблеми. Той погледа спорт по телевизията, а тя задряма на верандата с книга в ръка. По-късно си пуснаха филм и към десет заспаха прегърнати. В обятията му ѝ беше топло и приятно. Отказа да правят секс заради операцията, но той го прие с чувство за хумор и ѝ предложи да му се реваншира със закуска. Прекараха и този ден на верандата, въпреки захлаждането, а привечер я откара до дома ѝ в Бел Еър. Той остана да потренира във фитнеса, после си взе гореща вана, докато тя проверяваше пощата си.

Не остана за вечеря. Рядко го правеше в неделя — обикновено имаше уговорка с приятели, а Тими имаше да навакса с работата.

— Какви са ти плановете за тази седмица? — поинтересува се между другото той преди да си тръгне. Обичаше да знае какви важни събития ѝ предстоят, очакваше да я придружи, но Тими ги избягваше. Не ѝ допадаше светската шумотевица, а и обикновено работеше до късно вечер. В Европа също пропусна някои важни събития. Не обръщаше много внимание на поканите, с които Джейд редовно я затрупваше, за разлика от Зак.

— Нищо особено — отвърна тя, докато го наблюдаваше как прибира екипа си за тренировка в чантата. — Ще проверя. Затрупана съм с работа след дългото отсъствие. — Той така и не можеше съвсем да проумее какво толкова вършеше тя.

— Обади се, като научиш — поръча той и това ѝ подсказа, че ако не го вземе със себе си, пак ще има напрежение помежду им. Беше доволен само ако беше на гребена на вълната. Естествено, тя невинаги се съобразяваше с него. Обикновено ходеше сама на важни събития, не обичаше да афишира връзките си. Дискретността обаче не беше в стила на Зак. Той все протестираше за претоварения ѝ график, когато тя категорично заявяваше, че това няма да се промени. Поне не и заради Зак.

Освен приятна компания за плажа, той не предлагаше нищо повече. Това личеше още повече сега, след дългата им раздяла. Помисли си колко измамен и подвеждащ може да бъде външният вид. Хората вероятно си мислеха, че е невероятен любовник, а всъщност Зак бе скучен и себичен. Нямаше емоция, плам, нито искри. Неговото оръжие беше физическата му красота.

— Ще ти се обадя — обеща Зак и я целуна набързо по устните на тръгване. — Благодаря за хубавия уикенд. — Такъв беше — приятен, спокоен. След заминаването му тя почувства празнота.

Обичаше да е наблизко. Присъствието му ѝ даваше топлина и за тялото, и за душата. Чудно беше какво значение придобиваше това, когато живееш сам. Сексът бе по-маловажен от човешкото присъствие. Понякога просто да лежиш в леглото си с друг човек бе толкова хубаво. Без уикендите със Зак сигурно би копняла силно за човешка топлина. Нямаше кой друг да ѝ я даде. Често ѝ се струваше, че би продала душата си за една прегръдка. Самотата се бе превърнала в болезнена тема през последните години. И Зак се явяваше нейният антидот.

Вратата леко се хлопна след него и докато се качваше в кабинета си, чу как старото му, десетгодишно порше потегля. Нощите с него ѝ бяха достатъчни. Забеляза, че след дългата раздяла се чувства поточуждена от него. Подобни отношения отмираха по естествен път.

Беше се захванала да отговаря на имейли, когато Джейд ѝ звънна късно вечерта.

— Как прекара почивните дни? — попита тя. Искаше да се увери, че Тими е добре. Често ѝ се обаждаше в неделя вечер.

— Всъщност приятно — отвърна Тими. — Успях да си почина. Бях на крайбрежието, Зак също дойде.

— И как беше? Още ли е кисел заради пътуването до Европа?

— Не говорихме за това. Изглежда му е минало, но ми се струва, че реши да замине за Сан Франциско в последния момент само за да не бъде тук, когато се върна. Изигра си коза. Дойде на вилата в петък вечер.

Джейд не каза нищо, но винаги твърдеше, че Тими заслужава нещо повече. Бяха водили този разговор стотици пъти. Тими всеки път ѝ обясняваше и искрено вярваше, че жени като нея „не вървят“ на пазара. Правилните мъже търсеха млади жени. Свестните бяха женени. Дори беше трудно да си намериш неподходящ мъж на нейната възраст. Напоследък Джейд разбираше, че е права. Не беше се отказала от идеята да се регистрира в сайта за онлайн запознанства, въпреки предупрежденията на Тими, но все не ѝ оставаше време. За Тими и тази възможност отпаднаше — не можеше да си качи снимката в някой сайт, веднага щяха да я разнесат по таблоидите. Затова ѝ оставаше Зак.

— Снощи имах среща — призна Джейд с въздишка и накара Тими да се усмихне. През изминалата година, откакто напусна семейния си приятел, бе ходила на десетина подобни срещи с непознати и всичките се оказаха пълен провал. Поне бе опитала. Не можеше да не ѝ го признае.

— Какво стана? — заинтригувано попита Тими.

— Нищо и половина. Както винаги. Държеше се като гимназист. Заведе ме в някакъв бар на спортисти, взе да сваля сервитьорката и накрая се напи като свиня. Взех си такси без дори да му кажа довиждане. Дейвид ще ми помогне да се справя с онлайн срещите следващата седмица. Не може да стане по-лошо от това.

— О, може, и още как — през смях отвърна Тими. — Съвсем скоро ще се появи заветният мъж и ще те отведе пред олтара, ще заживеете в Де Мойн и ще си народите шест дечица.

— Аз бих заложила на Ел Ей и две деца, дори едно — песимистично отвърна тя и веднага съжали, че го спомена пред Тими. Понякога забравяше за Марк. Тими никога не говореше за него. Джейд бе започнала да работи при нея веднага след като той беше починал. Онзи период бе особено тежък в живота на Тими, а и когато след шест месеца Дерек я напусна, положението стана направо непоносимо. Джейд добре помнеше онези времена и отчаянието в погледа на Тими. Сега понякога отново го забелязваше, затова бе решила да не казва нищо против Зак. Добре разбираше, че човек прави каквото му е по

силите, за да оцелее. Не одобряваше връзката ѝ с него, но знаеше защо продължава да я поддържа. В живота ѝ бяха преминали няколко такива като Зак.

— Ще стане — увери я Тими. Винаги я окуражаваше и дълбоко ѝ съчувстваше, когато Джейд се раздели със семейното си гадже. Отне ѝ почти година, за да се съвземе, макар че беше нещастна дълго преди това.

Не можеше да повярва, че Джейд бе посветила на този мъж цели десет години от живота си, през които той, разбира се, непрекъснато ѝ бе обещавал, че ще напусне съпругата си. С времето постоянно бяха изниквали непреодолими пречки и всевъзможни проблеми и в края на краищата това така и не се случи. Болни деца, хронично умиращата му майка, здравето на жена му, психиатрични проблеми, финансови затруднения, криза в бизнеса, дете с вроден диабет, което не можеше да изостави, депресията на съпругата му... И така с години, докато накрая Джейд се отказа. Тими знаеше от Дейвид, че той продължаваше да я търси, но тя не отговаряше на обажданията му. Бе пропиляла десет от най-хубавите години от живота си и вече се опасяваше, че е пропуснала времето да има свои деца. Все още не беше твърде късно, но трябваше бързо да помисли за това. Джейд не можеше да си позволи повърхностни връзки с мъже като Зак, трябваше ѝ човек, който иска да се ожени за нея и да създадат деца.

— Истинският ще се появи, когато най-малко го очакваш. Ще видиш.

— Как не — цинично отвърна Джейд и смени темата. Обсъдиха предстоящите за седмицата срещи. Тими вече се връщаше към работата с пълна пара. Париж вече беше минало. Чувстваше се прекрасно, бе възвърнала цвета на лицето си и хъса за живот.

Пожелаха си лека нощ и затвориха. Когато си легна, Тими се замисли за Зак. Всяка неделя вечер леглото ѝ се струваше прекалено голямо, но в понеделник вече ѝ ставаше по мярка. Така си вървяха дните.

В понеделник сутрин влезе в типичното си работно темпо. Проведе хиляди телефонни разговори, интервюта, доклади, срещи. Видя се с дизайнерите, реши доста от многобройните проблеми с пролетната линия, предотврати няколко кризи, успя да реши проблема във фабриката в Тайван, без да се налага да пътува дотам, и в средата

на седмицата дори не се сещаше, че е претърпяла операция. Изглеждаше по-добре от всякога, действаше както винаги, спеше по малко. Зак ѝ бе звъннал във вторник с предложение да се видят у тях вечерта, но тя не се прибра до полунощ, а когато му звънна, той вече беше заспал. Реши да му се обади в четвъртък. Беше в кабинета си, когато Джейд ѝ донесе пощата и тя с изненада забеляза в купа писмо с печат от Франция. Беше от Жан-Шарл. Нямахме представа защо, но го отвори чак когато Джейд напусна стаята. Обикновено винаги преглеждаше личната си поща в нейно присъствие. Загледа се в плика около минута, после го отвори и остана изненадана. Бе очаквала писмо на бланка, а вместо това получи картичка с изгрев над океана. На гърба пишеше, че е от Нормандия. Стори ѝ се нетипично за него. Съдържанието бе кратко. Беше използвал официални обръщения — също изненада. Всичко в писмото беше необичайно и тя не знаеше какво да мисли. Текстът бе написан любезно, стегнато, въпреки това приличаше на писмо в бутилка, пуснато в Париж и стигнало до нея случайно. Изпита странно усещане, докато четеше и мислеше за него. Буквите бяха изписани с четливия му, прецизен почерк.

Уважаема мадам О'Нийл,

Останах изключително изненадан от екстравагантния ви подарък. Много красив, но напълно незаслужен. Радвам се, че операцията мина добре и се надявам, че се възстановявате успешно. Ще мисля за вас, когато нося часовника, и ще му се наслаждавам. Надявам се, че сте добре.

Искрено ваш,

Жан-Шарл Верние

Звучеше толкова формално, но все пак се радваше, че часовникът му е харесал. Не можеше да прецени дали тази формалност е само в думите, или всъщност е съвсем искрена. Тонът на писмото бе толкова различен от многобройните им разговори в болницата и кратките му визити вечер. Спомни си какво ѝ бе разказал за брака си. За убеждението му, че човек трябва да изтърпи „различията“ и разочарованията. Можеше да поспори за това, но се бе въздържала. Не

го познаваше достатъчно. Тя също му бе разказала своята история — за Марк, за Дерек и за тежкото си детство по сиропиталищата. Разбира се, не очакваше да го спомене в писмото, но въпреки това усещаше студенина. Искаше ѝ се да може да чете между редовете, да разгадае някакво скрито съдържание. Може би за него тя все пак беше просто богатата американка, разболяла се в Париж, която му се бе отблагодарила със скъп подарък, който не означаваше нищо специално за него? Почувства се глупаво, че изобщо си бе въобразила нещо друго. Остана разочарована от прекалено съдържания тон на писмото му. Все пак нямаше право да очаква нищо повече. Той беше просто лекуващият ѝ лекар, при това семеен. Изведнъж се запита за какво ли му подари часовника — за да го очарова, или от благодарност. Дали наистина бе очаквала нещо повече от него? Вече не беше сигурна. Вярно, беше държал ръката ѝ в болницата, бе изслушал историята на живота ѝ, но в крайна сметка си оставаше един праволинеен французин. С това писмо просто ѝ благодареше за подаръка и нищо повече.

Прииска ѝ се да му отговори. Остави картичката на бюрото и се загледа в нея, сякаш очакваше да проговори, да ѝ каже нещо, което Жан-Шарл не бе посмял да напише директно. Досега не бе признавала дори пред себе си, че за нея ежедневните му посещения бяха нещо повече от приятелски визити. Бяха нещо непозволено. Фантазия. Почти момичешко увлечение. За него едва ли е било така. Озадачи я само картичката, която бе избрал — залез над океана. В това имаше скрит смисъл.

Не биваше да му пише. Сигурно би я помислил за луда. Погледна картичката за последен път и я хвърли в кошчето. Каквото и да бе изпитала към него, вече избледняваше, като белега от операцията. Дори се присмя на себе си. Колко глупаво от нейна страна — да си мисли, че той не забелязва как флиртува с него. И какво толкова? Не се е злепоставила. И още как... каза си тя. В този момент Джейд влезе в стаята и забеляза странното ѝ изражение.

— Случило ли се е нещо?

— Не, няма нищо — увери я Тими.

— Следващият ти посетител вече е тук. Подранил е с пет минути. Мога да го задържа за малко, или да влезе?

Тими се поколеба дали да не бръкне в кошчето и да извади картичката. Знаеше, че се държи абсурдно, че не може да си позволява подобни фантазии. Но в един миг, един кратък миг почувства колко много ѝ липсва. Пълно безумие. Погледна Джейд и опита да се фокусира върху думите ѝ.

— Покани го — отвърна тя.

Наложи си да мисли, че проклетата картичка е просто израз на най-обикновена благодарност и не означава нищо нито за него, нито за нея.

7.

Тими прекара изненадващо приятно следващите два уикенда със Зак. Посетиха артфестивал, гледаха премиера на филм, където ги снимаха заедно и това особено се хареса на Зак, присъстваха и на откриването на някакъв ресторант. Прекараха часове на плажа и всяка седмица се любиха по веднъж, което си беше истинско постижение. Неделя вечер се връщаха към типичния си начин на живот. Тими се справяше добре и сама, а и имаше куп хора, които ѝ помагаша — Джейд и Дейвид, шефовете на отдели, консултанти, адвокати. От Зак очакваше точно това, което той можеше да ѝ даде — топлина в леглото през почивните дни, добра компания за филм и купа с пуканки. Не беше много. А според Джейд — направо едно нищо. Тя обичаше Тими, възхищаваше ѝ се и не можеше да приеме, че се задоволява със скромното присъствие на Зак. Намираше го за себичен използвач, разглезен никаквец. Джейд не коментираше това с Тими, но споделяше с Дейвид.

— Този ме изнервя — призна тя един следобед, докато двамата с Дейвид похапваха в барчето на фирмата. Тими тъкмо бе излязла на среща с адвокатите, за да направят някои промени в пенсионните фондове на служителите. — Не мога да се примиря, че се занимава с човек като Зак — продължи тя между хапките сандвич с яйце и салата, докато Дейвид апетитно похапваше ръжено хлебче с пастърма. Беше примаял от глад, след като Тими цял ден го затрупваше със задачи. Но точно това му харесваше в тази работа, осъзнаваше неповторимия си шанс да научи много неща.

— Този тип е истински задник, кръгла нула — не мирясваше Джейд.

— Стига, Джейд. Не бъди толкова крайна. Не е чак толкова зле. Просто не е гений. Все пак е актьор, модел, има хубави черти, невероятно тяло. Тъкмо затова го харесва. Ти какво очакваш?

— Очаквам да я видя с някой умен, сериозен и чувствен мъж. Тя има нужда от менш, какъвто този не е.

Дейвид се усмихна на еврейската дума. Джейд имаше азиатски произход, но често употребяваше еврейски изрази. Обичаше да се шегува, че са в „шмата“ бизнеса — т.е. бизнеса с парцали. Дейвид все казваше, че Джейд знае повече идиш от баба му, която бе отраснала в Пасадена и се бе омъжила за епископален свещеник. Добре разбираше какво има предвид Джейд под думата „менш“. Тя искаше Тими да си намери стабилен мъж, който да я обича, подкрепя и поема отговорност. Зак не пасваше на този модел, но Дейвид го намираше за безобиден, а Тими не хранеше никакви илюзии за него. И двамата бяха единодушни, че Зак си търсеше публични изяви, обществени и професионални шансове. Амбициите му бяха очевидни. Но Тими се справяше успешно. Познаваше този тип мъже.

— Е, поне не ѝ иска пари или участие в бизнеса ѝ. — И двамата бяха свидетели на страстите на предишното ѝ гадже, което поиска от Тими да отвори галерия, за да продава собствените си творби. Тя учтиво му бе отказала, а после остана година и половина сама, докато се появи Зак.

Отначало Зак се бе показал като забавен, очарователен красавец, който я отрупваше с цветя и дребни подаръчета, докато успя да я накара да излиза с него. Джейд и Дейвид знаеха от опит, че такива отношения не продължаваха дълго. Рано или късно Зак щеше да си скрита късмета, нямаше да може да прикрива манипулациите си, щеше да започне да я притиска или да я мами с други жени и тя постепенно щеше да се отдръпне. Нищо съществено не ги свързваше. Между тях нямаше дълбоко уважение, хармония, здрава основа, върху която да градят и да устояват на житейските бури. Просто понякога се забавляваха заедно. Тя отдавна не разчиташе на никого, освен на себе си.

— Не разбирам защо не си намери сериозен човек, някой на нейната възраст, със сходни интереси, някой достоен за нея.

— Е, хайде, хайде — каза Дейвид и посегна към нейната чиния. Винаги разменяше с нея чипс за туршията от гарнитурата към пастърмата. Имаха си традиция. — Всички търсим това. Аз също. Но откъде време? Работим по петнайсет-двайсет часа в денонощието, гасим пожари, препускаме по света. Мамка му, не съм имал свястно гадже от две години. Щом си харесам някоя, Тими ме праща в Малайзия за месец или в Ню Йорк да се боря с проблемите на

рекламната агенция, после хвърча между Париж и Милано да строявам модели с разгопени цици по модните пътеки и да им оправям прическите. Аз съм хетеросексуален, за бога. Коя „нормална“ жена би се примирила с това, всички очакват да ги водя на вечеря в петък и на ски през почивните дни. Не съм се качвал на ски, откакто напуснах колежа. Миналата година шест пъти отказвах резервациите за Тахо. Трета година не съм ходил на почивка. А Тими работи десет пъти повече от нас. Кой мъж би приел подобно нещо? Мъжете, които са за нея, си имат Зак от женски тип — само за уикенди. Ако Тими беше мъж, а Зак жена, едва ли щеше да се тревожиш толкова.

— Напротив — упорстваше Джейд. — Тя заслужава много повече от това. И ти го знаеш. Не съм я питала, но залагам коледния си бонус, че не ѝ се е обадил в Париж, докато беше болна. Той дори не я посрещна. Не дава пукната пара за никого освен за себе си.

— Хищнически нрав — отвърна Дейвид. — Никой от нас няма шанс да срещне свестни хора, докато работим с това темпо. Хората, които си заслужават, искат повече, отколкото можем да им предложим. Аз нямам нито време, нито енергия за подобно нещо, а съм вече на трийсет и две. Според теб какво би могла да предложи Тими? Сигурно заради това и ти си останала цели десет години с женен мъж. Един свестен тип щеше да иска да те вижда повече от веднъж седмично. — Той бръкна с пръст в раната, Джейд не каза нищо, после поклати глава.

— Не беше така между мен и Стенли. Обичах го. А той ме лъжеше. Още по-лошото бе, че се самозалъгваше. Все обещаваше, че ще приключи с този брак. Така и не го направи, после жена му се разболя. И двете му дъщери започнаха да страдат от булимия и преминаха на антидепресанти, когато той обяви, че се развежда. Баща му претърпя сърдечна операция, а синът му влезе в център за рехабилитация. Бизнесът му се срива. Всичко се обърка. Едната му дъщеря се захвана с наркотици, на съпругата му откриха рак и претърпя хистеректомия. В последните десет години сякаш живеят по болници, а той все ме молеше да изчакам ту една, ту друга криза. Как, за бога, да се справя с това? Може би като... като го преболедам... — Очите ѝ отново се насълзиха. Беше стигнала до самоубийство последния път. Психотерапевтът ѝ бе помогнал да се съвземе, макар сама да беше осъзнала, че вече бе време да спасява кожата си. Искаше семейство, съпруг и деца, но искаше и кариерата си.

— И кога те пускаме в интернет? — ухилено попита Дейвид и се облегна на стола.

— Готова съм, когато кажеш — притеснено отвърна тя, после се смръщи. — Как ще сме сигурни, че не са женени и че не лъжат? — вече не можеше да се довери на никого. Нямах да рискува с подобни връзки и Дейвид го намираше за разумно.

— Просто трябва да поговорите и да се довериш на инстинкта си. Можеш да си наемеш и частен детектив. Хората го правят. Поне интернет разширява възможностите.

— Добре. Да пробваме. — Тя погледна часовника си и посочи компютъра с дяволита усмивка.

— Сега? Ама ти сериозно ли? — Дейвид изглеждаше изненадан.

— Напълно. Тими ще се върне чак към пет и това не я вълнува. За днес приключихме с работата. Останаха три писма, които ще й трябва чак утре. Добре, Маестро, запознайте ме с интернет сватосването. Какво пък, едва ли ще е по-зле от това, което имам сега. Ако попадна на още една среща с някой изпадняк, направо ще повърна.

Той се усмихна и се обърна към компютъра. Влезе в един от сайтовете за запознанства, които знаеше от преди. Вече повече от година не си бе правил труда да го посещава. Преди време беше си писал с една жена, която бе срещнал чрез списание „Харвард“. Току-що бе завършила школата по бизнес и живееше в Сан Франциско. Веднъж дори се бяха срещали, но както се бе изразил по-късно, тя се бе оказала „прекалено голяма природолюбителка“ за него, макар да бе най-умното момиче, което бе срещал някога. Скоро след това се бе преместила в Бъркли, беше му писала и бе споделила, че има връзка с друга жена. От самото начало бе станало ясно, че не са един за друг. Беше й отговорил с мило писмо и бързо я забрави, потънал в работа. Самият той не бързаше да си търси стабилна партньорка, макар че и на него му се искаше да се ожени и да има деца. Предпочиташе контактите чрез еврейски сайт за запознанства, защото дълбоко в сърцето си се надяваше да срещне някое свястно момиче от еврейски произход. За Джейд реши да използва по-популярен сайт и зададе параметри за предпочитания по възраст, трябваше да уточнят и географското местоположение.

— Какво имаш предвид? — объркано го погледна тя. Цялата работа изглеждаше вълнуваща, но и малко притеснителна. —

Например, кой град?

— Нещо по-конкретно — попита Дейвид. — Колко близо до мястото, където живееш? В какъв радиус? Същия град, същия пощенски код, на десет мили от местожителството, на пет, на една? Същия щат? Някъде в провинцията? От големите градове?

— По дяволите, не знам. Може би Ел Ей и околностите? Това прекалено широка зона ли е? — Възможностите изглеждат безкрайни. Интересуваха я по-скоро образованието и професията. Самата тя си признаваше, че е сноб по отношение на професията. Беше завършила Калифорнийския университет в Бъркли.

— Това зависи само от теб. Аз предпочитам да е същият пощенски код, защото съм мързелив. Мразя да вися по задръствания на магистралата и не искам да отделям по един час, когато се налага да я взема от дома ѝ. Но аз и без това не съм голям почитател на този вид общуване. Правя го просто, за да поддържам огънчето, да не забравя какво е да ходиш по срещи. Не съм имал скоро такава възможност.

— Ще се придържам към Ел Ей и околностите — отвърна тя с усещането, че ѝ предстои пазаруване онлайн, което често предпочиташе. Поръчваше си например хранителни продукти по телефона от офиса и портиерът на сградата ѝ ги занасяше до хладилника, когато се прибереше. Светът беше устроен вече така, че заетите хора нямаха време за подобни домашни задължения заради натоварената си работа, командировки, уикенд планове, а малкото свободно време често прекарваха във фитнес салоните.

След като написа изискванията ѝ и посочи възрастова граница от трийсет и пет до петдесет и две, се появи цяла фотогалерия от мъже. Дейвид ѝ направи знак да се приближи, за да вижда по-добре екрана. Последваха дълги редици снимки на мъже — някои смешни на вид, други — красиви, някои — нищо особено, всички съпроводени с кратка характеристика. Някои звучаха невероятно глупаво, дори абсурдно. „Горещо секси татенце“ накара Джейд да изстене. Дейвид ѝ обясни, че някои от описанията са генерирани. Когато си харесаше някоя снимка, програмата ѝ предлагаше по-подробна информация, която включваше религиозни и сексуални предпочитания, семейна предистория, деца, спорт, който практикуват, имат ли татуировки и пиърсинг и какво търсят в една жена. Някои предпочитаха партньор от тяхната религия, или атлетична тигрица от олимпийска величина, или

споделяха сексуалните си фантазии. Едни разказваха за професията си, други споменаваха дори заплатата и образованието си. После всеки пишеше по няколко изречения за себе си, което често караше Джейд да примижава. Допаднаха ѝ шестима. Изглеждаха приятно, звучаха нормално, имаха прилични професии и образование, двама бяха разведени с малки деца, което не беше по вкуса ѝ, но беше приемливо. И шестимата твърдяха, че предпочитат работеща жена на тяхна възраст, обичаха да пътуват, търсеха сериозна връзка, искаха повторен брак и още деца. Единият дори харесваше азиатки, което беше жълт флаг за нея, но не и червен, в случай че очакваше пълно подчинение. Откри мъж от нейния випуск в Бъркли, но снимката му нищо не ѝ говореше. При четиридесет хиляди студенти в този университет, това не беше никак изненадващо. Беше архитект и живееше в Бевърли Хилс.

— Какъв им е проблемът на всички тези хора, че не могат да си намерят гаджета? — попита Джейд с известно подозрение.

Дейвид се разсмя.

— Кой беше казал: не бих искал да принадлежа към клуб, в който приемат за членове такива като мен? Или Уди Алън, или Марк Твен, струва ми се. Виж, всички сме в една лодка. Скъсваме си задниците от работа, нямаме време, писнало ни е от досадниците, с които нашите приятели ни уреждат срещи, нямаме роднини, които да ни запознават със синовете и дъщерите на приятелите си, а ако случайно имаме, бихме искали да нямаме. Онова, което знам, е, че това върши работа при много хора. Струва си да се пробва. Имам няколко несполучливи опита, но повечето жени, които съм срещал чрез интернет, бяха много приятни. Една-две бяха сериозни възможности, просто не ми стига времето, нито намеренията да се захвана сериозно. Но съм прекарвал приятно, когато съм излизал с тези жени. Просто следвай правилата. Свързваш се с тях чрез чат бокса в интернет, не им даваш домашния си адрес, нито телефонни номера, нито работното си място. Срещате се на обществени места няколко пъти, за да проучиш положението, следваш инстинкта си и не се впускаш в никакви потенциално опасни ситуации. Така ще разбереш накъде върви работата. Какво има да губиш?

— Изглежда не много — призна тя, все още с колебание, но определено заинтригувана. Поне дотолкова, че да пробва.

— Искаш ли да пишеш на някого от шестимата? Можеш да го направиш чрез моя акаунт. Но ако искаш да подходиш сериозно, трябва да си направиш профил със снимка. Можеш да ограничиш достъпа само до определени хора. Не е нужно да си слагаш снимката на главната страница. Е, искаш ли да пишеш на някого?

Тя кимна и се замисли. Дотук, по описанията, най-много ѝ допадна архитектът. Разведен, женен в продължение на шест години, без деца. Живееше в Бевърли Хилс. Обичаше английската литература и изкуство, които и тя бе специализирала в училище. А любимите му градове бяха Париж, Венеция и Ню Йорк — два от които съвпадаха с нейния избор. Така определено търсенето се стесни. Изглеждаше много повече от онова, което приятелите ѝ можеха да предложат. Любимите му занимания през почивните дни бяха ски, излети на палатка, театър, кино или да готви с (или за) жената, с която излиза, което много допадна на Джейд. Нейните кулинарни изненади се свеждаха до готовите супи „Кап-а-суп“, нудъли „Топ Рамън“, салати, които си купуваше от „Сейфуей“, или кексчета „Хостес Туинкис“, когато никой не гледаше. Винаги имаше от тях под ръка в бюрото за спешни случаи, както и пакетчета бонбони „М & Мs“. Наричаше я здравословна храна. И шестимата мъже проявиха интерес към нея. Тя прибута стола си по-близо до Дейвид и написа на всички кратичко съобщение. Осъзнаваше, че трябва да се регистрира и да си отвори собствен акаунт, за да им изпрати снимки, но първо изчакваше отговорите.

Тъкмо изпрати и последния имейл и двамата с Дейвид си откъснаха, спогледаха се и се закискаха, когато Тими влезе.

— Какво става тук, деца? — попита тя. Бе забелязала дяволитите им изражения. Беше сигурна, че е някаква безобидна закачка. Имаха нужда от разтоварване в нейно отсъствие. В момента нямаше нищо спешно и всички бяха по-спокойни. Срещата за пенсионното осигуряване бе минала без проблеми. — Е, признайте си. Приличате на две котки, изяли канарчето — пошегува се тя.

— Не е едно, а цели шест — призна Джейд. Знаеше, че Тими не одобрява запознанствата чрез интернет, но нямаше тайни от нея.

— Я, разкажи — подкани я Тими и тогава забеляза на екрана галерията от снимки на мъже с кратки описания. — Вие двамата, внимавайте! Без криминални типове, моля. Имам нужда и от двама ви.

Джейд искаше да я убеди и тя да опита, но знаеше, че Тими не би го направила. Дори да беше с фалшиво име, лицето ѝ бе разпознаваемо по целия свят. Дългата червена коса и зелените очи я издаваха навсякъде. Историята на нейния успешен бизнес се разказваше във всички школи, беше икона в модния свят. Ако пуснеше снимка в интернет сайт за запознанства, след десет минути таблоидите щяха да гръмнат.

Ерата на уредените запознанства навлизаше в нова, модерна фаза, което само потвърждаваше колко е трудно да срещнеш сродна душа в наши дни, независимо колко си млад, хубав или успял. Мъжете, на които Джейд писа, попадаха в тази категория и твърдяха, че търсят сериозна връзка. Очевидно не бяха имали успех досега. Явно не само Тими имаше такъв проблем, макар при нея положението да бе малко по-особено. Тими не се срещаше с непознати от години. Според нея това беше доста унизително и създаваше куп проблеми.

— Просто бъди внимателна — напомни ѝ Тими, после се върна в кабинета си.

Дейвид бе обещал на Джейд да следи отговорите и да ѝ ги предаде. Щеше да проверява профила ѝ и през почивните дни.

Тими си тръгна от офиса към шест, твърде рано за нея, а в седем се появи Зак. Денят на благодарността предстоеше следващата седмица и двамата бяха планирали спокоен уикенд. Тя имаше планове за събота, а Зак учудващо нямаше нищо против. Това се случваше веднъж-два пъти в месеца, което му даваше възможност да потренира във фитнеса или да обядва с приятели.

Вечеряха във „Вратичката“ — едно от любимите ѝ заведения, след това отидоха на кино. Гледаха трилър, който Зак избра. Филмът не ѝ допадна, но на излизане се пошегува, че поне пуканките са си стрували. За нея беше важно, че са заедно. И двамата бяха в добро настроение. Преди няколко дни му бяха дали малка роля, очакваше и резултатите от прослушването за голяма реклама, която би му отворила други врати. Когато имаше работа, винаги бе щастлив. Имаше късмет, че е толкова младолик, защото това му помагаше. Беше си правил лифтинг преди няколко години, редовно си инжектираше ботокс, колаген и бе изрусил косата си, естественият му цвят не беше толкова светъл. Беше по-суетен от нея. Тя не беше си прилагала нито една от тези манипулации и нямаше намерение да го прави. Беше

привърженичка на естественото остаряване, още повече че работата ѝ не зависеше от това.

В събота сутрин Тими стана към седем, потренира половин час във фитнеса, изкъпа се, приготви си лека закуска от йогурт, овесени ядки и чай и тъкмо се канеше да излиза, когато Зак слезе по стълбите само с кърпа около кръста. Целуна я леко по устните, взе вестника и тръгна към кухнята. Мила, малка домашна сценка, илюзия за интимност помежду им.

— Оставих ти кана кафе — подвикна тя след него.

— Благодаря. Кога ще приключиш с работата?

— Към три ще се прибера — отвърна тя.

— Ще те чакам тук — подхвърли той. Знаеше къде оставя ключа.

Тя дръпна вратата след себе си. Беше ѝ странно, че никога не я питаше какво прави в събота сутрин. Сигурно си мислеше, че работи. Той също не ѝ казваше всичко. Отсъствията ѝ никога не му се струваха прекалено дълги. Нямахше нищо против нейната заетост.

Беше в джинси, гуменки, стар пуловер и сако от дънков плат, косата ѝ бе опъната назад в опашка. Нямахше грим, но изглеждаше изненадващо добре за този час на деня. Рядко се тревожеше за външния си вид и сигурно затова изглеждаше толкова прекрасна и естествена, въпреки годините си.

На път към Санта Моника си пусна музика в колата и не спря да се усмихва. Чувстваше се прекрасно. Обичаше тези сутрини и ги очакваше с нетърпение. Не се случваха често, но жадуваше за тези мигове. Те хранеха душата ѝ, караха я да благодари на света и получаваше компенсация за това. Не би се отказала никога и заради никого. Това дълбоко докосваше сърцето ѝ.

Двайсет минути след като излезе от Бел Еър спря пред наскоро боядисана сграда във викториански стил. Отпред имаше старомодна веранда и стойка, на която бяха подредени ярки на цвят нови велосипеди. Зад къщата се виждаше красива катерушка. Тя се усмихна и влезе, вратата беше отворена. Две жени със съсухрени лица, топли очи и къси коси разговаряха в коридора, друга седеше зад бюрото.

— Добро утро — жизнерадостно поздрави Тими. Двете жени бяха доста по-възрастни от нея, а третата беше почти дете. И трите бяха монахини, макар това да не личеше по дрехите им. Бяха облечени

със суитшърти и джинси. Щом я съзряха, широко ѝ се усмигнаха. — Как сте?

— Очаквахме те днес — отвърна най-възрастната. На времето бе работила за Кармелитския орден, а после бе преминала в лоното на Доминиканския. От четиридесет години се занимаваше с деца в неравностойно положение — първо в Чикаго, после в Алабама и Мисисипи, а накрая в Ел Ей. Тя управляваше дома, наречен „Света Сесилия“.

Този дом приютяваше сираци, които по една или друга причина — заради болест или възраст — не можеха да бъдат осиновени, или пък не са имали късмет с приемната грижа. От дълго време сестра Ан имаше идея и след като научи за желанието на Тими да дари средства и усети благородното ѝ отношение към децата, реши да поговорят за това. Никога не се бе надявала нещата да се развият по този начин. Без много приказки Тими бе написала пред нея чек за един милион долара, за да купи къщата, да наеме персонала и да започне работа. Това се бе случило преди десет години и оттогава го финансираше. „Света Сесилия“ съществуваеше благодарение на Тими О’Нийл, макар че това се пазеше в тайна. Знаеха само Дейвид и Джейд.

Домът, в който живееха между осемнайсет и двацет и пет деца, се управляваше от шест монахини. Децата бяха на възраст от пет до осемнайсет години, по равно момчета и момичета, и от различни раси. Някои от децата бяха там вече пет години. Целта бе да им намерят семейства, но повечето се задържаха в дома с години. Най-дълго бе останало едно сляпо момиче — цели седем години. Със съдействието на Тими бе завършило средното си образование и бе прието като стипендиантка в Университета в Южна Калифорния. Три от децата бяха с вроден диабет и също не можеха да бъдат настанени в семейства, друго имаше тежки психически проблеми заради претърпяно насилие. Няколко деца бяха дошли с хронично нощно напикаване поради подобни причини, но след няколко месеца бяха се справили с този проблем. Някои просто не изглеждаха добре, други бяха с трудни характери. Имаше и такива, които бяха откраднали вещи от приемните си родители и после изпратени в поправителни домове. Няколко от децата бяха просто прекалено стеснителни и не се разбираха със семействата, където ги изпращаха. Независимо от причините, бяха преживели много — бяха ги хвърляли като рибки

обратно в езерото на безразличието, а сестрите от дома ги бяха изваждали едно по едно с много любов, осигуряваха им спокойствие и уют. Тими обичаше да ги посещава и го правеше при всяка възможност. Децата я наричаха просто Тими, нямаха представа каква е връзката ѝ с този дом, нито че изобилието в живота им беше нейна заслуга.

— Чухме, че са те оперирали в Париж — загрижено каза сестра Маргарет, двайсет и пет годишното момиче зад бюрото. Беше постъпила в религиозния орден на осемнайсет, което си е истинска рядкост в наши дни, и съвсем наскоро бе дала обет. — Как се чувстваш?

— Добре — широко усмихната заяви Тими. — Като нова. Макар че си беше малко страшничко. Но вече съм добре. — Дори беше напълно забравила за операцията през последните две седмици. — Имаме ли нови постъпления? — попита тя. Обичаше да знае какви деца постъпват при тях и по какви причини. Имаше лично отношение към всяко едно. Домът „Света Сесилия“ ѝ беше много скъп по причини, неизвестни на повечето хора. Само сестра Ан бе посветена в тайната ѝ. Беше ѝ се доверила, докато възстановяваха къщата, само две години след загубата на сина ѝ и година след като Дерек я бе напуснал. Често бе казвала, че този дом ѝ бе спасил живота.

— Очакваме да пристигнат двете нови деца, но едва ли ще стане до следващата седмица. Има някакво закъснение по технически причини. Опитвахме се да ги вземем до Деня на благодарността.

Празникът беше само след пет дни. Здравно се бореха със системата, за да изтеглят деца, да им осигурят дом, в който животът им имаше шанс да се промени и почти винаги се получаваше. Имаше и случаи, когато бе прекалено късно. Децата, които им изпращаха, бяха или с прекалено закоравели характери, или увредени, или много болни, и трябваше да бъдат настанени в болнични заведения за медицинско или психиатрично лечение, което не бе по техните сили. Дом „Света Сесилия“ не бе нито затвор, нито болница, нито психиатрия за деца, а място, пълно с обич, където децата процъфтяваха, развиваха способностите си — образователни и емоционални — нещо невъзможно при други условия. На Тими толкова силно ѝ бе липсвало подобно място преди четиридесет години, което би променило живота ѝ.

Както обичайно, тя обикаля из къщата цяла сутрин, спираше се да поговори с децата, които познаваше, и се опитваше да опознае пристигналите наскоро. Винаги подхождаше към тях внимателно, с уважение, и им даваше право сами да решат дали искат да общуват с нея. После сядаше на верандата с монахините и наблюдаваше помалките как играят в градината. По-големите излизаха, отиваха на гости при приятели или се впускаха в любими занимания. Беше доволна — имаше двайсет и едно деца и всичко важно за тяхното отглеждане — търпение, разбирателство и обич.

Точно преди обяда едно от познатите деца се приближи към нея, за да си поговорят. Беше деветгодишно момченце от афроамерикански произход, с една ръка. Баща му го беше пребил, после прострелял него и майка му. Майката бе починала, а баща му бе изпратен в затвора. Джейкъб беше в дома от петгодишен и се справяше много добре и с една ръка. Бяха го докарали направо от болницата след стрелбата. От социалната служба бяха преценили, че е излишно да минава през тяхната система, нямаше да може да се адаптира, а баща му бе отказал да подпише документите за осиновяването му. Монахините от „Света Сесилия“ веднага го бяха приели в дома. Момченцето подаде на Тими рисунка, която бе направил за нея — котка с дълга, червена козина и огромна усмивка. Децата, които оставаха за дълго в дома, обикновено бяха усмихнати и излъчваха щастие. Новопостъпилите се забелязваха веднага по плахото им поведение и обидата в погледите. Имаха нужда от време, за да се успокоят и проумеят, че са на сигурно място след терора, който бяха преживели.

— Благодаря, Джейкъб — отвърна Тими с усмивка. — Тази котка има ли си име?

— Хари — доволно отвърна Джейкъб. — Той е вълшебен котарак. Говори френски.

— Така ли? Скоро бях във Франция. В Париж. Там ме оперираха — обясни му тя и той кимна със сериозно изражение.

— Знам. Болеше ли те?

— Не. Сложиха ми упойка. В болницата бяха много мили с мен. Всички говореха английски и никак не ме беше страх. — Той отново кимна, доволен от чутото, после отиде да играе с другите деца.

Тими остана за обяд, поговори още със сестрите, на чиято компания се радваше от години. Някои от тях се бяха преместили и

работеха за други програми — една бе заминала за Южна Америка предишната година, за да работи с индианчета в Перу, друга се бе насочила към Етиопия скоро след като откриха дома.

Към два часа следобед Тими си тръгна. Както винаги се чувстваше щастлива и спокойна. Завари Зак да гледа видео. Той не я попита къде е била, а тя не му обясни нищо. Това си беше нейна тайна, която не споделяше с никого. Не искаше гласност, нито внимание, нито признание, нито награди, нищо. Просто това бе всичко за нея.

— Търсих те на мобилния. Има разпродажба във „Фред Сегал“. Щях да те питам дали искаш да се срещнем там.

— Бях си изключила телефона — усмихнато отвърна тя. Винаги го правеше, когато посещаваше децата. Не искаше никой да отвлича вниманието ѝ. Обичаше да се отдава напълно на заниманията с тях. — Съжалявам. Можем да отидем сега или предпочиташ плажа? — Беше негова до края на уикенда и ѝ беше все едно какво ще правят. В града бе студено, а на крайбрежието щеше да е ветровито и мразовито.

— Да отидем на разпродажбата — каза той, видимо доволен.

Изключи видеото, докато тя си наливаше чаша вода, и след пет минути бяха в нейния мерцедес на път към „Фред Сегал“. Не ѝ се искаше да повдига въпроса, но си мислеше, че неговото прастаро порше беше истински летящ ковчег, защото той не можеше да си позволи да го поддържа. Обичаше да кара нейната кола — последен спортен модел, който сама си подари лятото. Носеха се по „Мелроуз“ и когато стигнаха „Фред Сегал“, се натъкнаха на същински зоопарк, както обичайно ставаше при разпродажби. Зак успя да си намери неща, които харесваше, а Тими се добра до кашмирени пуловери с качулки, златисто сако на „Марни“, което вървеше с джинси за офиса, и два чифта обувки. И двамата вървяха доволни към колата. Зак плати почти всичките си покупки, с изключение на едно кожено яке, в което се влюби, но не можеше да си го позволи. Тими реши да му го подари. Тя купи и няколко забавни книги, взеха си и италианска паста от деликатесния щанд, за да не готвят вечерта. Съвършен следобед. Още с прибирането Зак се настани пред телевизора, за да си догледа филма, а Тими прегледа няколко броя на „Уолстрийт джърнъл“, които пазеше цяла седмица. Обичаше да си навакса с четене през почивните дни.

Когато филмът свърши, Зак я погледна и се разсмя:

— По дяволите, Тими, обичам те, но наистина си мъжкарана.

Не бяха най-точните думи, тя го погледна изненадано, но все пак ѝ прозвуча като комплимент.

— Какво искаш да кажеш?

— Колко от жените, които познаваш, четат „Уолстрийт джърнъл“?

— Всъщност много. — Тя се опита да не се хваща за сексисткия коментар. Ами колко жени управляват корпорации като нейната? В много отношения беше неповторима. А часовете, които посвещаваше на децата в „Света Сесилия“, я правеха още по-специална, но той нямаше никаква представа за това. Изведнъж се зачуди дали тази негова представа за нея не е причина да правят секс толкова рядко. За миг загуби увереност. — И защо четенето на „Уолстрийт джърнъл“ ме прави мъжкарана?

— Ами, погледни се. Истински магнат си. Имаш милиони служители по света, присъстваш в домовете на хората. Колко жени постигат това? Повечето си стоят вкъщи и отглеждат деца, работят като секретарки, слагат си силикон тук-там. Просто жените не мислят като теб, не действат като теб и не работят като теб. Не ме разбирай погрешно, на мен това ми харесва. Но здравата би уплашило много мъже — призна ѝ той.

Тя въздъхна тъжно. Думите му просто потвърждаваха това, което и тя мислеше. Очевидно беше прав.

— Така е — мрачно се съгласи тя. — Явно не разбират, че можеш да постигнеш голям успех, да си скъсаш задника от работа в един мъжки свят и пак да си останеш пълноценна жена. Не разбирам защо трябва да избирам между двете.

— Не трябва. Тъкмо това имах предвид. Просто си мъжкарана. — Това не беше новина за нея, но ѝ подежда депресиращо. Беше сигурна, че повечето мъже, които срещаше, мислеха така, макар да не го казваха на глас като Зак. — Всичко е наред — увери я той, — харесвам те такава, каквата си.

Но не я обичаше. Тъкмо в това беше проблемът с мъжете в живота ѝ. Съпругът ѝ я беше напуснал заради друг мъж, а другите се бяха възползвали от нея, после бяха избягали като дявол от тамян. И без това не ѝ трябваша, напомни си тя и се зае да подгрее пастата, която бяха купили за вечеря. Коментарът му успя да я разстрои, да нарани чувствата ѝ, макар да не му го показва. Не обичаше да я вижда уязвима.

Реши да го попита за плановете му за Деня на благодарността и остана изненадана, че имаше намерение да го прекара извън града. Беше се надявала на друго.

— Така ли? Не си споменавал. — Тя се опита да прикрие раздразнението си. Понякога забравяше колко крехка е връзката им. Всъщност продължаваше едва пет месеца и две нощи.

— Не си ме питала. Отивам в Сиатъл, за да прекарам празника с леля ми. Правя го всяка година, освен ако не изникне нещо тук. Ти нищо не каза, затова предположих, че имаш планове.

Не ѝ убягна, че не я покани да отиде с него. А тя нямаше никакви планове. Нямаше семейство. Само приятели и работа.

— Ти къде ще бъдеш? — заинтригувано попита той. Може би се надяваше да замени гостуването при леля си с вечеря в компанията на някой от нейните известни приятели.

— Всъщност, никъде — отвърна тя. Празниците винаги ѝ навяхаха болезнени спомени и тя избягваше да мисли за тях до последния момент. Отхвърлянето вършеше добра работа. Просто си бе помислила, че Денят на благодарността ще се слее с редовните им уикенд срещи. — Обикновено не се впускам в специални приготовления нито за Деня на благодарността, нито за Коледа. Не си падам много по празниците. — Реши да не изпада в повече подробности.

— И аз не съм много по празниците, затова ходя при леля ми. — Той така и не я попита има ли къде да отиде. Явно не си представяше, че би приела да се занимава с леля му, която живееше в дом за пенсионери в Белвю в околностите на Сиатъл, а съпругът ѝ работеше като надзирател в затвора. Не можеше да си представи Тими в такава компания, а и не знаеше как те биха я приели. По-лесно беше да не я покани. — Сигурно ще остана до понеделник. Използвам случая да се видя с братовчедите си. Надявам се и ти ще измислиш нещо.

— Благодаря. — Тя се опита да не показва раздразнението си. Всъщност, не му се сърдеше. Просто беше натъжена и малко разочарована. Дори не бе предложил да се върне за почивните дни. Това ясно ѝ показва какво означаваше за него тази връзка. Но ако трябваше да бъде искрена, при нея не беше по-различно. Просто щеше да е депресиращо да е сама на този празник, но никой нямаше вина, трябваше да е по-предвидлива.

Останалите часове от уикенда бяха приятни и спокойни. Той отново се настани пред телевизора, а тя се зае с чиниите. Вечерта си легнаха рано, а на сутринта всеки пое по своя път. Зак имаше среща с приятели. Когато не бяха на крайбрежието, си правеше планове, които не включваха Тими. Повечето му приятели бяха между двайсет и трийсетгодишни и едва ли биха били подходяща компания за нея. И двамата знаеха, че не харесва приятелите му. Някои от тях взимаха наркотици, пиеха, повечето бяха модели или актьори, които работеха като сервитьори и бармани в Холивуд, в очакване на големия пробив. И на Зак не му бе мястото сред тях, макар годините да не му личаха. Влагаше голяма енергия да остане част от този кръг. Вечният Питър Пан. В тяхната компания Тими се чувстваше стара и отегчена до смърт.

Обади ѝ се в сряда вечерта преди полета до Сиатъл, за да ѝ пожелае приятно прекарване на празника, което беше мило, но безполезно пожелание. Всичките ѝ познати или бяха заети, или заминаваха. Не бе споменала нищо на Дейвид и Джейд, защото знаеше, че отиват при семействата си, а не искаше да им се натрапва. Просто щеше да прекара поредния самотен празник.

През цялата седмица Джейд бе в добро настроение заради контактите си с шестимата мъже от интернет сайта. Четирима от тях ѝ бяха отговорили, а за архитекта беше убедена, че ще ѝ допадне. Бяха си уговорили среща за следващата седмица — на кафе в „Старбъкс“. Още двама я бяха поканили на обяд. За пръв път от дълго време насам се забавляваше.

На сутринта в Деня на благодарността Тими лежеше в леглото си, загледана в тавана. Имаше нещо много символично в този самотен празник — напомняше ѝ накъде върви животът ѝ. Припомни си всичките връзки, които бе поддържала през последните години.

Унесена в мисли за бъдещето, набързо облече джинси и суитшърт. После седна сама пред телевизора, за да погледа парада на „Мейсис“, което дори на нея ѝ се стори патетично. Погледът ѝ се спря на снимката на Марк, който трябваше да бъде на шестнайсет, и се замисли как ли би изглеждал. По празниците винаги в сърцето ѝ се надигаше гняв, който трудно се опитваше да потуши и да не се отдава на самосъжаление. Грабна чантата и дънковото сако и излезе. Знаеше точно къде ще отиде и се зачуди как не се бе сетила по-рано за това.

Пристигна точно навреме за празничния обяд в дома „Света Сесилия“. Сестрите се изненадаха, но я посрещнаха сърдечно. Никога досега не бе споделяла този празник с тях. Прибра се вкъщи към пет след обилната храна — бяха приготвили пълнена пуйка със сладко от боровинки и картофи, полети с марципанов сос. Перфектното посрещане на Деня на благодарността. Разнежена от приятното прекарване, реши да звъдне на мобилния на Зак и да го поздрави. Той вдигна още на първото позвъняване. Наоколо се дочуваха гласове и смях. Каза ѝ, че е на вечерята и ще ѝ се обади по-късно. Така и не го направи до края на уикенда.

Това бе красноречиво послание — за него, за живота ѝ, за изборите и хората през последните единайсет години. Най-последно трябваше да го признае и да реши какво да прави. Не знаеше какво я чакаше в бъдеще, но осъзнаваше, че това бе зов за пробуждане.

През останалата част от почивните дни подрежда гардеробите си, чете „Уолстрийт джърнъл“, преглежда документи и скицира моделите за лятната линия. Все сериозни занимания, с които щеше да запълва дните до края на живота си, ако веднага не предприемеше нещо. Но какво, наистина не знаеше какво. Мълчанието на Зак и оглушителната тишина обаче бяха поучителни.

8.

В четвъртък, цяла седмица след Деня на благодарността, Зак най-после се обади. Отново си даде сметка за някои важни неща. Първото, че Зак не беше луд по нея, което не беше новина. А следващото, че ако веднага не вземе нещата в свои ръце, я очакваше и подобна Коледа, което никак не ѝ се искаше. В събота следобед, докато бяха в Малибу за уикенда, реши да поговори със Зак. Никой не спомена седмицата мълчание от негова страна. Той дори не си направи труда да я попита къде е била. Очевидно нейните празници не го интересуваха, нито пък имаше намерение да я направи част от своите. Положението бе от ясно по-ясно.

— Какви са ти плановете за Коледа? — попита го Тими, докато обмисляха къде да вечерят. Навън валеше и не ставаше за барбекю. Предложи му да приготви паста, той не се съгласи. Не искаше да нарушава диетата си. Накрая той се зае да приготви голяма салата.

— Не знам, още не съм мислил — отвърна той. — Защо? Какво имаш предвид? — прозвуча така, сякаш бе отворен за предложения. Тими не искаше и нямаше намерение да прекара Коледните празници сама. В крайна сметка нали целта на тяхната връзка беше най-вече да избягат от самотата си.

— В Мексико винаги се разболявам — разсъждаваше тя, следвайки го към кухнята. — А Карибите са ужасно далече от Западния бряг. Времето във Флорида е нестабилно по това време на годината, макар на Саут Бийч да е забавно. Какво ще кажеш за Хавай?

— Това покана ли е? — Той я погледна със задоволство, докато изваждаше от хладилника три вида марули и плик с домати.

— Нещо такова. Как ти звучи? Можем да тръгнем на двайсет и трети. Офисът ми е затворен до трети януари. Това са цели единайсет дни. Ще отседнем в „Четири сезона“ на Биг Айланд, ако успее да намеря свободна стая. Или може би на Мауна Кеа. Стаите са малко демоде, но има невероятен плаж. Всъщност там ми харесва повече. На

такова място човек не се задържа дълго в стаята. Ще бъде приятно да се махнем оттук.

— Със сигурност — отвърна той и се наведе, за да я целуне. — Мислиш ли, че няма да пропуснеш нещо вълнуващо тук?

— Нищо, което би ме интересувало. А ти?

— Аз съм волна птичка. — Той я погледна очарован.

Може би Коледа щеше да е много по-приятна от Деня на благодарността. Нали затова беше с него. Не защото бе мъжът на мечтите ѝ, а защото бе нейният антидепресант срещу самотата.

— Ще се опитам да резервирам нещо тази седмица. — Тя планираше да прехвърли тази задача на Джейд.

— Знаеш ли, хрумна ми нещо — подхвърли той, докато миеше марулята. — Какво ще кажеш за Сейнт Бартс на Карибите? Какво ако ни отнеме два дни повече, за да стигнем дотам. Чух, че е страхотно място. Все пак имаме единайсет дни. Какво ще кажеш?

— Много е далеч — практично реши тя. — Била съм там. Трябва да пренощуваме в Маями и в двете посоки, а и мразя малкото самолетче, с което се лети дотам. Това е единственият начин да стигнеш до острова и много ме плаши. Времето в Карибите не е никак стабилно в този сезон. Аз съм за Хавай. — Въздържа се да му напомни, че след като тя плаща и го организира, има решаващ глас. Просто не искаше да е груба. Но това си беше сделка. Кредитната карта е нейна, така че и изборът ще е неин.

— Все пак го провери — настоя той, изцеждайки салатата. — Това е мястото на знаменитостите.

Тими се разсмя, не забеляза всъщност колко бе сериозен.

— Е, това е основателна причина да не отидем. Не мога да се размина от разни познати от Ел Ей. Точно това се случи последния път, когато бях там. Сейнт Бартс е много по-приятно място, ако се усамотиш на някоя лодка. — Но в никакъв случай не би наела яхта и не би похарчила огромна сума пари за кратка ваканция с него. За меден месец, може би, но не и за единайсет дни със Зак, който и без това не гледаше сериозно на връзката им. Все още не си бе загубила напълно ума. Просто ѝ се искаше едно приятно пътуване.

— Твоите приятели така ли ще прекарат ваканцията, на яхти? — Очевидно проявяваше сериозен интерес към Сейнт Бартс. Тими

знаеше, че филмовата гилдия предпочита това място. Определено беше една от най-търсените дестинации.

— Може би — промълви тя. — Но нямам никакво желание да бъда залостена на лодка с филмови звезди от Ел Ей. Едва ли има нещо по-неприятно. — За него бе тъкмо обратното, но изглежда нямаше да успее да я убеди да лети до острова.

— Ще бъде страхотно — заяви той, докато похапваха от салатата.

Тя очакваше тази ваканция с него с нетърпение, затова се съгласи. Когато го поглезиш, ставаше особено забавен. Държа се много мило до края на вечерта, а после се любиха. Явно планът му допаднаше и беше вдъхновен от предложението ѝ.

На следващия ден Тими разказа на Джейд за идеята си и я помоли да се заеме с резервацията в „Четири сезона“ на Кона Коуст. След час всичко бе уредено — имаха самолетни билети и апартамент с изглед към океана.

— Готово — доволна Тими съобщи новината на Зак по телефона. — Уредено е. В „Четири сезона“. Хаваи. Единайсет дни на слънце, почивка и страхотно време. Тръгваме на двайсет и трети. Нямам търпение.

— Аз също — възбудено отвърна той.

Хаваи беше съвършеният избор за нея. Прекрасно време, лесен достъп. Какво по-хубаво? Заминаваха след три седмици. Щяха да пропуснат коледните елхи, макар че си бе наумила да купи подарък на Зак.

Избра му интересен часовник на „Картие“ от гума и неръждаема стомана, за гмуркачи, който щеше да ползва не само на почивката.

— Голям късметлия е — скептично заяви Джейд, като видя подаръка.

— Не се цупи. Коледа е — подкачи я Тими. — Между другото, как мина срещата? — не бе чула новинарския бюлетин от предишната седмица.

Срещата с архитекта в „Старбъкс“ бе минала добре, както и обедите с другите двама. Беше се отказала от четвъртия, защото ѝ звучал странно по телефона, а останалите двама бяха изчезнали от хоризонта. Според Дейвид броят на кандидатите бил съвсем реалистичен. Той твърдеше, че трябва да провериш пет-шест души,

понякога и седем, за да попаднеш на нещо, което ти харесва. Дотук добре.

— Страхотно — каза Джейд сияеща и се въздържа от коментари за Зак. В крайна сметка Тими ѝ беше началник. А и поне нямаше да е сама за празниците. Но когато останаха насаме с Дейвид, разнищиха темата.

— Виж сега, това си е нейната трудна дилема — състрадателно каза Дейвид. — На всеки се случва в определен момент. Ти да не би да си седиш вкъщи като Дева Мария и да чакаш появяването на Принца? Или излизаш с някой Принц — компромис, или просто тръгваш нанякъде, за да се забавляваш, докато се появи истинският...

— Ами ако никога не се появи? — попита Джейд, притеснена за Тими.

— Точно заради това, скъпа, Бог е създал интернет запознанствата. Така шансовете ти скачат неимоверно. Е, поне нашите. При Тими ситуацията е по-сложна. Тя трябва да се надява да ѝ излезе късметът някой ден и истинският човек да ѝ падне от небето. — Но никой от тях не вярваше в това, най-малко Тими. Отдавна ги убеждаваше, че това няма никога да се случи.

— Просто така не става — тъжно заяви Джейд. Тя се тревожеше повече от самата Тими, която вече се бе примирила, че ще прекара живота си сама. — Мисля, че вече ѝ е все едно. Не мога да понасям тази мисъл. Заслужава да има човек до себе си. Грижи се за всичко и всички, за сирачетата в дома. Защо, за бога, не се намери някой интелигентен мъж, който да я оцени и да се влюби в нея? Би бил истински щастливец.

Дейвид се замисли. Нямаше спор, бизнесът вървеше, печелеше много, но останалото беше провал.

— Може би трябва да се откаже от категорията на Зак, за да си отвори място за някой по-достоеен — разсъждаваше Дейвид, макар и двамата да бяха убедени, че появи ли се подходящ кандидат, Тими щеше да зареже Зак на секундата.

Тими и Зак потеглиха към Хаваи на двацет и трети декември. След четири и половина часа полет пристигнаха в Кона, където ги очакваше наетата от Джейд кола с шофьор, за да ги откара до хотела. Апартаментът беше прекрасен — просторен, с изглед към океана и тераса, наречена ланаи. Времето беше по-хладно от очакваното, но все

пак приятно. Тими предложи да си поръчат румсървис за вечерта, но Зак искаше да отидат на заведение. Подозираше, че целта му е най-вече да огледа посетителите. Въпреки това прие предложението му.

Облече си синьо-лилава рокля, с подходящ кашмирен шал, златисти сандали, дълги обеци от злато и диаманти. Разпусна косата си и пъхна зад ухото цвят гардения. Изглеждаше екзотична и красива. Зак носеше червена хавайска риза, джапанки и бели джинси — беше по-секси от всякога. След ден-два щеше да добие тен, който да му придаде още по-съблазнителен вид. Вечерта мина приятно и двамата си легнаха рано. Зак остана леко разочарован, че не видя известни личности в ресторанта. Тя предположи, че между Коледа и Нова година ще дойдат повече хора.

Следващият ден дойде с искрящо слънце и неочаквано силен вятър. На басейна не можаха дори да отворят чадърите, а Тими трябваше да сплете косата си на плитка, за да я обуздае. Обядваха в ресторанта на голф клуба, където Зак мерна известен продуцент, но той изчезна преди да приключат с храната. После се качиха в стаята си за кратка почивка. Беше Бъдни вечер и Тими му даде подаръците. Беше му приготвила комплект от мъжката спортна линия и два изискани костюма, които можеше да носи в Ел Ей целогодишно. Разбира се, и часовника на „Картие“, който го подлуди. Засипа я с благодарности, след което ѝ подаде малка кутийка. Вътре имаше тънка, семпла златна гривна от „Максифийлдс“. Нещо, подходящо за всякакви случаи. Честитиха си Коледа и седнаха с чаша шампанско на терасата, за да се наслаждават на лунната пътека.

— Съвършено — щастливо промълви Зак. — Благодаря ти, че ме доведе — искрено каза той.

— И на мен ми харесва тази Коледа — усмихна му се тя. Той беше приятна компания за пътешествия. Изглеждаше благодарен за всичко, което правеше за него, а тя се наслаждаваше на присъствието му. Пътуването до Хавай се оказа блестяща идея.

Прекараха деня на басейна, отидоха до Уаймеа в планината, после вечеряха в „Мериманс“. Планираха на следващия ден да отидат на плаж в Мауна Кеа, ако вятърът утихнеше. Когато на сутринта се събудиха, останаха разочаровани от надвисналото сиво небе, а следобед заваля. През следващите три дни не спря да вали. Стояха си в стаята, четяха, говореха си, гледаха телевизия и си поръчваха

румсървис. На Тими не ѝ се ходеше на заведение, наслаждаваше се на уютта на хотелската стая.

Най-сетне, в деня преди новогодишната нощ, времето се проясни. Вятърът утихна и океанът се укроти. Наеха си такси до Мауна Кеа и прекараха деня на плажа. На обяд, в ресторанта Тими забеляза три известни филмови звезди, с които се познаваше. Поздравиха се, представи им Зак и се върнаха на шезлонгите си на плажа. Когато седнаха, забеляза, че той е ядосан. Нямаше представа какво развали настроението му така внезапно.

— Какъв е проблемът? — невинно попита тя.

— Защо отказа да обядваме с тях като ни поканиха? — кисело попита Зак.

Тими остана изненадана от тона и от физиономията му.

— Нали вече обядвахме. Не исках да им се натрапвам. Просто бяха учтиви. Не сме чак толкова близки.

— Те се държаха като твои стари приятели, дори се разцелувахте, за бога. Единият от тях е продуцент.

— Целувам много хора и познавам много продуценти. Това не означава, че трябва да обядвам с всички. Те са на почивка, Зак. Също като нас. Предпочитам да съм с теб, отколкото да седя два часа и да ги гледам как пият май-тай, вместо да си лежим на плажа.

— А пък аз предпочитам да обядвам с тях. За теб може и да не е важно, колкото за мен. — Изглеждаше бесен, сякаш му бе отнела златен шанс. Не ѝ проговори цял следобед и отиде да плува сам, без дори да ѝ предложи да го придружи. А след това отиде да се гмурка, отново сам. Не му се случваше за пръв път, но показваше без съмнение какво е най-важно за него — срещите с известни личности и да се перчи с връзката им.

— Виж, съжалявам, Зак — най-сетне каза тя. — Когато съм на почивка, предпочитам да съм сама. Не обичам да виждам много хора. Просто искам да съм с теб. — Това изглежда никак не го впечатли, въпреки че се почувства поласкан.

— Затова ли не пожела да отидем на Сейнт Бартс? — ядосано попита той. — Защото точно там отиват известните хора. Това място е абсолютна дупка. Идват само средна ръка хора от предградията с деца.

Тими остана поразена от думите му и здраво се ядоса. Това момче си риташе късмета. Беше готова да приеме, че всеки си имаше

своя, различен живот и че предпочитанията им се разминават, но нямаше да се примири с явно грубиянство.

— Ти на почивка ли си дошъл? — подхвана го тя. — Или ти се иска да открият таланта ти на басейна? — Той долови в гласа ѝ раздражение, което още повече го разгневи.

— Може би и двете — призна ѝ той. — Какво лошо има в това? Ти имаш много възможности да срещаш хора, каквито на мен ми липсват. Контактите са важни за мен. Можеше да излезе нещо интересно от обяда с тези тримата.

Тя се въздържа да му каже, че ако е трябвало да му се случи нещо важно, е щяло да стане много отдавна. Вече беше на доста години. На четиридесет и една едва ли щяха да го открият, а и не искаше да залага репутацията си, за да му създава „контакти“ на плажа.

— Зак, нищо нямаше да излезе — промълви тя. — Те са на ваканция, също като нас. Половината планета се опитва да привлече вниманието на хора като тях. Не искат да бъдат използвани, знам го от собствен опит. Мразя да виждам това.

— О, така ли? Значи си имаме малко специално клубче? Как можах да забравя? Тайно общество на известни личности, които си пазят интересите и държат настрана натрапници като мен. Е, извинявам се. — Той вече крещеше, а Тими се разстрои. Не ѝ хареса нищо от това, което чу. Всякакво уважение и мило чувство се изпари. И преди се бе случвало, но вече ставаше нагло.

— Това, което каза, е пълна измишльотина, Зак. Няма никакво специално клубче. Понякога успели и известни хора идват тук, за да си починат, и не искат да бъдат използвани. Никой не иска това — и после кротко добави: — Аз също.

Очите му засвяткаха.

— Затова ли мислиш, че съм тук? За да те използвам? Проклет да съм, ако го правя. Със сигурност не получавам кой знае какво тук, или бъркам? Освен слънчев тен и няколко дни на плажа. За бога, ако не беше такъв откачен отшелник, толкова потайна през цялото време и ужасно уплашена да бъдеш себе си, можехме да сме на Сейнт Бартс и да прекарваме страхотно.

Всяка изказана от него дума беше като плесница. Почувства се обидена, разочарована, но може би беше по-добре да знае наистина

какво мисли.

— А ти какво очакваше от тази ваканция? — попита го тя директно. — Колко повече „от слънчев тен“? Защото, откровено казано, аз имах точно това предвид. Не съм те поканила тук, за да бъдеш „открит“ или за да си създаваш контакти на плажа. Поканих те, за да бъдем заедно, да си почиваме и да се забавляваме. Или това е прекалено отегчително за теб? — Чувстваше се засегната от всичко, което ѝ бе казал. Тя нямаше илюзии, че я обича, нито пък сама изпитваше подобни чувства към него, но думите му бяха лишени от всякакво приличие, проява на привързаност или уважение.

— За бога, Тими, не можеш да отречеш, че наистина си отшелник. Не ходиш никъде където те канят. Отказваш всички премиери, освен своите. Не обичаш купоните. Мислиш се за прекалено стара за барове и клубове, което е пълна глупост. Свираш се в къщите си или си скъсваш задника от работа. И сега пак искаш да си седиш в стаята и да се криеш тук, вместо да се смесиш с тълпата.

— Не искам да се смесвам с тълпата, Зак — каза тя. — Аз съм една от онези, с които хората искат да се смесват. Тъкмо заради това не излизам. Нямам желание да демонстрирам присъствие и да ме разнасят по пресата. Това вече не ми е интересно. Не ме вълнува. Имам си хора, които се грижат за изявиите в медиите. Нямам нужда да се показвам. Защо? Какъв е смисълът? Пишат само глупости за мен, лъжи и това никак не ми допада. Ако искаш да се смесваш с тълпата, както се изрази, ще трябва да си намериш друг човек. Или да си платиш сам почивката в Сейнт Бартс. — Осъзна, че последното бе непозволен удар под кръста, но ѝ писна. Беше обидена от всичко, което чу. Нямаше вярна и една думичка. Явно нямаше никаква представа коя е тя и какъв живот водеше. Или пък не. Може би го е разбрал много точно, просто искаше да я засегне, да я шамароса и тя не му остана длъжна.

— Виж, беше мило от твоя страна да ме доведеш тук — каза той малко по-спокойно. — Оценявам го. Просто това не съм аз. Мястото ми прилича на гробище. Единствените трима души, които срещнах и с които исках да общувам, ти ги разкара. Направи го, за да ме подразниш или да ми покажеш колко си могъща, или откровено не можеш да прецениш какво означава това за моята кариера...

— Каква кариера? — ядосано попита тя. — Снимаш се в реклами и заработваш като модел. Ти си на четиридесет и една години, независимо как изглеждаш. Прекалено е късно, Зак. Никой няма да те направи голяма звезда.

— Не можеш да знаеш това — отвърна той още по-вбесен. Не му харесваше да чува истината от нея.

— И още как — твърдо отсече Тими. — Познавам Холивуд много по-добре от теб.

— Как не — ядно каза той. — Отдавна си изпята песен и не знаеш какво става в Холивуд, дори да те ухапе за задника.

— Достатъчно — каза тя с треперещ глас и влезе в стаята.

След половин час той също влезе и завари куфарите ѝ пригответени. Стресна се, като разбра, че тя си тръгва. Беше пригответила и неговите чанти. Вече бе предупредила на рецепцията. Запазиха им места за нощния полет от Хонолулу. Не можеше да остане повече с него. Онова, което чу, бе достатъчно. Вече не можеше да се преструва, че ѝ е приятел. Защото не беше. Знаеше, че не е влюбен в нея, но се оказа, че дори не я харесва. Просто я използваше, което явно бе единствената причина да са заедно. Изведнъж си помисли, че изминалите шест месеца вероятно са били не само отегчителни, но и тягостни за него.

— Какво правиш? — изненадано попита той. Все още беше по бански и плажна кърпа. Беше му оставила чифт джинси, риза, бельо и джапанки.

— Тръгваме си тази вечер — обясни тя на път за банята, за да се преоблече.

— Защо? — смаян я изгледа той.

— Сигурно се шегуваш? Да не мислиш, че ще седя тук, за да слушам гадостите, които сипеш по мой адрес? Ще се прибереш в Ел Ей утре сутрин. И ще имаш възможност да летиш до Сейнт Бартс.

— Добре знаеш, че няма да отида до Сейнт Бартс. — И двамата знаеха, че не би могъл да си позволи дори само самолетния билет дотам.

— Това си е твоя работа. Аз се прибирам, ще трябва и ти да го направиш.

— Не прави от мухата слон — опита се да я успокои. Никак не му се искаше да прекъсва ваканцията си, но вече бе прекалено късно.

При това имаше много неща у нея, които му допадаха. Тази връзка предлагаше много повече на него, отколкото на нея.

— За теб може да не е голяма работа, но за мен е. Не се налага да се преструваш, че си лудо влюбен в мен, нито да се занимаваш с моя живот. Но трябва поне да ме харесваш, а не само да ме използваш. А вече и аз изобщо не съм сигурна дали те харесвам. Всъщност, точно сега не те харесвам. Направи ми сцена и за пътуването до Европа, което изобщо не ти дължах, между другото. Гаджета сме едва от четири месеца, така че няма да тръгна да те влача по луксозни хотели из половин Европа, докато си скъсвам задника от работа. Ти дори не ми се обади в Париж, когато бях толкова зле. А когато аз те потърсих, злорадо ми обясни, че си го заслужавам. Дори не ме посрещна. И сега пак си недоволен. Е, знаеш ли какво? Няма да участвам в това. И честно казано, предпочитам да съм си сама вкъщи. Много им здраве на страховете ми. По-добре да съм сама, отколкото да бъда използвана. Затова, скъпи мой, се прибираме. Намери си някоя друга следващата година да те заведе в Сейнт Бартс. Откровено казано, пет пари не давам. Напускаме хотела след половин час. — След тези думи тя влезе в банята и тръшна вратата.

Беше бясна. Отдавна не беше се ядосвала така. Джейд се оказва права — наистина бе дребен хитрец и негодник, който се опитва да се възползва от нея. Тя отдавна си затваряше очите за недостатъците му, но в Хавай премина всякакви граници. Можеше да му прости, ако го обичаше, но случаят не беше такъв. Нямахше желание така безочливо да бъде използвана. Търпението ѝ се изчерпа.

Единствената добра новина бе, че се бе отървала само с часовника „Картие“ и пътуването до Хавай. Не беше нищо в сравнение с наранените ѝ чувства. Този проблем съществуваше винаги с мъже като Зак. Винаги бе въпрос на време всичко да се разпадне.

Излезе от банята след двайсетина минути, с джинси, тениска, дънково сако и шал. Бе обула сандали, косата ѝ бе мокра. Зак седеше на стола замислен. Не каза нито дума, просто я последва към асансьора. Добре си даваше сметка, че бе преминал границата. На път към фойето само я попита дали е сигурна, че иска да си тръгнат. Не каза, че съжалява, но очевидно се чувстваше неудобно. Беше загубил златна възможност и още няколко дни в Хавай, колкото и скучно да му

се струваше мястото. Все пак си беше безплатна ваканция, а тя не беше коя и да е.

— Напълно съм сигурна, че не искам да остана — отсече тя, като стигнаха до рецепцията.

Той не разбираше и вероятно никога нямаше да разбере, че тя не е просто ядосана, а наранена. Никой, особено човек в нейното положение, не би искал да се чувства като патетична стара крава, която доят.

Тими плати разноските. Таксито ги закара на летището. Не си казаха нито дума през целия път. Вече не беше останало нищо за казване. Нямаше връщане назад. Шансът беше пропилян. Летяха до Хонолулу с авиокомпания „Алоха“. Имаха два часа престой. Зак се отдалечи от нея, за да говори по мобилния си телефон, а тя се разходи безцелно покрай магазините на летището в колебания дали не беше постъпила прекалено остро. Мразеше всичко, казано от него, и дори да го бе казал в яда си, грозната истина лъсна. Докато стигнаха до изхода, вече беше убедена, че е постъпила съвсем правилно.

С облекчение установи, че местата им в първа класа не бяха едно до друго. Нямаше никакво желание да седи до него през целия полет. Настаниха ги на различни редове от двете страни на пътеката. Тя неуспешно се опита да поспи. Мъжът до нея заспа още при излитането и не спря да хърка шумно през цялото време. Климатикът духаше леден въздух, а и тя бе прекалено разстроена, за да се отпусне. От мястото си не можеше да види Зак. На летището в Ел Ей той се приближи до нея и я заговори, докато чакаха багажа си, който за тяхно облекчение пристигна още в началото. Минаваше шест сутринта.

— Съжалявам, че така се получи — каза той тихо, без да я погледне.

Тими беше вперила поглед в него и се чудеше кой всъщност е той. Мъжете като Зак в нейния живот не се задържаха дълго. Беше му дошло времето. И вероятно той щеше да е последният Зак в живота ѝ. Не искаше това да се повтаря. Какъв смисъл имаше? Изглеждаше тотална загуба на време. През по-голямата част дори не беше забавно, нито сексът беше на ниво. Не си струваше, ако нямаше любов. Чувстваше се уморена от неправилни решения, от мъже, по които не се увеличаше, нито пък те по нея. Може би тази ера беше приключила и

самотата нямаше да е чак толкова лоша алтернатива. Бяха й нужни цели единайсет години, за да стигне до този извод.

— Аз също съжалявам — отвърна тя и грабна чантата си от лентата. — Всичко хубаво — пожела му тя и тръгна по тротоара, за да повика такси.

Той не каза нищо, нито я последва. Тя се качи в първото такси, без дори да се обърне. Каза адреса на шофьора и потегли, най-после свободна.

9.

В следобед преди новогодишната нощ, след като поспа няколко часа, Тими тръгна към Малибу. Не се бе обадила на никого, че се връща. Вероятно вече всичките ѝ приятели бяха отишли някъде. Дейвид и Джейд бяха с новите си гаджета. Не ѝ се искаше да им се пречка. Имаше нужда да остане сама, но не защото беше с разбито сърце. Напротив, не беше се чувствала толкова свободна и жизнена от години. Не изпитваше никакви угризения, че сложи край на връзката си със Зак, а само облекчение и сила. Зак ѝ бе нанесъл тежък удар, но явно бе имала нужда точно от това, за да се събуди. Беше ѝ направил услуга, като с един замах прекрати колебанията ѝ. Набързо я излекува от увлечението ѝ по тази порода мъже. Сега щеше да се отдаде на поредния си период на отшелничество и никак не съжаляваше. Радваше се, че не бе останала в Хаваи до края на резервацията.

Посрещна новата година сама пред камината в гостната си в Малибу. Нощта беше ясна и свежа. Постоя на верандата в тъмното на лунната светлина и изведнъж разбра, че вече не се страхува да бъде сама. Самотата беше много по-чисто състояние от присъствието на мъже като Зак, които я дърпаха надолу. За пръв път през живота си се почувства напълно независима и много силна.

В първия ден на новата година се събуди към девет и излезе на дълга разходка по плажа. Времето беше прекрасно. Останалите почивни дни прекара в уединение и уют в къщата си в Малибу. Както и очакваше, Зак не се обади и едва ли щеше някога да го направи.

Този сценарий ѝ бе познат. Мъжете от неговата категория се изпаряваха завинаги, щом забавлението приключеше. Рядко запазваше отношенията си с някого от тях, обикновено не бяха способни да поддържат приятелство, особено с нея.

Остана на крайбрежието до неделя сутринта. На път за вкъщи се отби в „Света Сесилия“, за да им честити новата година. Обядва със сестрите и децата, после се прибра в Бел Еър и се зае с работата си. В първия работен ден се появи в офиса още в осем сутринта. Джейд се

притесни, като я видя. Тими с усмивка ѝ връчи купчината папки и Джейд забеляза, че изглежда щастлива и спокойна.

— Честита нова година — пожела ѝ Тими с усмивка.

— Как беше на Хавай? — Джейд долови нещо в погледа ѝ, но не можа да го разтълкува. Много отдавна не я бе виждала толкова щастлива.

— Беше кратко — лаконично отвърна Тими.

Джейд веднага разбра посланието.

— Върнала си се по-рано? — Тими кимна. — Кога?

— На трийсет и първи. Сутринта. Хванахме нощния полет от Хонолулу предишната нощ. — Тими не изглеждаше разстроена, тъкмо обратното.

— О-хоо. Какво се случи? — плахо попита тя.

— Очевидно Зак остана недоволен от липсата на нови запознанства със знаменитости, затова му дадох възможност да се развива сам. — Тя погледна Джейд и се усмихна. — Приключих с това. Мисля, че той беше последният от тази категория в живота ми. По-скоро бих влязла в манастир, отколкото да се захвана с нещо подобно отново. Почувствах се истинска глупачка, когато ми каза колко съм скучна. Въпреки че е прав. Но няма да тръгна да обикалям по купони, да вися по барове и клубове с недораслите му приятелчета, само за да му доставя удоволствие.

Джейд я слушаше усмихната. Каквото и да се случеше в бъдеще, тя щеше да се радва, че за Тими Зак вече беше история. Не я заслужаваше.

Дейвид пъкна глава през вратата. Забеляза особеното изражение на Тими.

— Какво става? Нещо в Ню Йорк ли? — попита Дейвид.

— Няма вече Зак. В Хавай сложихме точката.

— Надявам се, че ти си го направила — притеснено попита той, а Тими се разсмя.

— Може да се каже. Той пусна една бомба, а аз още по-голяма. Прекарахме приятна седмица там. Просто му изтече времето — отсече тя. — Изтече шестмесечната му виза.

— Отнела си му паспорта на излизане от магическото царство... — ухили се Дейвид.

— Кой знае. Предполагам, че ще си намери някоя друга да го разхожда нагоре-надолу и да задоволява капризите му. Само си пропилях времето — призна си тя. Никога не се страхуваше да си признае грешките, с което печелеше възхищението на двамата си асистенти. Тими никога не се притесняваше да демонстрира смирение или да говори за слабостите си.

— По-добре глупава, отколкото депресирана — разумно заключи Дейвид и погледна към Джейд. — А ти как прекара новогодишната нощ?

— Горещо — засия Джейд. Беше празнувала с архитекта. Вече бяха излизали на няколко срещи. За Коледа ѝ бе подарил красива чанта „Гучи“, а тя на него — кашмирен пуловер от луксозната серия на „Тими О“. Отношенията между тях набираха скорост, което Дейвид и Тими намираха за прибързано, но изглеждаха щастливи. Дейвид също имаше ново гадже. Така че поне при тях засега всичко вървеше добре.

Тримата поработиха здраво през цялата седмица върху пролетната и лятната колекция. През февруари щяха да представят серията готови облекла в Ню Йорк и веднага след това потегляха отново към Милано и Париж. Джейд вече се бе заела с организацията на турнето. Този път нямаше да им се размине и се налагаше да дадат официална вечеря в „Плаза Атене“.

Джейд и Тими уточняваха списъка с поканените гости: представители от всички местни медии, няколко редактори на списание „Вог“, важни клиенти, известни личности от текстилната индустрия. Тогава изведнъж Тими смръщи вежди.

— Какво има? Да не съм забравила някого? — притесни се Джейд. Все още имаше време за промени. Веднъж бяха забравили да поканят най-важния моден редактор на френската преса.

— Просто се сетих за нещо. — Тими замислено гризеше върха на химикалката си, но след малко я замени с поредната близалка.

— Искаш да добавя или да зачеркна някого?

— Не съм сигурна. Не е много подходящо, но ще бъде приятно. Жест на внимание. Ще помисля и ще ти кажа по-късно. — Джейд кимна и продължи нататък.

През цялата седмица Тими не можа да вземе решение. Първо остави бележка на бюрото на Джейд, после се върна и я скъса. Все още се колебаеше, но реши лично да се заеме с това. Ако отправеше

поканата чрез асистентката си, щеше да изглежда някак безлично и обидно. След още известно колебание в неделя вечерта най-сетне реши да се обади. В Париж вече бе понеделник сутрин, удобно време за разговори. Седя половин час на бюрото си, загледана в телефона, преди да се реши да вдигне слушалката.

Мобилният телефон в другия край на линията звънна няколко пъти и тъкмо когато тя се притесни и понечи да затвори, отсреща вдигнаха. Беше Жан-Шарл Верние, лекарят от Париж.

— Ало? — делово каза той.

— Bonjour — поздрави тя и изведнъж се почувства глупаво. Знаеше, че акцентът ѝ бе ужасен. Независимо колко време прекарваше в Париж и какви контакти поддържаше, така и не бе научила повече от няколко думи.

— Да? — Той долови американския акцент, но не разпозна гласа ѝ. И нищо чудно. Да, бяха контактували в продължение на десетина дни, но не бяха се чували от два месеца и половина.

— Здравей, докторе. Обажда се Тими О'Нийл.

— Каква приятна изненада — каза той искрено зарадван. — Да не си в Париж? Болна ли си?

— Не и на двата въпроса. — Тя се усмихна, седнала в кабинета в дома си по нощница. В Ел Ей минаваше полунощ, а при него беше малко след девет сутринта. — В Ел Ей съм. Но следващия месец пристигам за дефилето в Париж и се чудех... не знам дали би ти допаднала идеята... но помислих си... организираме вечеря за медиите и клиентите ни в „Плаза Атене“... — Тя си пое дъх, за да разсее притеснението си. — Чудех се дали би искал да дойдеш заедно със съпругата си. Вечерята ще е делова, но ще присъстват най-различни хора и сигурно ще е забавно.

Нямаше представа дали ще приеме, но си помисли, че ще е приятно да го види отново. Не беше нужно да чака да се разболее. И дано не се случваше.

— Колко мило, че си се сетила за мен — искрено трогнат каза той, което ѝ даде малко увереност. За миг се бе притеснила, че може да я помисли за откачена, че му се обажда, или че го преследва, което беше далеч от истината.

През двете седмици след раздялата ѝ със Зак бе стигнала до заключението, че се чувства по-щастлива, когато е сама. Беше в един

от онези периоди, които Джейд наричаше „фазата на ледената кралица“. Бе се заклела, че никога повече няма да се занимава с мъже и го бе обявила най-тържествено. Поканата, която отправяше към доктор Верние и съпругата му, беше чиста проява на внимание, без никакви задни мисли. Постоянно се убеждаваше в това.

— Страхувам се, че има проблем — внимателно подхвана той, макар тя още да не бе съобщила точната дата на събитието. Явно не беше въпрос на заетост, освен ако не се придържаше твърдо към правилото да не приема покани от пациенти. — Много мило от твоя страна да ни поканиш и двамата, но ние сме в процес на раздяла, така да се каже. Пътищата ни се разминават. Или може би ще е по-точно да кажа, че прекратяваме дипломатичните си отношения.

Беше забравила колко официален може да е той.

— Вече не се появяваме заедно на обществени места. Продаваме апартамента. Та в този смисъл, сигурно няма да е удобно да се появя сам на вечерята. Така че ще се наложи да откажа поканата. А ако приемаш мъже без придружителки, бих дошъл с удоволствие. Но, моля те, не се чувствай длъжна да ме каниш.

Тя осмисли току-що чутото и се заинтригува. И то много. Почувства неволно леко вълнение, което веднага отхвърли като глупаво. Беше приключила с мъжете завинаги, а той практически беше все още женен. Въпреки това щеше да ѝ е приятно да дойде на вечерята.

— Няма никакъв проблем да дойдеш сам — увери го тя. — Всъщност нямаме правило да каним само двойки. Всички представители на медиите идват сами, както и клиентите и купувачите. Надявам се да не се отегчиш. Повечето от присъстващите ще бъдат от модната индустрия, но понякога тези вечери минават забавно. Ще ми е много приятно да дойдеш. На тринайсети февруари. Дано не си суеверен.

— Ни най-малко — разсмя се той. — Ще дойда с удоволствие. В колко часа?

— Осем и половина. В „Плаза“ в частен салон.

— Смокингът задължителен ли е? — възпитано попита той.

— О, боже, не! — развесели се Тими. — Хората от медиите със сигурност ще дойдат по джинси, моделите обикновено са полуголи, а клиентите предпочитат тъмни костюми. Можеш да дойдеш както

прецениш. Хората, които правят мода, почти никога не са облечени както трябва — обясни тя, доволна от решението му да дойде.

— С изключение на вас, мадам О'Нийл — отвърна галантно той, а тя за миг си помисли дали не се шегува.

— Къде отиде „Тими“? Това ми харесваше повече — спомни си, че и в писмото също я бе нарекъл мадам О'Нийл. По време на дългите им разговори и в хотела я бе наричал Тими. Липсваше ѝ тази интимност.

— Не исках да прозвучи фамилиарно. Тогава беше моя пациентка, а сега си една много важна жена.

— Не съм — сопна се тя и се разсмя на себе си. — Е, може би, но какво от това? Мислех, че сме приятели, или поне така си представях през октомври. Благодаря ти за милото писмо, между другото. — Тя си спомняше свършено добре картичката със залеза.

Той също.

— Аз благодаря за екстравагантния часовник, мадам... Тими... — каза той предпазливо и някак стеснително. — Останах много изненадан, като го видях. Не трябваше да правиш това.

— Ти беше толкова мил с мен, когато бях уплашена — призна му тя.

— Спомням си. Сега добре ли си?

— Добре съм. Макар че сигурно няма да е така, когато пристигна в Париж. Тези дефилета са изтощителни.

— И това си спомням. Отказа да постъпиш в болница, докато не мине ревюто.

— Да, и едва не платих скъпо, както ме предупреди. Трудно е да прекъснеш работата насред подготовката.

— Трябва да обръщаш внимание на здравето си — мило я посъветва той.

— Съжалявам за брака ти — смело каза тя, макар да не знаеше как ще приеме думите ѝ.

— Случват се такива неща — мъдро заяви той. — Благодаря ти за поканата. Много мило. Кога пристигааш в Париж? — Сега, когато знаеше, че той се развежда, отношенията между тях изглеждаха различно.

— Пристигаме на осми. Пет дни преди дефилето. Ще отседна в „Плаза“, както винаги. — Още докато го изричаше, се почувства тъпо.

Сякаш му правеше намек, а никак не ѝ се искаше да изглежда така. Та те едва се познаваха. А и той си имаше достатъчно лични проблеми. Нямахте намерение да се представя като жадна за мъж американка, хлътнала по него. Добре поне че бе споменала и съпругата му в поканата, за да знае, че не се опитва да го сваля. А защо ли да си мисли това? Изведнъж се почувства неловко, че въобще му се обади. Е, голяма работа.

— Ще се видим на тринайсети в „Плаза Атене“ — каза той. През целия разговор се бе държал изключително възпитано. Не мило, а изключително галантно, както при запознанството им.

— До тринайсети — потвърди тя.

— Благодаря, че се обади — възпитано повтори той и двамата затвориха.

Тя остана загледана в пространството пред себе си. Беше ѝ толкова приятно да го чуе отново...

Остана така замислена още няколко минути. Новината за развода му я бе стреснала, предвид консервативното му виждане за брака. Съжаляваше, че няма да се запознае със съпругата му. Но във всеки случай се радваше, че ще го види. А сега трябваше да си наложи да не мисли за Жан-Шарл Верние и предишните им разговори. Повтаряше си, че новината за развода му изобщо не означава нищо за нея. Той беше приятен човек и приятел. Нищо повече.

10.

На следващия ден Тими каза на Джейд да включи името на Жан-Шарл Верние в списъка на поканените гости на официалната вечеря в Париж и му изпрати потвърждение по факса. А през следващата седмица животът в офиса набра такава космическа скорост, че Тими бързо забрави за него. В петък вечерта на път към Малибу тя се отби в „Света Сесилия“ за вечеря. Децата бяха във весело настроение. Вече имаха двама нови питомци — четиринайсетгодишно момиче, преминало неуспешно през дванайсет приемни семейства, като в последното било малтретирано от другите деца там. Нищо чудно, че беше толкова затворена. По време на вечерята монахините подробно разказаха на Тими за нея. С притеснение бяха установили, че момичето се държи много агресивно към някои от децата. Не беше изненадващо след всичко, което бе преживяло. Повечето проявяваха търпение към нея, освен две момичета, които твърдяха, че им е взела четките за зъби и гребените от банята. Всичко, до което тя се добереше, отмъкваше и криеше под леглото си. Една от сестрите се опасяваше, че планира бягство. Те знаеха, а Тими най-добре от всички, че щеше да ѝ е нужно много повече време от обичайното, за да се адаптира към новите условия. Момичето е било жестоко пребивано от родната си майка и изнасилвано от някакъв роднина и от приятели на майката. Баща ѝ бил в затвора. Животът ѝ бил истински кошмар.

Второто ново дете в „Света Сесилия“ бе пристигнало само преди два дни. Една от сестрите предупреди Тими да не се стряска от необичайното му поведение. През повечето време седеше под масата, без да проговори на никого. Социалните работници им бяха обяснили, че момчето е било хранено с остатъци под масата, като куче. Беше шестгодишен и червенокос като Тими. Тя го забеляза веднага, докато отиваше с децата към столовата, и видя как се шмугна под масата. Семейството бе живяло в малък апартамент в Холивуд, а сега майка му бе в затвора за разпространение на наркотици. Твърдяла, че бащата е неизвестен. Момчето се казваше Блейк. Имаше големи, светли очи.

Тестовете за аутизъм, които му направиха, бяха отрицателни. Според психиатрите детето е спряло да говори вследствие на преживяна психическа травма. То напълно разбираше какво му се говори, но не отвърщаше. Психиатрите твърдяха, че е преживяло физическо и сексуално насилие. Майка му беше на двайсет и две години. Когато го родила, била пристрастена към амфетамини и кокаин, после добавила към коктейла и хероин. Знаеха, че за дълго ще остане в затвора.

Нямали никакви роднини. От исправителното училище се обадили в „Света Сесилия“ веднага след като минали съдебните процедури. Преценили, че това би било идеалното място за него. Момченцето не отговаряло на критериите за приемна грижа, исправителните училища не били за него, а и профилът му бил от онези, които монахините приемали с отворени обятия. В мига, в който го видя, Тими се влюби в него, а и всички забелязаха колко много прилича на нея. Можеше да мине за неин син и за момент ѝ се прииска да е така. Майката на детето отказваше да го даде за осиновяване и твърдеше, че когато излезе от затвора, ще си го вземе, но това нямаше да стане поне в близките десет години. Монахините бяха твърдо решени да направят всичко по силите си, за да променят живота му. Предишният им опит показваше, че ще имат успех с Блейк.

Тими усети как малкото му телце се сгуши близо до краката ѝ под масата. Тя не даде знак, че го забелязва, а продължи да си говори с другите деца. Всички обичаха посещенията ѝ. Повечето деца я наричаха просто Тими. Докато дояждаха хамбургерите си, тя усети, че Блейк облегна глава на краката ѝ. Без да се замисля, тя се пресегна и погали копчинената му косица. Срецна погледа на една от сестрите, но не посмя да ѝ каже какво става. Безмълвно му подаде парче хамбургер, увито в салфетка. Той го пое също така безмълвно. След малко му подаде още едно парче и продължи, докато детето не изяде почти целия бургер. Тя изобщо не го погледна под масата, а когато се нахрани, Блейк я дръпна за полата и ѝ подаде салфетката. Тими я пое и очите ѝ се насълзиха. После му подаде една близалка за десерт. Сестрите и децата изчезнаха, но Тими не стана от мястото си. Накрая той излезе и я погледна с огромните си очи. Тя му подаде чаша мляко и бисквитка, детето ги излапа и постави празната чаша на масата пред нея.

— Добре си похапна, Блейк — мило го похвали тя, но не получи отговор. Стори ѝ се, че то кимна едва забележимо. — Жалко, че пропусна макароните със сирене. Искаш ли да ти сипя сега?

Той се поколеба, после кимна. Тими отиде до кухнята, сипа му купичка макарони и му я сервира. Той я взе, настани се на пода и започна да яде с пръсти. Една от монахините мина покрай тях, Тими ѝ кимна усмихнато. Добре се справяше с него. Между нея и момченцето имаше странно привличане, може би защото си приличаха. Сърцето я болеше, като го гледаше окован в затвора на мълчанието, и се чудеше какво ли го е отвело там. Майка му го бе родила в Сан Франциско, когато е била на шестнайсет, докато се подвизавала по улиците на квартала Хейт-Ашбъри. Скоро след това се преместила в Ел Ей и започнала турнето си по арестите. Детето било настанено при приемни родители, когато било едва на шест месеца. Преди това майка му го оставяла при приятели и при пласъора си. Блейк бе преживял много до шестгодишната си възраст. Той изяде всичките макарони в купата, погледна Тими и ѝ се усмихна.

— Е, сега няма да си гладен — отвърна тя на усмивката му. — Искаш ли още?

Той поклати глава и пак ѝ се усмихна. Беше много, много плаха, но чудесна усмивка.

Тя се протегна, докосна го леко по ръката и усети как потръпна.

— Извинявай. Не исках да те стресна — каза тя. — Казвам се Тими. Знам, че ти си Блейк.

Погледът му не показваше, че я разбира, само я гледаше втренчено. После се отдръпна назад. Тя реши да не го притиска. Достатъчно му се събра за една вечер, явно не можеше да понесе повече. Отиде и седна в ъгъла на трапезарията, на пода, откъдето продължи да я наблюдава. Една от сестрите дойде да почисти масата и Тими размени няколко думи с нея, после отново се обърна към Блейк.

— Искаш ли да дойдеш на горния етаж, за да чуеш една приказка? — покани го Тими. Вече беше време да тръгва към Малибу, но не можеше да се откъсне от това дете. Изведнъж се почувства някак свързана с него, както никога досега. Изпитваше необяснима привързаност, сякаш съдбата нарочно ги бе събрала. Помисли си, че може би Марк се намесва от отвъдното. Щеше да е прекрасно, ако е така. В сърцето ѝ зееше дълбока празнота след неговата загуба. Не

очакваше някога да бъде запълнена, но изведнъж усети, че Блейк успокоява болката. Отново го покани да тръгне с нея, но той отказа с поклащане на глава. Остана да седи в ъгъла с огромните си уплашени очи. Поне беше похапнал добре. Беше тъничък като вейка и личеше, че е недохранен, както повечето нови деца, настанявани в дома. Особено онези, които идваха от собствените си семейства. Преминалите през приемна грижа изглеждаха по-добре.

Тя се обърна към Блейк и му се усмихна.

— След малко ще си тръгвам, искаш ли да те заведа горе в стаята ти? — Скоро настъпваше часът за лягане — след вечерния тоалет и приказка за лека нощ. Искаше ѝ се да му приготви вана с много пяна, както правеше за Марк.

Той отново поклати глава и не понечи да се доближи до нея.

Тими го погледна, усмихна му се отново и излезе заедно със сестрите. Бяха сигурни, че след малко ще тръгне след тях. Правеше го след всяко хранене. Така и стана, но спазваше дистанция. Тими разказа на сестрите как Блейк се беше облегал на краката ѝ под масата. После всички се качиха в занималнята, където децата още играеха и гледаха телевизия.

— Вече трябва да тръгвам — с неохота каза тя. Времето, прекарано в дома, означаваше толкова много за нея, особено тази вечер с Блейк.

— Добре се справи с него. Не е ял толкова, откакто е тук.

— Мислите ли, че някога ще проговори? — разтревожено попита Тими. Бяха приемали деца в много по-тежко състояние, но нещо в него подсказваше за по-сериозни поражения от това, което изглеждаше. Усещаше го в душата си. Толкова ѝ се искаше да го грабне в прегръдките си и да го утеши.

— Може би трябва време — отвърна сестра Ан. — Виждали сме и преди деца като него, ти също — мъдро заяви тя. — Много по-тежки случаи. Нужно е време. Когато свикнат, започват да се отварят към другите. Тази вечер ти постигна голям напредък. Идвай пак. И за двама ви ще е добре — усмихна ѝ се тя.

Бе забелязала, че напоследък Тими изглеждаше по-жизнена, независимо от натоварената си програма. В погледа ѝ се долавяше прямота и спокойствие, сякаш от плещите ѝ бе паднал товар. Тими не осъзнаваше колко благотворно ѝ се отразяваше раздялата със Зак.

Изглеждаше по-млада и по-щастлива. Джейд и Дейвид също бяха забелязали това.

— Може да намина в неделя, като се връщам от крайбрежието — отвърна Тими.

След миг Блейк се изниза покрай вратата на трапезарията и се втурна нагоре по стълбите. Тими го проследи с поглед. Очевидно искаше да бъде сам. Все още се страхуваше от всички. Беше едва на шест, а бе преживял толкова ужасни неща. Домът беше ново изпитание за него и още не знаеше дали е безопасно.

Няколко минути след като пожела лека нощ на децата и сестрите, Тими си тръгна. След час вече беше във вилата, увита в кашмирено одеяло, загледана в лунната пътека по водата. Нощта беше спокойна, небето — осеяно със звезди. Чувстваше се спокойна и съвсем жива. Седеше там, заслушана в прибоя на вълните, а мислите ѝ не се откъсваха от Блейк. Вече копнееше да се върне в дома, за да бъде с него. Тази вечер между тях двамата се бе получило нещо специално. Поне за нея беше така. За пръв път ѝ се случваше така да пожелае да отведе някое дете със себе си. Искаше да го прегърне.

В неделя следобед тя отново се отби в „Света Сесилия“. Не можеше да спре да мисли за Блейк — с огромните ужасени зелени очи и красивото малко лице приличаше на герой от приказка. Осъзна колко много прилича на Марк. Помисли си дали това не беше Божий знак.

Тя спомена пред сестра Ан колко би ѝ се искало да го вземе у дома си, а старата монахиня я изгледа учудено.

— Така ли, Тими? Защо точно него? Защото прилича на теб ли?

Явно поставяше под съмнение мотивите ѝ, което всъщност не беше никак лошо. Самата тя се бе опитвала да ги анализира през целия уикенд. Дали не беше проява на нарцисизъм? Или нещо повече? Дали беше заради Блейк, или заради нея самата? Или може би, за да запълни празнотата в живота си, която бе стара колкото света. Нямаше представа.

— Не знам. Влезе в сърцето ми и не иска да излезе оттам. Мислих за него през целия уикенд. Според вас бих ли могла да го заведа у дома някога? Само да го нахраня, да го изкъпя, може би да остане да пренощува? Бих могла да го заведа на крайбрежието. Сигурно ще му хареса. — Хващаше се за разни идеи, за да запълни

нуждата си да бъде с това дете, с някого, когото да обича. Можеше да му помогне, да му осигури добър живот. Самата тя бе не по-малко изненадана от сестра Ан.

— И после какво, Тими? — спокойно попита тя. — Какво ще правиш след това?

— Не знам... не съм сигурна... — Изглеждаше притеснена от този въпрос, който сама си бе задавала няколко дни и на който не намираще отговор. Знаеше само, че откакто го видя, мисълта за това мъничко, червенокосо, мълчаливо, дълбоко наранено момченце, не я оставяше на мира. Би се нагърбила с нещо голямо. А после? Не можеше да го осинови, майката не беше дала съгласието си. Наистина ли иска да стане приемен родител? Винаги бе твърдяла, че приемната грижа е рецепта за разбито сърце. Децата, които обичаш като свои, всеки момент могат да ти бъдат отнети. Кое то бе най-лошият вариант за нея. И въпреки това не можеше да се отърве от тази идея. Защо ли? И тя не знаеше, нито пък сестра Ан.

— Много мило, Тими — внимателно каза сестра Ан. — Но какво ще стане, ако го вземеш за ден или за една нощ? Ще го върнеш, той ще продължи да си живее на това място и да се чувства изоставен, точно като теб някога. Предстои му дълъг период на адаптация. Поредната емоционална травма би го върнала отново назад. За теб също няма да е добре — загрижено ѝ каза тя. — Това би възродило много стари спомени. — Тя знаеше само част от историята на Тими. Не искаше да причинява на Блейк агонията, която бе преживявала толкова пъти в детството си. Дори мотивите ѝ да бяха благородни, можеше да има точно обратния ефект.

Трябваше да го обмисли. Беше прибързано да взима каквито и да било решения. Засега Блейк беше в дома, току-що бе пристигнал. Въпреки това Тими се чувстваше притеснена, сякаш искаше да го вземе веднага и да му даде сигурността, от която той се нуждаеше. Смазваше я мисълта за ужаса, който детето изпитваше в този момент. Щеше да ѝ отнеме дълго време да го накара да се чувства по-добре.

— Защо не го посещаваш известно време тук, за да видиш как върви? — разумно предложи сестра Ан. — Да разбереш как ще се почувстваш. Няма опасност да бъде предаден на приемно семейство. Засега остава тук — усмихна се сестра Ан и я прегърна.

До края на деня Тими се навърташе около Блейк, усмихваше му се, докато играеше с другите деца. На вечеря той отново се настани в краката ѝ и тя го нахрани с пиле и картофено пюре. Остави купата под масата и той изяде всичко. Дръпна един празен стол, в случай че той реши да се присъедини към тях на масата, но Блейк така и не се показа. Тя отново го погали по косата, когато се облегна на краката ѝ. Този път изглеждаше по-спокоен и широко ѝ се усмихна, когато в края на вечерята му подаде купичка със сладолед и бисквитка. Другите деца си правеха сладки сандвичи с бисквити, но той отказа, не опита и от десертите. Все още беше много предпазлив и уплашен. Не разговаряше с другите деца, а и те не му обръщаха внимание. Монахините също не го притесняваха. Единствено Тими настойчиво опитваше контакт с него и преди да си тръгне, погледите им на няколко пъти се срещнаха. Толкова ѝ се искаше да го гушне, но не се осмеляваше.

Цяла нощ остана будна, потънала в мисли за него. А в понеделник преди да тръгне към офиса, се обади на сестра Ан в „Света Сесилия“.

— Искам да го осиновя — започна тя направо. Знаеше, че трябва да го направи. Само за това мислеше и единствено това искаше. Вече мечтаеше да промени живота му и беше убедена, че ѝ е изпратен свише.

За миг сестра Ан прозвуча леко стресната. Беше усетила, че нещата вървят натам, но предполагаше, че ще е нужно време.

— Но той не е даден за осиновяване, Тими. Знаеш това. Майка му не иска да подпише.

— Няма ли да бъде лишена от родителски права, ако отиде в затвора за дълго време?

— Би могло, но процесът няма да е нито бърз, нито лесен. Може да се забави в съда и в социалните служби дълго време. Зависи какво ще препоръчат. А и не сме сигурни дали има други живи роднини. Доколкото знам, сега се провежда разследване. В най-добрия случай ще го предоставят за приемна грижа. Първо обаче трябва да се съвземе. Но и за това ще е нужно известно време. И няма да е зле — мило каза тя. — Тъкмо ще имаш време да обмислиш нещата. — Досега не бе виждала Тими да действа импулсивно и решението, което бе взела предишната вечер, ѝ се стори малко прибързано.

През годините Тими бе виждала много деца да преминават през „Света Сесилия“, но за първи път след загубата на Марк се появяваше дете, което да завладее сърцето ѝ, и тя чувстваше, че съдбите им са свързани. Беше уверена, че взема правилното решение и че обича с цялата се душа това мълчаливо шестгодишно червенокосо момченце.

— Мисля, че решението ми е окончателно — заяви Тими категорично.

Сестра Ан остана впечатлена, но реши да подходи предпазливо.

— Нека да оставим нещата така за известно време и да видим как ще вървят отношенията помежду ви. Ще бъде чудесно, ако успеем да го накараме да проговори. Тогава ще може да ни каже как се чувства.

Детето не изглеждаше нито враждебно настроено, нито агресивно. Приличаше на много други, които бяха постъпвали в дома — пренебрегвани, насилвани, жестоко наранявани.

— Няма нужда да бързаш, Тими.

— Ами ако се появят някакви роднини? Може да се окажат лоши като майка му и да го отведат. Тогава какво ще правим?

— Нека да видим как ще се развият нещата. Всичко изисква време. Едва ли ще имаш проблеми с биологичен баща в затвора или баба и дядо, замесени в трафик на наркотици. — Често се натъквах на такива случаи при разследването. Повечето подобни роднини не искаха да бъдат товарени с отглеждането на деца или внуци. Самите те имаха куп други проблеми в живота си. Малко от децата някога бяха пожелавали да живеят при роднини и тогава или бяха давани за осиновяване, или биваха настанявани в домове или при приемни родители. — Започни да го посещаваш по-често. Може пък да успееш да го накараш да проговори. Може би тогава ще е по-добре да го заведеш у вас за ден-два.

Тими беше готова да направи всичко по силите си, за да помогне. През годините със сестра Ан се бяха сприятелили. Този път остана много впечатлена от думите на Тими, макар да знаеше, че един ден това може да се случи. Ако беше отредено, всичко щеше да се нареди.

Тими отиде на работа сияеща. Дейвид го забеляза в мига, в който я съзря на вратата, а Джейд дори леко се притесни.

— О-хоо — възкликна Дейвид, щом тя стовари чантата си на бюрото му и грейна насреща му. — Не ми казвай. Влюбена си.

— Откъде разбра? — попита тя с двайсет и четири каратова усмивка.

— Да не се шегуваш? Личи си от километри. Какво става, казвай? — Фазата на ледената кралица този път бе приключила много бързо. Никога досега не я бе виждал в такова състояние.

— Кой е звездата? — попита Джейд с известна паника. Не ѝ се искаше Тими пак да залитне по някой неподходящ. Но пък изглеждаше лудо влюбена.

— Казва се Блейк. — Тими реши малко да си поиграе с тях. — И е невероятен — червенокос, със зелени очи. По-млад е от мен, но няма да ми е за пръв път.

Джейд почувства, че стомахът ѝ се свива. Ето пак. Поредният Зак. Поне не го криеше.

— Колко по-млад? — предпазливо попита Дейвид. Тими беше една от най-умните жени, които познаваше, но си имаше и слаби места. Щеше да му е неприятно пак да я види разочарована.

— Този път е много млад — отвърна тя със закачливо пламъче в погледа, а двамата ѝ асистенти застанаха нащрек. Изчака безкрайно дълго, за да ги държи под напрежение, накрая се усмихна и каза с въздишка: — На шест.

— На шест какво? — объркано я погледна Дейвид.

— На шест години. — Тя се усмихна още по-широко.

— На шест? Имаш предвид шестгодишен?

— Опасявам се, че да. Блейк е на шест години. Запознахме се в петък вечерта в „Света Сесилия“. Майка му отива в затвора за следващите сто години, надявам се. Имам чувството, че Марк ми го изпраща. Беше любов от пръв поглед.

Дейвид се отпусна назад в стола, ухилен до уши, и се изсмя гръмогласно.

— Да му се не види. В този случай, одобрявам. Кога ще се запозная с него? — Радваше се заради нея и също като сестра Ан остана изненадан, макар да е очаквал нещо подобно да се случи още преди години.

— Искаш да го осиновиш? — смаяно попита Джейд. Тя изобщо не изглеждаше ентусиазирана колкото Дейвид. Знаеше колко бе натоварена Тими, не можеше да си я представи с дете.

— Още не — отвърна Тими. — Още не е готов за осиновяване. Майка му не дава съгласие, засега. Ще видим какво ще се случи. В момента проверят за други роднини. Но както личи, едва ли ще открият някого. Или поне някой, който да е реална пречка. Майката е истинско бедствие. Родила го е като бездомна по улиците на Сан Франциско на шестнайсет и оттогава го подмята нагоре-надолу сред наркомани. — Погледът ѝ помръкна, като се сети за това, и после добави: — Точно сега детето не говори.

— Поемаш голям ангажимент — притеснено подхвана Джейд. — Ами ако е силно увреден, или излезе някой убиец, или пристрастен към наркотиците като майка си? Не знаеш какви са гените му.

Тими помръкна още повече при тези думи.

— Знам какво виждам в очите му. Не искам да живее като мен по сиропиталища цял живот. Бях почти на неговата възраст, когато останах без родители. Най-малкото, или най-доброто, което мога да направя, е да му спестя тези преживявания. Какво друго да правя до края на живота си? — каза го, сякаш най-естественото нещо бе да посвети живота си на Блейк. Дори не се замисли. Тими вече живееше с чувството, че детето е нейно.

— Сещам се за няколко неща, които може да запълват времето ти през следващите няколко години — подхвърли Дейвид с предпазлива усмивка. Толкова му харесваше да вижда този поглед, изпълнен с любов и щастие, но все пак се тревожеше за нея. — Ами ако майка му не се откаже от него? — Искаше да ѝ спести разочарованията, ако нещо се обърка. Всичко можеше да се случи, а личеше, че Тими вече е луда по момченцето. Не му се искаше тя да преживее още една загуба, но явно между нея и това дете имаше специална връзка. Тя нямаше търпение да го вземе у дома си, вече дори беше решила коя ще е неговата стая — спалнята за гости до нейната.

— Щастлив съм заради теб — увери я Дейвид.

Беше сигурен, че това е много по-добре от някой неблагодарник, който щеше да я използва и да я зареже. Поне така някой друг щеше да намери щастието заедно с нея. Щеше да е невероятен начин да се отблагодари на съдбата за всичко хубаво, с което я бе дарила. Себераздаването бе напълно в стила на Тими — безрезервно, безстрашно. Какъв късметлия е този малък Блейк, помисли си Дейвид.

— Надявам се всичко да бъде наред — притеснено допълни Джейд. Тя винаги играеше ролята на черна станция с мрачните си мисли.

Същата вечер Тими отново се отби в дома. И този път го нахрани под масата, после двамата дълго останаха заедно в столовата след като всички бяха излезли. Той се свря в единия ъгъл на стаята и я наблюдаваше внимателно, докато тя му разказваше, че също е отраснала в такъв дом и иска да станат приятели. Не посмя да му каже, че иска да му стане майка. Това сигурно би го изплашило. Каквито и недостатъци да имаше майка му, тя бе най-близкият му човек, а Тими познаваше едва от няколко дни. Накрая той изтича покрай нея и се качи горе в стаята си. Тя го последва, поспря се на вратата и му изпрати въздушна целувка преди да си тръгне. И този път детето не каза нищо, но ѝ се усмихна срамежливо и се обърна на другата страна. Ледовете се стопяваха — бавно, но сигурно.

Във вторник беше прекалено заета в офиса и не отиде в „Света Сесилия“. До февруарските дефилета оставаха само няколко седмици. Успя да се отбие в сряда вечерта и тогава момченцето най-после излезе изпод масата и застана до стола ѝ. Тя не каза нищо и не се опита да го докосне. Не искаше да го плаши. Изведнъж усети как малките му пръстчета докоснаха ръката ѝ — лекичко, като пеперуди, след което побягна навън. Тя се усмихна през сълзи на сестра Ан и сподави хлипането си. Монахинята окуражително ѝ кимна с глава. После Тими отиде да му пожелае лека нощ от вратата. Този път той я погледна в очите и ѝ помахаша.

В четвъртък мислите и сърцето ѝ бяха напълно обсебени от малкото момче, сякаш винаги са били заедно. Изведнъж целият ѝ живот се завъртя около Блейк. Взе да се тревожи за предстоящото пътуване и как ли щеше да му се отрази нейното изчезване. Посещаваеше го всеки ден, а в петък следобед преди да тръгне за крайбрежието остана при него няколко часа. Тъкмо му четеше приказка, когато сестра Ан се появи на вратата и ѝ кимна да излезе. Тими обеща на Блейк да се върне след няколко минути. Откри сестра Ан в кабинета ѝ.

— Всичко наред ли е? — притеснено попита Тими. Никак не ѝ хареса изражението на монахинята.

— Може би — тайнствено отвърна тя. — Преди малко ми се обадиха от социалната служба. Бабата и дядото на Блейк са се свързали с тях. Изглежда са го издирвали от няколко седмици. Този уикенд пристигат от Чикаго. Имат насрочено изслушване за понеделник следобед. — Това беше всичко, което знаеше, но на Тими не ѝ прозвуча оптимистично.

— Какво изслушване? — усети как паниката я пронизва до мозъка на костите.

— За временно попечителство и разрешение да го изведат от щата. Те живеят в околностите на Чикаго и явно от години са се опитвали да получат попечителство. При всеки техен опит дъщеря им се е поправяла за няколко седмици и съдът не ѝ е отнемал Блейк. Знаеш, много обичат да оставят децата при биологичните им родители, дори при ужасяващи за другите обстоятелства. Не ми е ясно как сега съдията ще позволи да го изведат от щата. Но няма съмнение, че майка му ще е затворена за много дълго време. Разказах на социалната служителка за теб.

Всичко се бе развило толкова бързо, че Тими все още не бе предприела никакви законови стъпки. Мислеше си, че има много време, а сега ето ти, изслушване в понеделник и то на хора, които не познаваше, но които бяха кръвни роднини на Блейк.

— Мога ли и аз да присъствам на изслушването?

— Мислех, че точно това ще поискаш, затова попитах социалната служителка и тя каза, че няма проблем. Не очаквах, че ще има битка за попечителство. Случва се много рядко с децата при нас. — Обикновено никой не ги иска, а сега се явяват две семейства, очертават се два враждуващи лагера. А Тими нямаше намерение да губи.

— Мога ли да се явя с адвокат?

— Може би трябва. Не съм сигурна дали съдията ще ти позволи да говориш. Изслушването е заради тях, заради молбата им. Аз вече обясних на социалните коя си и за сериозните ти намерения към детето. Опасявам се, че трябваше да кажа, че ти си движещата сила на „Света Сесилия“. Надявам се, че не се сърдиш за това — взе да се оправдава тя, но Тими я погледна с облекчение.

— Радвам се, че си постъпила точно така. — Все пак тя беше самотна жена и не чак толкова млада, колкото повечето приемни

родители и осиновители, макар че имаше предостатъчно средства да му осигури прекрасен живот. — Знаеш ли нещо за баба му и дядо му? — притеснено попита Тими. Имаше усещането, че някой се опитва да ѝ отнеме собственото дете. Защото вече го чувстваше такава.

— Той е лекар от предградията на Чикаго, а тя — домакиня. Имат още три деца, всичките учат в колеж. Мисля, че са момче и две момичета близначки. Той е на четиридесет и шест, а тя на четиридесет и две. Изглежда са почтени граждани, а майката на Блейк е черната овца на семейството. Това е всичко, което знам. Служителката обясни, че едно от децата им учи в Харвард, а близначките — в Станфорд и Йейл.

— Умни деца — отбеляза Тими.

— Очертава се люта битка — каза сестра Ан със съчувствие, а толкова ѝ се искаше да ѝ спести всичко това. Тревожеше се за Тими. Всички трябваше да се надяват на най-добрия изход за Блейк, какъвто и да бе той. Семейството му явно не беше от онези, които може да пренебрегнеш.

Почивните дни преминаха като насън. Неделя следобед и вечерта прекара с Блейк. Не седна на стола до нея на вечеря, но няколко пъти се подаде изпод масата и ѝ се усмихна. Хапна равиоли и кюфтенца и не спря да се подава за още, когато купата остана празна. Изчака го да си легне, поговори му тихичко, зави го и му пожела лека нощ.

Минавайки покрай стаята, сестра Ан с тревога се загледа в тях. Не само Тими се привързваше към детето, но очевидно и то свикваше с нея. Ако семейството му спечелеше изслушването, му предстоеше поредната травма. Сестра Ан се надяваше това да не се случи. Беше уверена, че от Тими ще излезе великолепна майка. Откриваше у нея качества, каквито не бе забелязвала преди. Тими вече обичаше Блейк като свое дете и не искаше тя отново да преживее ужасен шок. Сестрата знаеше, че Тими вече е загубила един син. Единственото, което им оставаше сега, бе да се молят.

Тими не можа да мигне цяла нощ. Постоянно прехвърляше в ума си възможните варианти. В понеделник не отиде в офиса, нито посети Блейк. Нямахте сили да го направи, докато не разбере какво ще се случи. Опита се да не мисли за това, докато се приготвяше за съда. Облече строг черен костюм и обувки на висок ток, опъна къдравата си червена коса на опашка. Изслушването беше насрочено за два часа.

През почивните дни се обади на адвоката си и подробно му обясни обстоятелствата. Нямаха големи възможности за действие. Това дори нямаше да е между Тими и семейството. Въпросът бе дали съдията ще им даде попечителство над детето, макар и временно. Ако им откажеше, Тими имаше шанс. Но най-напред трябваше да оценят правата и възможностите на семейството. След това Тими можеше да претендира за приеман родител. Решиха, че би било добре съдията да е наясно, че Тими е сериозен кандидат и е наблизко, защото се интересува от съдбата на това дете.

Срещнаха се с адвоката на стълбите пред съда в два без петнайсет и двамата тихо заеха местата си в съдебната зала. Бабата и дядото на Блейк вече бяха там. Изглеждаха приятни, стабилни, почтени хора от Средния Запад. Жената беше облечена в пола и блуза, които Тими разпозна като свои модели, а дядото бе с блейзър, вратовръзка и спортни панталони, и с обувки, лъснати до блясък. И двамата изглеждаха добре и младееха за възрастта си. Тими осъзна, че са приблизително на нейните години. В много отношения бяха далеч по-подходящи кандидати от нея, при това Блейк беше техен внук. Тя можеше да му предложи единствено любов, себе си и комфортен живот, който вероятно не беше по техните сили, макар че явно и те се справяха доста добре.

Точно в два часа съдията влезе. На бюрото го очакваше досието на Блейк. Той вече се бе запознал с обстоятелствата и документите по случая. Всичко беше наред, имаше и референции, и свидетелски показания от уважавани хора от техния квартал. Не намираше нищо обезпокоително. Социалната служителка му бе изпратила писмо, в което обясняваше за проявения от Тими интерес към детето. Той бе останал впечатлен, особено заради връзката ѝ със „Света Сесилия“, която отдавна му беше известна, защото бе изпращал там деца предишни години. Остана възхитен от интереса ѝ към това дете.

Съдията дълго разпитва бабата и дядото. Жената се разплака, когато заговори за проблема на дъщеря си с наркотиците и закона още от ранна възраст. Беше кошмар дори само да я слушат. Останалите деца в семейството бяха съвсем различни и се справяха отлично. По време на разговорите съдията спомена присъствието на Тими и я поздрави с усмивка. Тя отвърна учтиво, макар че стомахът ѝ се бе свил на топка, а дланите ѝ бяха потни. Благодарни му за милите думи и за

признанието за „Света Сесилия“. Съдията не криеше възхищението си от работата, която вършеха в дома. После се обърна към роднините на Блейк. Не можеше да посочи нито една причина, за да им откаже попечителство. Тими също отговаряше на условията, но тя нямаше основание да претендира за него. В края на изслушването вече нямаше никакви съмнения какво ще бъде решението на съдията. Блейк трябваше да се върне при собственото си семейство, да отрасне със своите близки, защото те можеха да възстановят психическото и физическото му здраве.

Накрая съдията хвърли поглед към Тими и каза, че е убеден, че тя ще прояви разбиране. Колкото и да беше удивителен и трогателен интересът ѝ към момчето, той бе уверен, че тя също би искала детето да израсне със своето семейство. Тими кимна и сълзи потекоха по страните ѝ. Имаше чувството, че я простреляха. Очевидно това бе правилното решение, но страшно я заболя. Опита се да се държи мило с роднините след края на изслушването, бабата на Блейк я прегърна през сълзи. Дядото, адвокатът на Тими, дори съдията също се просълзиха. Съдията остана силно впечатлен от състоянието на детето, от факта, че не говори. Надяваше се с правилни грижи и любов Блейк да се възстанови.

Всички заедно напуснаха съдебната палата и поеха към дома „Света Сесилия“ в три отделни коли. Адвокатът на Тими бе останал в съда, почувствал се бе ужасно заради нея, но нищо не можеше да се направи. Ръцете му бяха вързани, а и си мислеше, че детето все пак принадлежеше на семейството. Разбираше какъв удар бе това за Тими. Тя се бе влюбила в детето, бе отворила сърцето си за него, а сега трябваше да се справя с агонията от раздялата. Отиваше в дома, за да се сбoguва с него. Съдията бе подписал решението и бабата и дядото щяха да летят за Чикаго още същата вечер. Мисията беше изпълнена. Заповедта за постоянно попечителство щеше да бъде потвърдена след шест месеца. Едва ли Тими щеше да го види отново. Нямаше намерение да го преследва, знаеше, че би било объркващо за него.

Очичките му светнаха, когато я видя, а роднините си погледна с подозрение. Виждаше ги за първи път, за него те бяха напълно непознати. Служителката от социалната служба разказа на сестра Ан какво се беше случило в съда и тя веднага състрадателно прегърна Тими. Знаеше какъв удар щеше да бъде това за нея. Нямаше никакъв

начин да ѝ спести това, колкото и да ѝ се искаше. Тими трябваше да се примири със загубата на още един любим човек.

Когато видя, че една от сестрите събира багажа му, Блейк стана неспокоен. Погледна към Тими, сякаш очакваше от нея обяснение, и тя се зае да му разказва, че това са баба му и дядо му и че искат да го заведат у дома. Той поклати глава, очите му се наляха със сълзи и се хвърли в обятията на Тими. За първи път изразяваше някакви чувства и така стана още по-трудно за нея. Едва не се разрида, докато го прегръщаше, но заради него си наложи да се овладее. Обясни му, че ще се качи с тях на голям самолет и че в Чикаго ще бъде много хубаво. Бабата и дядото също се разплакаха, опитаха се да му поговорят, да го успокоят. Разбраха, че няма да е лесно, особено за детето. Изведнъж се почувстваха чудовищно, че го отнемат от Тими, макар и с благородни намерения. Тими знаеше, че съдията е прав, но когато Блейк се вкопчи в нея и се разплака, ѝ се прииска да умре. Прегръщаше го силно, предаваше му обичта си и се опитваше да го утеши, колкото е възможно.

Накрая настъпи ужасяващият момент на раздялата. Блейк плачеше с цяло гърло и когато стигнаха до външната врата, детето се вкопчи силно в ръката на Тими, обърна се към останалите и силно изкрещя: „Не!“. Това бе първата дума, която чуваха от него откакто бе в дома. Тими отново го прегърна. И двамата плачеха. Тя коленичи, погледна го в очите и се опита да го успокои.

— Всичко е наред, Блейк. Ще бъде хубаво. Там ще си щастлив. Повярвай ми. Баба и дядо те обичат и ще бъдат много добри с теб. И аз те обичам, но трябва да отидеш с тях.

Той не спираше да повтаря думата „не“ и да плаче неутешимо, докато накрая дядото го грабна на ръце и излезе през вратата, а в погледа му се четеше извинение към Тими.

— Съжалявам — прошепна той.

— Обичам те, Блейк — провикна се след него Тими, осъзнавайки, че скоро ще я забрави. Но това нямаше значение. Щеше да е добре в семейството си. Жената, която го бе обичала за няколко дни от живота му, нямаше значение. Тя знаеше, че никога няма да го забрави.

Остана в дома при сестра Ан още няколко часа и си поплака на воля. Детето се бе изплъзнало от ръцете и сърцето ѝ както бе станало

преди години с Марк. Явно съдбата не бе отредила да бъде майка. Докато се прибираше, имаше чувството, че отново е загубила Марк. Не можеше да си представи друга, по-ужасяваща болка от загубата на дете, независимо чие.

Вечерта се прибра вкъщи и се помоли за щастието и сигурността на момченцето, после за изгубения си син. Днес още една частица от нея бе умряла. Беше я погледнал с огромните си зелени очи, сякаш молеше да го спаси, а тя не можа нищо да направи. Цяла нощ плака. През следващите два дни не бе в състояние да отиде до офиса.

Адвокатът бе разказал на Дейвид и Джейд за случилото се и те тактично си замълчаха като я видяха. Трябваше да продължи живота си без него.

11.

Тими остана болезнено мълчалива през следващата седмица, в разгара на последните приготовления за пътуването им, и изглеждаше ужасно. Джейд и Дейвид се тревожеха за нея, но не смееха да я заговорят на тази тема. Сестра Ан ѝ се обади няколко пъти, за да провери как е, и не остана никак изненадана от състоянието ѝ. Случаят с Блейк разби сърцето ѝ и тя безмълвно понасяше болката си. Това бе поредният тежък удар в живота ѝ. До заминаването си Тими не стъпи в „Света Сесилия“. Нямаше сили да го направи и сестра Ан напълно я разбираше.

Отпътуваха за Ню Йорк една седмица след раздялата с Блейк. Промяната щеше да ѝ се отрази добре. Първото дефиле премина успешно и оттам се отправиха към Милано. Когато пристигнаха в Париж, Джейд и Дейвид с облекчение забелязаха, че Тими за пръв път от няколко седмици изглеждаше спокойна.

Докато чакаха багажа на летище „Шарл дьо Гол“ тя спомена пред Джейд за Жан-Шарл Верние. През целия полет бе мислила за него и изведнъж се почувства глупаво. Всичко ѝ се струваше така маловажно след загубата на Блейк. Много време щеше да ѝ е нужно, за да се възстанови.

— Спомняш ли си онзи лекар в списъка? — попита Тими, загледана незрящо през илюминатора, докато самолетът се придвижваше по пистата.

— Онзи, който те взе под крилото си по време на операцията? — Тими кимна. — Какво за него? Да не се е отказал? Да го зачеркна ли от списъка? — Джейд трябваше да се погрижи за хиляди малки подробности, както обикновено, и при пристигането си в Париж вече беше напълно стресирана и изтощена.

— Не, ще дойде — поколеба се за момент Тими и продължи: — Развежда се — лаконично добави тя и Джейд я зяпна втренчено.

— Да не се опитваш да ми кажеш нещо? — озадачено я погледна Джейд. — Харесваш ли го?

— Беше много мил с мен, докато бях болна. И да, харесвам го. Но не в този смисъл. Сама съм си съвършено щастлива. А и той сигурно ще е в затруднено положение за известно време.

— Имам чувството, че си падаш по този доктор, Тими — усмихна ѝ се Джейд и се зачуди докога ли ще продължи фазата на ледената кралица. Можеше да бъде много упорита в това отношение, но в крайна сметка винаги настъпваше промяна.

— Казах му, че пристигаме днес. Той се интересуваше. Чудя се дали ще се обади — хвърли плах поглед към Джейд, чието любопитство нарастваше с всяка минута. Долови нещо особено в начина, по който Тими говореше за него.

Джейд реши да я предупреди:

— Внимавай с женените мъже, Тими. Един развод може да продължи с години. — Джейд имаше горчив опит и бе много чувствителна на тази тема.

Тими само кимна. Между нея и Жан-Шарл нямаше нищо специално, нито пък тя беше в подходящо романтично настроение.

— Нямам връзка с него. Просто ще дойде на вечерята. — Реши, че ако ѝ се обади преди официалната вечеря, значи има нещо повече от приятелство. Стана ѝ любопитно какво ще излезе. Харесваше ѝ да общува с него. Когато бяха заедно, имаше нещо, което ѝ вдъхваше доверие и я караше да се чувства сигурна.

Тими не го спомена повече и дори напълно забрави за него през следващите напрегнати дни. Датата на официалната вечеря дойде, а той така и не ѝ се бе обадил. Посланието бе ясно. Не проявяваше никакъв интерес. Е, така да бъде. Голяма работа. Хубавото бе, че работата толкова я погълна, че не ѝ оставаше време да мисли за Блейк, макар болката да тлееше в душата ѝ.

Преди и след ревюто наоколо бе обичайната лудница, но всичко мина блестящо. Пресата ги възхваляваше и поръчките вече валяха. Преди вечерята Тими вече се чувстваше като изцедена, но и превъзбудена. Прииска ѝ се да полегне за малко, за да събере сили. За съжаление Джейд беше насрочила две последователни интервюта преди вечеря. Тими едва успя да се преоблече преди да слезе в залата, за да посрещне гостите. Медиите закъсняваха, а клиентите се изсипаха наведнъж. Зад група важни гости на вратата тя мерна Жан-Шарл, който чакаше реда си да влезе. И преди го беше виждала официално облечен,

но сега, в безупречния си тъмносин костюм, ѝ се стори още по-висок, а очите му изглеждаха още по-сини. Тя бе в черна вечерна рокля и с обувки на висок ток. Косата ѝ бе опъната назад, разкошни диамантени обици допълваха елегантната ѝ визия. Роклята ѝ бе по-къса от обичайната дължина, която предпочиташе, но това ѝ придаваше младежки, сексапилен вид. Моделът беше от нейната колекция и бе пожънал голям успех.

— Добър вечер — галантно я поздрави докторът с блеснал поглед. Въпреки явното му удоволствие от срещата, в поведението му се долавяше известно притеснение.

— Благодаря ти много, че прие поканата — сърдечно му се усмихна тя.

— Разбрах, че ревюто е имало голям успех — каза той за нейна изненада.

— Откъде научи?

— Дочух разговора на влизане. Единият от гостите каза, че това е най-доброто ти ревю досега.

Тя остана много впечатлена от милите му думи, представи го на няколко от присъстващите и го остави за малко. Налагаше се да се погрижи сам за себе си. Трябваше да обърне внимание на още трийсетина гости.

Видя го отново, когато трябваше да заемат местата си на масата. Нямаше представа къде го е настанила Джейд. Обикновено най-важните клиенти бяха наблизко около нея. Забеляза, че той сядва в другия край на масата. Погледите им се срещнаха. Той ѝ се усмихна и продължи да разговаря с жената до него, клиент от верига универсални магазини в Ню Йорк. Представителите на медиите се разположиха от двете страни, а редакторите на „Вог“ — близо до нея.

За Тими вечерята бе делова — беше в ролята на посланик и говорител на „Тими О“. Притесни се, че не може да поговори с него, успяха да разменят по няколко думи едва когато той се приготви да си върви.

— Беше много мило от твоя страна, че ме покани — сърдечно ѝ благодари той.

— Съжалявам, че не можахме да си поговорим — искрено го увери тя. — Тези вечери са работа за мен. Дано да не ти е било скучно.

Жан-Шарл благодари за чудесната храна и вино, за елегантната и уютна атмосфера. Не пропусна да спомене и интересните хора, с които се беше запознал.

— Чудех се дали... може би... Докога си в Париж?

— Вдругиден си тръгвам — отвърна тя изненадана.

— Искаш ли да се видим утре? Ще ти остане ли време за едно питие? — плахо попита той.

Тими се притесни. Не бе очаквала да се видят отново. На следващия ден беше напълно свободна. Имаха на разположение един допълнителен ден за опаковане на багажа. Този път нямаше да остане за по-дълго в Париж, както обикновено. Предстояха ѝ важни срещи в Ню Йорк преди да се прибере в Ел Ей.

— С най-голямо удоволствие — отвърна тя. Щеше да е толкова приятно да си поприказват отново насаме. — В колко часа?

— Да кажем в шест?

Тя кимна.

— В бара? — Той се поколеба и тя осъзна, че може би се притеснява да се показва с друга жена по време на развода. — Ако предпочиташ, можем да останем в моя апартамент?

— Това звучи добре. Тогава до утре — разделиха се и той си тръгна.

Тя не спомена за поканата му пред Джейд. Бяха прекалено уморени, за да обсъждат каквото и да било, освен успеха на вечерята. Двамата с Дейвид станаха рано на следващата сутрин, за да проследят опаковането на моделите, а Тими се залови за телефонните разговори.

По-късно следобед Джейд я попита какво би искала за вечеря и едва тогава Тими спомена, че очаква Жан-Шарл Верние.

— О, така ли? — изненада се Джейд.

— Да — небрежно отвърна Тими. — Нищо сериозно. Просто беше мило предложение от негова страна.

Джейд не можеше да не признае, че е изключително привлекателен мъж.

— Искаш ли да вечеряме в моята стая след това, или предпочиташ навън? — Тими би им предложила да излязат на вечеря, но и двамата ѝ асистенти изглеждаха смазани от умора.

— Ще имаш ли нещо против румсървис? — извинително попита Джейд и Тими веднага одобри идеята.

После ги остави, за да пооправи косата си, да си сложи прилични обувки и освежи лицето си преди срещата. Не беше сигурна защо беше настоял да се видят. Едва ли проявяваше специален интерес към нея, след като не я потърси цяла седмица, а и на вечерята бе твърде сдържан. Предполагаше, че това е само връщане на приятелски жест. Облече черни панталони, черен пуловер, сложи обувки на висок ток и заципа буйната си червена коса от едната страна с яркозелена шнола. Изглеждаше небрежно-елегантна, но и сексапилна.

На вратата се позвъни. Когато я отвори, забеляза сериозното изражение на Жан-Шарл, което се разтопи в усмивка, щом я зърна. Очите му блеснаха. Много добре си спомняше топлия му син поглед. Беше със светлосиня риза, блейзър, спортни панталони и строга тъмносиня вратовръзка. Забеляза, че обувките му бяха лъснати до блясък.

— Добър вечер, Тими — поздрави той.

— Здравей, радвам се да те видя — отвърна Тими.

Стори й се напрегнат, което бе нетипично за него.

Тя го покани да влезе и му предложи нещо за пиене. Избра шампанско. Тими остана на минерална вода и се настани на дивана срещу него.

— Благодаря, че дойде на вечерята снощи — усмихна се тя. Беше забелязала, че седеше между две интелигентни жени и се надяваше да е прекарал добре.

— Беше много приятно — усмихна й се топло. — Благодаря, че ме покани.

Умираще от любопитство да разбере какво става с брака му, но не смееше да подхване темата. Вместо това го попита за децата и научи, че с тях всичко е наред.

— Благодаря ти за картичката, която ми изпрати есента — свенливо му се усмихна тя. — За малко да ти отговоря, но реших, че е глупаво. — Тогава той, широко усмихнат, дръпна ръкава на ризата си и тя видя часовника.

— Много красив подарък. Не биваше да правиш това — мило я укори той.

— Беше удоволствие за мен — разсмя се тя. — Беше толкова грижовен към мен, докато бях болна. — Изведнъж й се стори, че се е случило преди светлинни години.

— Значи утре заминаваш за Ню Йорк? — Тя кимна. — За бизнес или за развлечение? — попита той и тя отново се разсмя, което го накара да се отпусне. Изглеждаше красива, когато се смееше.

— В живота ми има само бизнес, докторе. Никакви развлечения. Само работа. Нали помниш, че за това беше и първият ни спор, когато имах проблем с апендицита. — И двамата си спомняха съвършено добре колко го беше ядосала и каква реч ѝ бе дръпнал.

— Постъпи много лекомислено — укори я той, — и плати висока цена. — Тя кимна в съгласие и погледите им се срещнаха. — Предполагам, че се чувстваш добре оттогава?

Трогна се от загрижеността му, беше много мил. Спомни си какво разочарование бе изпитала, когато бе забелязала халката на ръката му тогава. Погледна отново и с изненада забеляза, че халката все още е там. Това не убягна от погледа му.

— Човек трудно се разделя със старите си навици. Не съм сигурен, че съм готов да бъда необвързан — откровено призна той.

След двайсет и седем години брак това си беше голяма промяна. Преди четири месеца така горещо бе защитавал тезата, че хората трябва да останат женени, независимо от противоречията и различните си интереси, особено ако имат деца. Тя се зачуди какво ли го бе накарало да промени мнението си.

— И аз дълго носих брачната си халка — мило го подкрепи тя и тогава се осмели да попита: — Какво се случи?

Той въздъхна и я погледна:

— Да ти призная, Тими, не съм сигурен. Просто разбрах, че не мога да продължавам така. Всичко си вървеше както обичайно. Просто една сутрин се събудих и осъзнах, че това не може да продължава, би ме убило. Бяхме се отчуждили напълно. Уважавам я много, все пак тя е майка на децата ми, но от години всеки живее свой живот. Дори не сме приятели. Започнахме да се мразим. Не искам да живея повече така. Чувствах се вътрешно мъртъв. После осъзнах, че не аз, а бракът ми е мъртъв. Не търся друг човек, просто не ми се иска пак да бъда наранен и отново да се чувствам така. Знаех, че трябва да се освободя.

Тими смяташе, че тъкмо това бе причината за провала на много бракове — бездната, която понякога зейваше между двама съвсем различни хора. Положението само се влошаваше, когато оставаха заедно. Отдалечаваха се с всеки изминал ден.

— Бракът ни умря някъде по пътя — открито продължи Жан-Шарл — и всичко, което някога бяхме изпитвали един към друг, се изпари. Просто накрая трябваше да го погребем. Беше мъчително за всички нас, дори за децата ни. Ужасно е да се разруши един брак, но още по-ужасно е да се живее по този начин.

Точно това му бе казала и тя преди, но тогава той бе на съвсем друго мнение. Сега остана изненадана от това, което чуваше.

— Как го приемат децата?

— Казахме им преди няколко седмици. Приеха го ужасно. Не съм напълно сигурен, че ни повярваха. Съпругата ми ме помоли да остана до края на учебната година и аз се съгласих. Продаваме и апартамента, което ще е друга съществена промяна за децата. Поне за дъщерите ни, защото още живеят с нас. Синът ни учи медицина и живее в общежитие, затова го виждаме по-рядко. Трудно е за всички ни.

От пръв поглед Тими разбираше колко виновен се чувства от това, че бе избрал свободата си пред тяхното щастие. Знаеше, че всичко, което бе предприел, противоречеше на дълбокото му разбиране за брака. Той бе последният човек, от когото бе очаквала да се разведе. Очевидно собственото му оцеляване е било под въпрос, за да се реши на тази стъпка. Последните четири месеца трябва да са били много тежки.

— Надявам се поне дъщерите ни да ми простят. Синът ми е голям и проявява разбиране. Но за момичетата и съпругата ми е тежко.

Изведнъж Тими се замисли за Джейд и агонията, която бе преживяла с женения си приятел.

— С времето ще свикнат. Децата умеят това. Те ви обичат и сигурно им е много трудно. Промяната ще е огромна за всички вас. Кога взе това решение?

— Веднага след Коледа. Празниците са истински кошмар. Просто разбрах, че не мога повече така. Много трудно стигнах до това решение. — По погледа му разбра, че е така. Не бяха минали и два месеца оттогава. Явно обаждането ѝ миналия месец го бе сварило в момент, когато е обмислял как да съобщи на децата си.

— Много съжалявам — състрадателно го погледна тя. Разбираше колко му е трудно и истински му съчувстваше. Погледите им се срещнаха и не се откъснаха за един дълъг, безмълвен момент.

— Бракът ми е мъртъв от години — с дрезгав глас продължи той.

— Усетих нещо толкова — предпазливо отвърна тя, — когато разговаряхме миналия октомври. Тогава ти имаше съвсем различни убеждения, с които не бях съгласна, но всеки сам трябва да стигне до изводите си. Аз нямах шанс за избор. Съпругът ми направо стовари новината отгоре ми и си тръгна. — Новината, че я напуска, че е гей, че е лудо влюбен в друг мъж. И всичко това месеци след смъртта на Марк. Много добре разбираше Жан-Шарл. Забеляза сълзите в очите му и без да се замисля, хвана ръката му, както някога той бе държал нейната в един от най-тежките ѝ моменти.

— Всичко ще бъде наред. Не се съмнявай. Децата ще свикнат. Съпругата ти ще се оправи. Ти отново ще стъпиш на краката си. Просто сега сте в много труден период. Хората се приспособяват. Болката и страхът не траят вечно. Накрая няма да остане и следа от чувството ти за вина — каза тя и мило му се усмихна, а той кимна, благодарен за подкрепата ѝ.

Продължаваха да държат ръцете си, преоткриваха връзката помежду си, зародила се преди четири месеца. Но сега бе по-различно, вече не бяха пациент и лекар, а жена и мъж. Това бе по-равностойна игра, без маски и роли, зад които да се крият.

— Не мога да си представя — примирено отвърна той. — Благодаря ти.

В този момент Джейд влезе в стаята и забеляза, че се държат за ръце. Притесни се и бързо се изниза обратно, без да каже нито дума.

— Съжалявам — извини се той. — Сигурно си заета.

— Не, никак — увери го тя.

След всички успокоителни думи, които му каза, той прозря нейната доброта, искрените ѝ чувства, които не бе забелязал през октомври. Беше стъпила здраво на краката си, толкова сърдечна, истинска опора. И тя носеше своите дълбоки травми от миналото, но тъкмо заради това проявяваше състрадание към другите.

— За днес приключихме. Моите асистенти са свикнали да имат достъп до мен по всяко време на денонощието — обясни му тя.

— Имат късмет с човек като теб. — Сега осъзнаваше, че тя бе главната движеща сила на тази империя. Не беше просто влиятелна, но и силна личност, на която можеха да се обленат. В това нямаше никакво съмнение, след като бе оцеляла след толкова тежки загуби и

трудно детство. Той помнеше всяка подробност от онова, което му бе разказала, и изпитваше огромно възхищение. Харесваше я от самото начало, но сякаш едва сега осъзнаваше каква забележителна жена беше, при това със златно сърце.

— И аз извадих голям късмет с тях. Те са ми като семейство. Прекарваме голяма част от времето заедно. Прекрасни хора са.

— Ти също — тихо отвърна той. — Много ме впечатли онова, което ми разказа в болницата. Не съм го забравил. Не познавам много хора, които са се сблъскали с такива невероятни изпитания и които са постигнали толкова, колкото теб.

— Не заслужавам чак такива думи — усмихна му се тя. — Спомни си какви ги забърках със спукания апендицит. В такива критични моменти за няколко минути се превръщам в малко дете. Може би с всички е така. Неприятно ми е да призная, но взех да губя издръжливостта, която имах някога. Поддавам се на страховете си. Ударите, които понасяме през живота, накрая си взимат своето.

— Понякога и аз се чувствам така. Усецам ерозията на времето. Неудачите на брака ми са ме изхабили повече, отколкото си давам сметка. Уморих се от постоянната критика и укори. Уморих се да се чувствам неудачник. Когато съобщихме на децата, че се разделяме, мислех, че ще умра, като ги видях да плачат. Сякаш ги убивах. Причинихме им ужасно страдание. Въпреки това знам, че не мога да остана. — Изрече тези думи смазан. Двамата не откъсваха очи един от друг.

— Не си ги убил — увери го тя със съчувствие. — Просто не могат да те разберат. Единственото, което знаят със сигурност, е, че ги обичаш и това няма да се промени. Когато го осъзнаят, ще се успокоят и всички ще се почувствате по-добре. С времето ще свикнат с промяната. Те си имат свой живот. Ти имаш право на свой.

— Притеснявам се, че никога няма да ми простят — тъжно отвърна той.

— Децата винаги прощават на родителите, когато им показват обичта си. — Тя му се усмихна и блесналият ѝ поглед докосна сърцето му. — Дори аз съм простила на своите за това, че са си отишли от този свят. — Загубата на родителите ѝ я бе хвърлило в бездна, бе превърнала детството ѝ в истински кошмар, бе я обрекла на живот по институции, сред чужди хора. Но в крайна сметка я бе превърнала в

отговорен, чувствителен човек, състрадателна към грешките, драмите и проблемите на другите.

— Благодаря ти, че ме изслуша. Не знам точно защо, но бях сигурен, че ти би ме разбрала... а може би знам причината. Защото си много силна жена с добро сърце — промълви Жан-Шарл, докато продължаваха да държат ръцете си.

— Не съм по-силна от теб, Жан-Шарл. Просто трябва да мине време. Взел си много сериозно решение и целият ти живот се преобръща. Всичко ще се нареди, повярвай ми. — Тя изглеждаше уверена и спокойна и той почувства силата на въздействието ѝ.

Усмихна ѝ се и дълбоките му сини очи се озариха.

— Не мога да не ти вярвам. Умееш да успокояваш. Много си убедителна. — Всичко у Тими излъчваше сила.

— Сигурна съм, че ако надникнеш отвъд страха и вината, ще разбереш, че съм права.

— Винаги ли казваш истината? — попита я той.

Интересен въпрос, който заслужаваше откровен отговор.

— Почти винаги — и тя му се усмихна широко. — Обикновено хората не искат да чуват истината.

Сети се за Зак. Бяха изменили цели шест седмици без никаква новина от него. И не това бе изненадващо за нея, а по-скоро фактът, че мълчанието му нямаше голямо значение. Сякаш не бе съществувал и в известен смисъл беше точно така — само една илюзия. Жан-Шарл беше човек с дълбоки чувства. Знаеше това още миналия октомври. Тогава го бе видяла в по-различна светлина, докато сега сякаш се носеше в безтегловност и отчаяно се опитваше да намери твърда почва под краката си. Разговорът с Тими му даваше спокойствие и увереност, повече, отколкото бе очаквал. Бе я поканил на питие, за да прекара час-два в приятна компания и нищо повече. Сега обаче усещаше, че не е само това. Нещо у нея го вълнуваше дълбоко и той изпита мощно, необяснимо, почти неустойливо привличане към нея.

— Благодаря ти за търпението — каза Жан-Шарл. Преди четири месеца той ѝ бе предложил своята подкрепа и утеха, а сега бяха разменили ролите си. — Колко жалко, че няма да останеш още няколко дни. Всъщност, едва ли ти е много забавно да стоиш тук и да бършеш сълзите ми...

— Всички минаваме през тежки моменти. Недей да се чувстваш виновен заради това. Човешко е.

Той я гледаше и осъзнаваше каква забележителна жена има пред себе си — след всичките удари на съдбата и болката, която бе преживяла, не бе загубила човечността си.

— Съжалявам, че не мога да остана. Мразя да напускам Париж. Аз дори не говоря езика ви, но този град винаги ми е бил на сърцето и не пропускам възможност да идвам тук.

— Красив град е — усмихна ѝ се той. — Целият ми живот е минал тук, но все още го харесвам.

— В Париж ли си роден?

— Да, макар че семейството ми е от Лион. Там имам братовчеди, в Дордон. Също прекрасен край. Тази провинция е известна с конете си — обясни той и се опита да разведри атмосферата. Беше разголил душата си и изпитваше неудобство.

— Всъщност веднъж бях там на гости при приятели — каза Тими. И тогава реши да му разкаже за Блейк. Как се бе влюбила в момченцето, как бе искала да го осинови и как го бе загубила.

За пореден път Жан-Шарл се възхити на голямото ѝ сърце. После погледна часовника си. Беше време да тръгва, колкото и да не му се искаше. Съжаляваше за голямото разстояние, което ги разделяше. Имаха да си казват толкова много неща.

Сякаш прочела мислите му, тя каза:

— Трябва някога да дойдеш в Калифорния. Може би сега, когато вече си свободен, ще намериш възможност. — Промяната би му се отразила добре.

— Може би. Не съм бил там много отдавна. Ходя предимно в Ню Йорк.

— Не е същото — каза тя и се приближи към него.

Двамата се гледаха безмълвно. За един кратък, безумен миг тя едва овладя неустойното си желание да се хвърли в обятията му. Известно време двамата останаха така, един до друг, без да помръднат. Жан-Шарл се почувства неловко и ѝ благодари за шампанското.

— Приятно пътуване до Калифорния — наруши мълчанието той. Толкова много неща си бяха казали, а сега известно време подходящите думи му бягаха.

— Всъщност ще остана известно време в Ню Йорк. Прибирам се в Калифорния след няколко седмици — замаяна отвърна тя.

И двамата опитаха да прикрият онова, което се случваше, зад общи приказки. А то беше наистина нещо много хубаво и дълбоко. Ако Тими отдавна не се бе отказала от подобни романтични представи, би го определила като любов от пръв поглед.

— Грижи се за себе си, Жан-Шарл — погледна го, сякаш търсеше отговор на въпроса си, но там откри собственото си объркване.

— Ти също — отвърна той. — Обади се, ако мога да съм ти полезен с нещо, например с медицински съвет. — Засега можеше да ѝ предложи само това. Но нещо помежду им набираше сила като мощна приливна вълна.

Той тръгна към вратата, тя го последва, преди да излезе се спря и ѝ подаде визитната си картичка „в случай на нужда“ и помоли за нейната. На раздяла двамата се прегърнаха като стари приятели.

— Au revoir — усмихнато му каза тя.

— Merci, Тими — отвърна той и затвори вратата след себе си.

След малко Джейд я завари безмълвна, с прикован поглед в пространството.

— Добре ли си? — недоумяващо попита Джейд. През всичките дванайсет години не бе я виждала в подобно състояние. Но и Тими не бе изживявала нищо толкова вълнуващо.

— Добре съм — каза Тими, обърна се и се захвана да оправя стаята. Трябваше да върши нещо, за да не хукне след него. Случилото се преди малко я хвърли в пълно объркване. Беше зашеметяващо. Сякаш покривът се бе срутил на главата ѝ.

Джейд я погледна отново.

— Боже мой, целуна ли те? — не можеше да намери друго обяснение за изражението на Тими.

— Не, разбира се — уверено отвърна Тими. — Просто си поговорихме. — Беше готова бясно да отбранява случващото се помежду им и не ѝ даде повече обяснения.

— За какво? — подозрително попита Джейд.

— За всичко. За живота, децата, развода му.

— Исусе, всичко това ми е добре познато — изпитваше огромно облекчение, че до себе си вече имаше свободен мъж. — Изнесъл ли се

е вече?

В този момент в стаята влезе Дейвид.

— Кой ще се изнася? — попита той объркан.

— Французинът. Докторът. Двамата с Тими имаха среща на питие.

— Изглежда приятен.

— Ще стане още по-приятен като се разведе — показа нокти Джейд.

Тими не си направи труда да коментира, още не можеше да се съвземе и да събере мислите си.

— Не ставай параноичка — укори я Дейвид. — Дай шанс на човека.

— Не ми се иска Тими да минава през това, което преживях аз — отвърна Джейд.

Тими седеше пред тях, като поразена от гръм.

— Добре ли си? — мило я попита Дейвид. По всичко личеше, че ѝ се бе случило нещо разтърсващо.

— Не знам — откровено призна Тими. — Току-що изпитах нещо много странно. — Чувството беше толкова завладяващо, че направо я уплаши.

— Може би и той се чувства така — с надежда подхвърли Дейвид. — Прилича на менш. Одобрявам го.

Тими се засмя.

— Не бързай толкова — добави Джейд и Дейвид грейна.

— Знаете ли кой ден сме днес? — обърна се той към двете.

— Четвъртък? — зачуди се Тими.

— И това е вярно, но другото е, че днес е четиринайсети февруари. Свети Валентин. Може би Купидон е пуснал някоя стреличка.

Тими се усмихна и поклати глава.

— Вече не съм на тази вълна. Той е само приятел — упорстваше тя.

Поръчаха си румсървис и вечеряха заедно. Тя не спомена повече за Жан-Шарл, но не спря да мисли дали ще се обади вечерта. Не го направи, но тъкмо когато се приготви да си ляга, дочу от хола, че пристигна имейл. Не устоя да провери от кого е.

Сърцето ѝ заби лудешки, когато видя, че е от него. Отвори го и жадно взе да поглъща написаното.

Днешната ни среща дълбоко ме смути. Прекарахме чудесно и сега не мога да откъсна мислите си от теб. Толкова си красива. Благодаря ти, че поговори с мен. Възхищавам се на мъдростта ти и милото ти отношение. Може би полудявам? Дали и ти си развълнувана, колкото мен? Ж-Ш.

Тя се хвърли да пише с треперещи ръце. Зачуди се колко да повдигне завесата и реши да бъде откровена докрай. Призна му за чувствата си. Предупрежденията на Джейд нямаха никакво значение.

Аз също съм много смутена. И ми беше точно толкова приятно да те видя. Все едно сградата се срути отгоре ми. Нямам представа какво означава това. Според теб какво е? Безумието заразно ли е? Трябва ли ми медицинска помощ? Ако е така, моля те, отговори ми веднага. Мисля за теб. Т.

Всъщност това бе много повече, отколкото бе възнамерявала да каже, но натисна бутона и го изпрати преди да може да се спре и да го поправи. Той веднага ѝ отговори.

Безумието е заразно. Невероятно опасно медицинско състояние. Трябва да внимаваш. Изглежда и двамата вече сме болни. Каквото и да е, очевидно е много опасно. Кога ще дойдеш отново? Ж-Ш.

Не знам. Честит свети Валентин. Т.

О, боже мой... това обяснява всичко. Изглежда Купидон се е намесил. Ще ти се обадя в Ню Йорк. Bon voyage. Je t'embrasse. Ж-Ш.

Въпреки оскъдните си познания по френски, знаеше, че това означава „Целувам те“. Значи все пак Джейд позна. Целуна я... сърцето ѝ заби още по-силно заради очакването да го чуе в Ню Йорк. Искаше ѝ се да му устои, знаеше, че така трябва. Това бе истинска лудост. Тя живееше в Лос Анджелис, а той в Париж. Дори още не беше разведен. А разумните хора не се впускат в любов от пръв поглед. Това просто не се е случило. Не трябваше да го позволява. Но още докато си го мислеше, осъзна, че никога преди не е била така обсебена от някого. Може би все пак картичката със залеза беше писмо в бутилка. Най-странното бе, че им се случваше в един и същи момент. Сега единствено ѝ оставаше да тръгне в очакване на обаждането му в Ню Йорк. А после какво? Нямахме никаква представа.

12.

Полетът до Ню Йорк ѝ се стори безкраен. Нямахше желание да си бърбри с Дейвид и Джейд, а този път не можа и да мигне, дори не можа да работи, нито да чете.

Единственото, което правеше, бе да мисли за Жан-Шарл. Още не можеше да проумее какво се случи помежду им предишната вечер. Много романтично бе да прехвърлят всичко на Купидон, но в какво се криеше разковничето? Дали всичко не бе започнало преди четири месеца? Независимо от причината, нещо се беше случило.

В Ню Йорк минаха през митническия контрол, където обяви малкото покупки, които бе направила, Дейвид излезе, за да намери лимузината им, а Джейд се огледа за носач. По навик Тими включи мобилния си телефон и в същия миг той звънна. Беше Жан-Шарл.

— Ало? — каза тя, излизайки през вратата. Дейвид тъкмо бе намерил лимузината, тя му махна и се настани вътре, а той се върна за останалия багаж.

— Как мина пътуването? — звучеше толкова по френски, толкова сексапилно.

— Беше прекалено дълго. Мислех за теб.

— Аз също. Къде си сега? В хотела?

— Не. Току-що слязох от самолета. Съвършено уцели момента. Тъкмо си включих телефона и ти звънна.

— Цял ден мисля за теб — призна ѝ той.

При него беше девет вечерта — крайт на един прекалено дълъг ден. Тъкмо бе приключил с последния си пациент, обясни ѝ той, и сега беше в колата си, на път за вкъщи.

— Тими, какво се случи вчера? — попита точно толкова объркан, колкото нея.

— Не знам. Може би е заради свети Валентин. Сигурно това обяснява всичко. — Не можеше да повярва, че му го казва. Години наред бе успяла да се опази от подобни преживявания, а сега усещаше как хлътва по него. Изглежда наистина полудяваше. Но и той не

звучеше по-нормално от нея. Беше ѝ толкова приятно, че ѝ се обажда. Изведнъж се почувства като момиче. И тогава ѝ хрумна нещо. — Имаше ли скрито послание в картичката, която ми изпрати миналата есен? Онази със залеза в Нормандия? — не може да обуздае любопитството си тя.

— Тогава не го бях предвидил така. Но може би е имало. Сега като се замисля, трябва да е било точно това. Тази картичка ми се видя подходяща и дълго се чудих какво точно да напиша. Освен това се притеснявах заради английския си.

Това признание я накара да се усмихне. Беше толкова трогателен. Харесваше у него смесицата от сила и чувственост, добронамереност, загрижеността за децата му, объркването му от завихрилите се чувства помежду им. Не намираще нито едно нещичко, което да не ѝ допада у него.

— Много внимавах какво да напиша. Не исках да е прекалено дълго, но и да не е твърде кратко. Много ме трогна красивия часовник, който ми подари. И други пациенти са ми правили подаръци, но далеч не толкова прекрасни. А и означаваше много повече за мен, защото беше от теб.

Сърцето ѝ се разтопи. Призна ѝ, че не го е свалял оттогава. В този момент Джейд и Дейвид донесоха до колата останалия багаж. Не ѝ се искаше да разговаря пред тях и го попита дали би могла да му звънне след час от хотела. Щеше да очаква обаждането ѝ на мобилния телефон. Дейвид и Джейд забелязаха необичайното ѝ оживление. А Тими чувстваше как губи здравия си разум. Беше като обсебена. Този мъж я привличаше неудържимо, искаше ѝ се постоянно да чува гласа му.

Звънна му веднага щом се качи в стаята си и не скри изненадата си, когато той я попита дали ще го изчака в Ню Йорк до другата седмица. Би могъл да прескочи за няколко дни, които да прекарат заедно, да излязат на вечеря. Изглежда отчаяно му се искаше да я види пак. Тя искаше същото. Но имаше пречка. Налагаше се да лети до Тайван заради кризата във фабриката. Колкото и да беше разочарован, прояви разбиране. Знаеше, че има отговорности, които не можеше да пренебрегне.

— Много работиш, Тими — каза той.

Вече я познаваше достатъчно добре и не можеше да го заблуждава, а и не искаше. Трябваше да я харесва такава, каквата е. А тя искаше да научи повече за него — за детството му, за училищните му години, за семейството му. Чудеше са какво ли дете е бил, какви мечти и тайни страхове е имал. И какво ли очакваше от нея... Искаше да знае всичко. Тя вече бе му поверила най-съкровените си тайни.

— Какво ще правим сега? — попита Тими, отпусната на леглото в хотела. При нея беше пет следобед, а при него — единайсет вечерта. Деляха ги хиляди километри. И ако имаше капка разум, трябваше да се вслуша в съвета на Джейд и да не се впуска в тази връзка, докато не се разведе или поне изнесе от семейното жилище. Но всичко се развиваше прекалено бързо и тя вече здраво бе хлътнала по него. Чувствата, които я завладяха, приглушиха болката от загубата на Блейк.

— Не знам какво ще правим — призна ѝ той. — Ще ни трябва известно време, за да разберем — внимателно продължи той. — Всичко това е много ново за мен. Никога преди не съм изпитвал подобно нещо.

Той бе на петдесет и седем, а тя с девет години по-млада, но и за двамата това беше непознато чувство. Не бе преживявала нещо подобно нито с Дерек, нито с някой друг.

— Искат ми се да прекараме известно време заедно. Кога се връщаш от Тайван?

— Ще бъда там за няколко дни, надявам се. Заминавам в сряда и до края на седмица трябва да се върна.

— Бих могъл да дойда в Калифорния след това — плахо предложи той и тя потръпна от вълнение.

Всичко се случваше толкова бързо. Не знаеше как да го възприеме, нито как да се предпази и изобщо дали беше нужно. Трябваше им малко време да се осъзнаят. Вече ѝ бе казал, че до юни ще остане при семейството си. Това означаваше още четири месеца. Ами ако размисли и остане, както бе направил приятелят на Джейд? И да започне да я размотава, когато вече се е привързала... Прати по дяволите всичките си опасения и продължи разговора си с него. Искаше ѝ се той да дойде в Калифорния.

Бракът му беше мъртъв от години — тя бе разбрала това още през октомври, може би по-добре от него. Просто сърцето му бе

задрямало много отдавна и бе забравил къде е и за какво се използва. А сега се пробуждаше от дълъг сън като Рип ван Уинкъл. За себе си Тими осъзнаваше, че това не беше просто увлечение. Надигаше се нещо огромно, приливна вълна, която ги откъсваше от брега и ги повличаше нанякъде, здраво вкопчени един в друг. А най-лошото бе, че никой от двамата нямаше спасителна жилетка. И добре го осъзнаваха.

Говориха цял час, докъм полунощ парижко време, после тя остана да лежи на леглото и да мисли за него. Представяше си, че вече е заспал, когато към три часа получи имейл.

Мила Тими, мисля за теб и не мога да заспя. Мисля за всичко между нас през последните два дни. Още не мога да го определя, но каквото и да е, това е най-прекрасното нещо, което ми се е случвало. Усещам го с цялото си същество. Ти си най-изключителната жена, която съм срещал, и не мога да разбера откъде изведнъж извадих този късмет. Лека нощ. Ще те виждам в сънищата си. Je t'embrasse fort. Ж-Ш.

Вече я целуваше „силно“. Тази дума я разбираше. Цялото писмо я зашемети. Никога преди не бе се чувствала така омагьосана. Бяха като деца, които си подхвърляха любовни бележчици в клас. Веднага му отговори.

Скъпи мой Ж-Ш., липсваш ми. Как е възможно да ми липсва някой, когото едва познавам? Но е така. И аз не мога да откъсна мислите си от теб цяла вечер. Пристигай по-скоро в Калифорния, при първа възможност. Имаме много да говорим. Je t'embrasse fort. Т.

Изпрати съобщението и не можа да не се запита дали щеше да спи с него в Калифорния, ако той успееше да дойде. Мислеше, че не трябва да го правят. Поне докато не напусне семейното жилище през юни. Така изглеждаше най-разумно. Защото толкова възхитителен мъж

като него лесно би я извадил от равновесие. А направеше ли го веднъж, попадеше в пълната му власт, на сърцето и духа му. Реши, че трябва да спазва дистанция и да му го каже преди пристигането му. Написа му го още същата вечер в друг имейл. И така мина нощта. Утрото настъпи и той ѝ писа, че наблюдава изгрева и мисли за нея. С всяка минута страстите се развихряха и ставаше все по-сериозно. Двамата бяха съгласни, че не трябва да стигат до физическа близост, когато се видят. Отнасяше се към нея с огромно уважение. Съобразяваше се с желанията ѝ. Досега никой не бе правил това за нея. Наистина беше забележителен човек. Не можеше да проумее как съпругата му го оставя да си тръгне, нито как е допуснала да го загуби и защо е искала да се разделят още преди години. Тими беше убедена, че ако тя е била омъжена за такъв човек, никога не би го пустила да си тръгне. За нищо на света. В сравнение с него мъже като Зак изглеждаха странно неадекватни, а връзките ѝ с тях направо абсурдни.

На сутринта се събуди уморена, въпреки това отиде до фабриката в Ню Джърси. Срецна се с управителя и обсъдиха всички проблеми. Тези дни я очакваше доста работа.

През цялото време Жан-Шарл се обаждаше и ѝ пишеше имейли. Имаше усещането, че се прибира в Ел Ей с истинско съкровище. Бе заминала за Париж по работа, а се бе влюбила в изключителен мъж.

На път към дома поговори за това с Джейд, която продължаваше да гледа подозрително на тези отношения и не ѝ се искаше Тими да страда.

— Просто се опитай да запазиш разсъдъка си — посъветва я Джейд, сякаш говореше на по-малката си сестра, а не на жена десет години по-възрастна от нея, при това с много по-сериозен житейски опит. Постоянно ѝ напомняше да не бърза. А това беше нещото, което най-малко ѝ се удаваше. Изминаха само четири дни, докато тя се прибра в Калифорния, а той съвсем беше пометен от любовта си по нея.

Тими спа през целия полет до Калифорния, а когато влезе в къщата си в Бел Еър, усети, че всичко се е променило. В Париж Жан-Шарл я бе поразил като светкавица. Звънеше ѝ непрекъснато, по всяко време на денонощието, говореше ѝ за чувствата си към нея. Двамата разговаряха, смееха се, споделяха съкровени тайни, разказваха си за минали случки, за важните хора в живота им, за детството си. Той бе

най-голямото от пет деца, беше поел грижата за родителите си, чувстваше се отговорен за братята и сестрите си, използваше всяка възможност да се среща с тях и сякаш изпитваше огромна отговорност към всички хора по света. Убежденията му бяха някак старомодни, изключително консервативни; изпитваше чувство за вина и притеснение, защото щеше да е първият разведен в семейството — нещо немислимо преди, но вече неизбежно. Това важеше още повече сега, когато Тими бе пленила чувствата му. До отпътуването ѝ за Тайван в сряда вече разговаряха по няколко пъти на ден. Тими се чувстваше като омагьосана.

— Такива неща не се случват — убеждаваше го тя, опитвайки се да се хване за последната сламка на разума вечерта преди отпътуването си за Тайпей.

— Очевидно не е точно така — отвърна Жан-Шарл.

Явно и двамата бяха доста объркани и той ѝ призна, че предния ден попитал една пациентка как е с простатата, защото объркал файловете. Жената имала катаракта. И двамата не можеха да спят, нито да се хранят нормално. Проблемите в Тайпей вече не я интересуваха толкова. Беше много разсеяна и често не чуваше какво ѝ говорят Джейд и Дейвид.

— Имам чувството, че се побърквам — призна тя на Жан-Шарл, откровено притеснена. — Преди, когато някой ми казваше, че се е влюбил от пръв поглед, съм си мислела, че е откачен. А сега започвам да разбирам какво означава това.

— Чак сега започваш да разбираш? — попита Жан-Шарл с известно разочарование. — Аз вече съм влюбен в теб. Мислех, че и при теб се случи преди време.

— Знаеш, че е така — мило му отвърна тя.

Само допреди седмица двамата бяха съвсем нормални хора, отдадени на кариерата си. Управляваха собствените си светове. А сега на него му тежаха проблемите на пациентите, нея пък никак не я интересуваше нито лятната, нито зимната модна линия. Жан-Шарл бе споделил с най-близкия си приятел в Париж, рентгенолог, че може би Тими е голямата любов на живота му. Нямаше представа как е живял досега без нея. А тя не можеше да проумее как е оцелявала без да чува гласа му по телефона и да чете признанията му в имейлите. Тази лавина от емоции ги затрупваше с красота и вълшебство и им даваше

нещо, което бяха загубили много отдавна — чудото на надеждата. Изведнъж животът им се преобрази. Тя започна да мисли как да стопят разстоянието помежду си, как да съчетаят служебните си ангажименти. В Париж той имаше и три деца, които толкова обичаше. И двамата имаха отговорности, задължения.

Тими осъзнаваше, че това е най-сладката лудост, в която се е впускала. Някога се омъжи за Дерек след като бяха работили заедно две години и приятелството им постепенно бе прераснало в любов. Този път се случи внезапно, като гръм от ясно небе. Всичките им опорни точки внезапно рухнаха и загубиха значение.

Тя замина за Тайпей с Дейвид, а Джейд остана в офиса. Всеки ден разговаряха с Жан-Шарл по няколко пъти.

Върна се в Лос Анджелис в събота. По време на полета разговаряха с Дейвид за проблемите, които бяха успели да решат — независимостта на фабриката, смяната на двамата ключови служители, за които бе установено, че ги крадат. Но всичко това едва проникваше в съзнанието на Тими. В мислите ѝ беше единствено Жан-Шарл.

— Изглежда ти имаш друг, по-важен случай с френския лекар — пошегува се Дейвид.

Осъзнаваше капаните на една такава връзка, но знаеше, че животът рядко се движи по правила. Сега Тими нямаше власт над съдбата си, всичко беше в божиите ръце, независимо колко разумна искаше да бъде. През цялото пътуване телефонът ѝ не спря да звъни. Цялата засияваше и се отдалечаваше, за да проведе разговора си — това се случваше толкова често напоследък, независимо дали бяха на важна среща, или решаваше спешен проблем. Желязната дама, която ръководеше империята „Тими О“, се кикотеше като ученичка, докато разговаряше по телефона. След пътуването им до Париж и последната ѝ среща с Жан-Шарл бе променена до неузнаваемост.

Дейвид харесваше всичко, което виждаше напоследък. Точно такъв мъж винаги си бе представял до нея — мил, интелигентен, надежден, отговорен, с положение, високи нравствени ценности, уважаван, готов да приеме нейния свят без дребнавости, ревност или недостойни подбуди, като неговите предшественици, с които Тими бе опитвала да се спаси от самотата.

Единствената муха в меда бе неуреденият му развод, но Дейвид, за разлика от Джейд, беше уверен, че този човек държи на думата си.

— Кой е най-лошият сценарий? — философски разсъждаваше Дейвид, докато довършваха вечерята си в самолета. — Да те зареже, да останеш излъгана в очакванията си. И какво от това? Виждала си и по-лошо, далеч по-лошо. Струва си риска. От всичко, което ми разказа за този мъж — как се е грижил за теб миналия октомври и колко е хлътнал по теб сега — разбирам, че може да му се вярва. Вътрешното чувство ми подсказва, че при теб всичко ще се нареди.

— Кажи го на Джейд — въздъхна Тими. Стараеше се да запази нещата за себе си, да не ги споделя с никого, но по време на пътуването Дейвид забеляза какво се случва и тя реши да му се довери. — Най-много ме плаши скоростта, с която се развива всичко. Никога не съм се доверявала на такива ситуации. Моето убеждение е, че една връзка се получава с времето.

Всъщност така се беше случило в бизнеса ѝ. Най-интересните решения ѝ бяха хрумвали съвсем неочаквано, внезапно, като тази романтична връзка в Париж. Тя бе изникнала съвсем зряла, прескачайки най-ранния етап.

— Понякога се случва — топло ѝ се усмихна Дейвид. — Надявам се да се получи. Мисля, че ще стане и съм много щастлив за теб, Тими. Ти го заслужаваш. Нито един човек не трябва да носи цялото бреме сам. Дълго време дърпаше каруцата нагоре сама. Не разбирам как се справяш. На твое място отдавна да съм се отказал.

Много хора на нейно място биха се отчаяли и отказали. Но не и тя. Бе продължила, от инат, с твърда решителност и огромна сила, за да стане това, което бе сега. Всичко на този свят бе постигнала в тежки битки.

— Знам, че ще ти прозвучи смахнато, но и аз вярвам, че ще се получи — отвърна тя. — Макар да е трудно да го обясня. Ако призная на някого, че съм се влюбила от пръв поглед, ще си помислят, че съм за лудницата. И бих ги разбрала. Та ние дори не сме се целунали, да не говорим за нещо повече.

— Е, поне има още какво да очакваш — пошегува се Дейвид.

— Дори не мисля за това. Поне засега. Бих изчакала, докато не се изнесе от семейното жилище през юни. Просто, за да съм сигурна, че ще е далеч от вражеската територия. — Това решение изглеждаше разумно. Жан-Шарл уважаваше решението ѝ и искаше тя да се чувства

добре. Въпреки това и на двамата им се струваше, че предстоящите месеци щяха да се окажат твърде дълги.

— Сигурен съм, че каквото и да се случи, ще постъпиш правилно — увери я Дейвид. — И не бъди прекалено строга със себе си, не изпитвай угризения, ако се озовеш в едно легло с него преди юни. Може да има много по-неблагоприятни варианти. Понякога е трудно влакът да намали скоростта. А може би изобщо не се налага, щом толкова се обичате. — Той изпитваше огромен респект към преценките ѝ, към мъдростта ѝ. Досега не я бе виждал в такова състояние. Явно Жан-Шарл бе един много специален мъж.

Полетът беше дълъг и накрая Тими успя да заспи. Когато кацнаха на летището, шофьорът вече ги чакаше. На път за Бел Еър откараха Дейвид до дома му. Още със слизането телефонът ѝ звънна. Тими очакваше да е Жан-Шарл, но вместо това се обади Джейд.

— Как беше пътуването?

— Дълго — отвърна Тими. Радваше се, че се е прибрала и че най-после ще спи в собственото си легло, — но успешно. — Разказа ѝ за проблемите, които двамата с Дейвид бяха решили по-лесно, отколкото бяха очаквали.

— Неприятно ми е да ти го съобщя, но се налага утре да заминеш за Ню Йорк. Имаме проблеми с профсъюзите във фабриката в Ню Джърси. Искат лично да преговарят с теб, в противен случай може да се разминем с доставките за пролетта. Толкова мразя да ти съобщавам подобни новини. Казах на адвокатите, че не можеш да се занимаваш с това, но ме посъветваха да го направиш.

— Мамка му — изруга Тими. — Няма и десет минути да съм била вкъщи. Кога трябва да съм там?

— Резервирала съм ти билет за полета утре на обяд. До сутринта може нещо да се промени, но засега няма изгледи. Ще им звънна в седем, след като се прибера. Може да се наложи да останеш ден-два. Току-що говорих с Дейвид и той пожела да те придружи. Сигурно вече имаш чувството, че живееш в небесата. Съжалявам, Тими, опитах да ти спестя това пътуване, но не се получи.

Тя затвори и погледна куфарите си. Нямахше смисъл да ги разопакова. На другия ден ги грабваше и направо тръгваше към Ню Йорк. В този момент се обади Жан-Шарл. Разказа му за предстоящото пътуване, отсреща последва продължително мълчание. Нещо

обмисляше. Изведнъж ѝ се приплака, почувства се толкова изморена. А и толкова мразеше разправиите с профсъюзите. Винаги имаха някакви неоснователни искания, а тя не можеше да си позволи да пропусне пролетните доставки. Просто не беше честно.

— Ами ако дойда там? — плахо попита той, притеснен да не попречи на деловата ѝ програма. Толкова му се искаше да я види...

— Ама ти сериозно ли? — усмихна се тя и почувства как нещо запърха в стомаха ѝ. Искаше ѝ се да има малко време да свикне с нещата, които си казваха, да се увери, че всичко е реално. Дали една среща в Ню Йорк толкова скоро със сигурност щеше да ѝ даде нужните доказателства.

— Съвсем сериозно. Освен ако не мислиш, че се натрапвам при всичките ти проблеми.

— Сигурно ще трябва да отделя ден-два на профсъюзните адвокати, но... ми се иска да те видя... — мило добави тя и изведнъж се сети за обета за въздържание до юни, който бе дала. Това ѝ се струваше най-разумното, независимо от бурните им чувства. Целомъдрените хора постъпват така и ако всичко е истинско, ще се съгласи с нея.

— Кога тръгваш? — попита я Жан-Шарл. Трябваше да отложи някои прегледи и да намери заместник, което невинаги беше лесно.

— Утре на обяд — въздъхна Тими. Щеше да има възможност само да се наспи хубаво и на сутринта да излезе. Вече бе загубила реална представа за времето. До известна степен това се дължеше и на чувствата ѝ към Жан-Шарл. Объркваше я, но в хубавия смисъл на думата.

— Изглежда не те оставят дъх да си поемеш? — със съчувствие попита той. — Само ти ли трябва да се нагърбваш с всичко това? — попита той притеснен. — Няма ли кой да поеме част от проблемите?

— Всъщност не. — И двамата знаеха, че дори да имаше някаква възможност, заради перфекционизма си, не би допуснала това да се случи. Обичаше лично да следи за всичко. Това бе разковничето на успеха на „Тими О“. Почти всеки детайл минаваше през ръцете ѝ — от измислянето на моделите за колекциите до организирането на цялото дефиле. В известен смисъл тя беше истински вълшебник, цирков акробат, който изпълняваше опасни номера, без обезопасителна мрежа, и разчиташе само на подкрепата на най-доверените си хора. Цялата

отговорност за организацията на този дълъг процес беше изцяло нейна. Жан-Шарл бе започнал да го осъзнава чак сега, когато телефонните му обаждания я настигаха къде ли не по света.

— Бих могъл да дойда там в четвъртък? — предложи той. — Така ще имаш време да се справиш с проблемите в Ню Джърси. Ще можеш ли след това да се освободиш за няколко дни? Ще ти се отрази добре.

— Ще се опитам. — Тими започна трескаво да прехвърля всичките си задължения. Имаше опасения, че изостава с програмата, но изведнъж осъзна какво ѝ предлага: шанс да обича, да бъде обичана, да попадне в една съвсем нова реалност. През последните две седмици имаше пълна промяна в приоритетите ѝ. Мисълта за него спираше дъха ѝ. Беше толкова разтърсващо, прекрасно, неочаквано дори в най-смелите ѝ мечти.

— Ще дойдеш ли наистина в Ню Йорк? — Чувстваше се като дете на Коледа. Сега вече и няколко дни ѝ се виждаха прекалено дълги. Съдбата им предоставяше възможност, която не биваше да изпускат.

— Разбира се, че мога да дойда — увери я Жан-Шарл. — Как бих могъл да пропусна тази възможност, Тими? — заяви той и любовта, която долови тя в думите му, щеше да я разплаче. — Искам да те видя. Ако предпочиташ, ще отседна в друг хотел — предложи той. — Няма да ти причинявам проблеми, нито да те притеснявам.

— Мисля, че ще се държим благоразумно — каза тя. — Защо не отседнеш и ти в „Четири сезона“? Няма смисъл да се делим.

— Ще направя резервация за четвъртък... И Тими... благодаря ти, че прие да се видим... и че ме приемаш там... — Той прозвуча развълнуван. Тя беше толкова уморена, че всичките ѝ емоции се крепяха на повърхността и то не само от последните две седмици. Изглежда тези чувства тлееха още от първата им среща, без да ги осъзнават и без да ги признават пред себе си.

— Благодаря ти, че ще дойдеш — мило му отвърна тя. Нямахше търпение да го види и се чувстваше развълнувана поне колкото него.

— Ще летя обратно за Париж в неделя. Така ще имаме три дни и половина, почти четири. Ще взема ранния полет в четвъртък сутринта и с часовата разлика бих могъл да пристигна в хотела по обяд.

— Очаквам те с нетърпение — прошепна тя и изпита страх. Това щеше да е тяхната голяма стъпка към бъдещето, която можеше да ги

отведе до следваща или да ги помете завинаги. И тогава си напомни, че щяха да имат само няколко дни заедно — една невероятна мисия за две сродни души. Трябваше да си изяснят дали да продължават, или да спрат дотук. Възможно бе, когато се видят, да осъзнаят колко глупаво са се държали през изминалите две седмици. Или пък че всичко е било само илюзия. Истина или лъжа? Мечта или реалност? В Ню Йорк щяха да открият истината.

— До четвъртък в Ню Йорк — мило каза той. — Сега иди да поспиш. Ще се чуем пак утре.

Тя му пожела лека нощ и като затвори, осъзна, че за малко щеше да му признае колко го обича. Как можеше да обича този мъж, когото едва познаваше? Какви ги вършеха? Крачеше разсеяно из спалнята и изведнъж потръпна от страх. В това време Жан-Шарл седеше загледан през прозореца на офиса си в Париж, унесен в мисли за нея, усмихнат. За пръв път в живота си се чувстваше толкова щастлив.

13.

След прекарани почти десет часа около масата за преговори, подкрепена от цяла армия адвокати, Тими успя да предотврати стачка във фабриката в Ню Джърси. Бяха платили висока цена, но си заслужаваше. Всички се върнаха на работа отново в сряда вечерта, доволни от новите надници за извънреден труд, нови бонус пакети и по-високи ставки за всички работници. Цяло изкуство бе да знаеш кога да отстъпиш. Тими имаше добър усет как да поддържа нивото на бизнеса си. Изпита истинско облекчение, когато постигна споразумение с профсъюзите и работата се възстанови. Дейвид я поздрави с нескрито възхищение и си резервира място за късния полет до Ел Ей от Нюарк. Изненада се, че Тими остава в Ню Йорк.

— Боже, мислех си, че искаш бързо да изчезваш отгук. — Тъкмо заради тези пътувания не можеше да задържи постоянна връзка вече почти две години. Кога да намери време, като все беше някъде между Париж, Ню Йорк, Ел Ей, Тайпей и обратно в Ню Йорк? Стори му се невероятно, че Тими дори не изглеждаше изморена. Както сама обичаше да казва, беше издръжлива като вол. А сега направо му приличаше на супержена.

— Ще си почина няколко дни — подхвърли тя.

— Точно тук? — учуди се той.

Времето беше мразовито, а за два дни три пъти валя сняг. Той си мислеше единствено как час по-скоро да се върне в Ел Ей. Но Тими не бързаше да се прибира, явно имаше нужда да се отпусне след толкова пътуване и тежки преговори. И защо не точно в Ню Йорк, на хиляда и петстотин километра от офиса, разстоянията вече нямаха значение.

— Искане ми се малко да намаля темпото — обясни тя на излизане от последните преговори. — Ще поспя, ще ида на някое представление, ще обиколя магазините.

Изобщо не му мина през ум, че може да има среща с Жан-Шарл и не би искала да го разгласява. Пазеше крехките кълнове на любовта

им от хорските погледи. Искаше да останат само двамата. Нямаха нужда от ничие друго присъствие.

Същата вечер тя се върна в хотела и спа с часове. Беше прекалено късно да се обажда на Жан-Шарл. На следващата сутрин, когато той тръгваше към Ню Йорк, щеше да е твърде рано. Заради часовата разлика щяха да се чуят чак когато пристигнеше. Бяха се уговорили да не го чака на летището. Щеше да ѝ се обади, когато пристигне в хотела. Тя се събуди малко след шест сутринта. Имаше много време да се изкъпе, облече, да закуси и да го посрещне на летището. Знаеше номера на полета му и поръча на шофьора си да я вземе в девет. Самолетът на Жан-Шарл щеше да кацне в десет и тя се надяваше да не се разминат в навалищата около митническото гише.

На път към летището мислеше само за него, за всичко, което си бяха казали през последните две седмици. И двамата бяха допуснали да стигнат до ръба на разума. Ами ако в крайна сметка това се окажеше пълен провал? Бяха наясно с риска, заради това тя нямаше търпение да се видят. Плашеха я тези младежки пориви на нейната възраст.

Подобни мисли се въртяха и в главата на Жан-Шарл, докато самолетът му се снишаваше над летище „Кенеди“. Ами ако всичко това беше плод на въображението му? Или пък на нейното? Необуздан порив на фантазията, краткотрайна лудост, която щеше да се изпари в мига, в който се срещнеха отново. Предстоеше да открият това. Митническата проверка и дългият път с таксито до хотела щяха да му осигурят още малко време да се овладее. Искаше да вземе душ и да се избръсне преди да се видят. Когато кацнаха, валеше сняг. Едри снежинки танцуваха грациозно във въздуха и се стелеха по земята. Самолетът бавно се придвижваше към ръкава като във вълшебството на преспание.

Той бе от първите, които напуснаха самолета. Нямаше допълнителен багаж, затова отиде направо за паспортна проверка. Докато чакаше на опашката, сърцето му лудо биеше. Подпечатаха паспорта му и той пое през терминала с наведена глава, замислен за нея, за предстоящата им съдбовна среща и за онова, което щеше да се случи в хотел „Четири сезона“.

Тими стоеше точно до вратата на митническата служба, облегната на една колона, и напрегнато наблюдаваше излизащите хора. Изведнъж се притесни, че може да го пропусне или че вече са се

разминали. На таблото пишеше, че пътниците от неговия полет са все още на митническия пункт. Изведнъж го съзря — беше в тъмносиньо палто, с чанта в ръка. Засмя се още в мига, в който го зърна, сърцето ѝ подскочи от вълнение. Без да знае, че е там, той тръгна към нея. Към нея вървеше съдбата ѝ.

Когато я наближи на няколко крачки, инстинктивно вдигна поглед и я видя. Дъхът му секна, той се спря и леко се усмихна. Тя направи две-три смели крачки към него, той пусна чантата си на земята и я грабна в обятията си. Хората наоколо ги заобикаляха като водовъртеж, а Жан-Шарл продължаваше да притиска Тими в прегръдките си. Забравил за всички около себе си, страстно я целуна и тя почувства как душата ѝ се разтопи в неговата. Останаха така прегърнати цяла вечност. Най-сетне той се отдръпна, погледна я и се усмихна.

— Bonjour, мадам О'Нийл — мило я поздрави той.

— Bonjour docteur — прошепна тя и почувства неустойимо желание да му признае колко го обича, но успя само да му се усмихне. Всичко останало се четеше в погледа ѝ. — Толкова съм щастлива, че те виждам. — Всяка частица от нея трепереше, докато изричаше тези думи. Гледаше го и си мислеше, че това е началото на голямата любов.

Все така прегърнати двамата излязоха от летището. В колата Жан-Шарл пак я целуна. Разговаряха тихо през целия път. Тя му разказа за преговорите, за всички машинации, а той я слушаше с удивление. Поговориха и за неговата работа, за пациентите му и най-вече за вълнението от срещата им.

Той се регистрира в хотела и двамата отидоха до стаята му, която се намираще на нейния етаж, с великолепен изглед към града. Щом влязоха, той остави чантата и я прегърна. И двамата чувстваха, че плановите им за въздържание щяха да бъдат подложени на голямо изпитание. Най-хубавото беше, че сега, след като бяха открили неустойимото си взаимно привличане, се чувстваха спокойни в компанията си, сякаш подновяваха скъсаната нишка на стара връзка. Чувстваха се като двете половини на едно цяло, които идеално пасваха една към друга. Хармонията и любовта помежду им поразиха и двамата. Тими остана без дъх, когато той я грабна в обятията си и я целуна страстно. Нямаше никакво съмнение колко много го обичаше и тази любов се отразяваше в очите му като в огледало.

После отидоха до нейния апартамент, за да провери пощата си, и решиха да се поразходят в парка на свеж въздух. Вървяха по заснежените пътеки на Сентръл парк и се наслаждаваха на искрящата белота наоколо.

Тя му метна една снежна топка, която остави бяла следа на тъмносиньото му палто, а той гребна шепа пръхкав сняг и го посипа по яркочервената ѝ коса. Прииска ѝ се да се затичат през снега, да се почувстват отново деца и да се отдадат на радостта от срещата си.

Тръгнаха обратно към хотела с поруменели от студа лица. Жан-Шарл импулсивно махна на близкия кабриолет и двамата се качиха за разходка с конския впряг през приказната снежна феерия на парка. Настаниха се на седалката, покриха краката си с дебело одеяло и се притиснаха плътно един в друг като щастливи деца. След това отидоха да обядват в „Пиер“. В късния следобед обиколиха близките магазини и се прибраха в апартамента ѝ по-щастливи от всякога. През цялото това време бяха говорили и се държали за ръце като тийнейджъри.

— Къде ти се иска да вечеряме, мила? — попита я той, докато си почиваха в хола.

Той предложи „Кафене Булуд“ или „Ла Гренуи“, единствените заведения, които познаваше добре в Ню Йорк. Тя знаеше няколко други модерни в Сохо и Уест Вилидж. В крайна сметка избраха малко, уютно ресторантче, което тя предложи. Имаше време да посетят и други места, да се покажат сред хора, да се погледят и да открият вкусовете си.

Той я остави за малко, за да се преоблече. След час се появи отново, безупречно облечен, елегантен както винаги и смаян от красотата на буйната червена коса, огромните зелени очи и стройното ѝ тяло. Цялата сияеше. Целуна я още на прага и двамата, притиснати един до друг, затвориха вратата след себе си. Когато се спряха, осъзнаха, че изведнъж плановете им за вечеря нямаха никакво значение. Двамата продължиха да се целуват, неспособни да си устоят.

— Съжалявам... не мога да спра... — дрезгаво каза той, а тя му се усмихна притеснено.

Без да каже нито дума Тими отново го целуна, бавно смъкна сакото му и започна да разкопчава копчетата на ризата му. Той се отдръпна и я погледна изненадан. Не искаше да предприемат нищо, за което да съжалява, защото знаеше притесненията ѝ.

— Тими, какво правиш? — нежно я попита той.

— Обичам те — прошепна тя.

— И аз те обичам — отвърна ѝ той и продължи на френски, което беше толкова естествено и много повече му отиваше: „... tellement... толкова много...“. Погледът му показваше, че е искрен. Изглеждаше толкова глупаво точно сега да спазват правила и ограничения, които преди изглеждаха разумни. Преградите между тях бързо се сринаха. — Не искам да правиш нищо, за което по-късно да съжаляваш. Не искам да те наранявам.

— Ще ме нараниш ли, Жан-Шарл? — попита го тя с тъжен поглед. Питаше го дали щеше да я предаде, дали щеше да остане със съпругата си. Обещания, крехки като восъчни криле, невинаги можеха да се спазят. И двамата знаеха, че няма гаранции, само надежди, мечти и добри намерения. И двамата бяха хора на честта, достойнството и добронамереността. Нима това не беше всичко, на което можеше да се разчита.

— Надявам се никога да не се случва — призна ѝ той. — А ти?

— Обичам те... никога няма да те предам.

В този момент можеха да разменят само тези обещания. За Тими това беше достатъчно, за Жан-Шарл също. Никой не можеше да погледне в бъдещето и да предскаже изпитанията или болката, която можеше да се появи. Единственият въпрос беше дали биха искали да рискуват и да посрещнат заедно несигурността на живота и бурите, които биха ги връхлетели.

Не му каза нищо повече, а бавно го отведе до спалнята, разкопча ризата му, колана и внимателно свали панталоните му. Той направи същото с нея и след минути дрехите им останаха натрупани на камара на пода, а те се пъгнаха под завивките. Стройното ѝ, изваяно като от слонова кост тяло се вплете в неговото — силно и мъжествено. В стаята беше тъмно. Тя почувства пулсиращата му сексуална мощ и възбудена до болка, го пожела в себе си.

— Тими, je t'aime... — тръпнещо изстена той.

Тогава страстта им надделя, неустоима, безгранична, неразумна. Вълна от желание ги помете с огромна сила и никой от тях не можеше, нито искаше да я спре. Тими му се отдаде изцяло, с надеждите си, с мечтите си, със сърцето и с тялото си, и го поведе на пътешествие към любовта и блаженството. И двамата знаеха, че това е съдба.

По-късно, когато лежаха все още вплетени един в друг, се унесоха в дрямка и всички планове за вечерта пропаднаха. Случилото се беше далеч по-хубаво преживяване. Успешно бяха преминали моста на несигурността. Приливите на страстта ги бяха събрали, а любовта, която откриха в обятията си, здраво ги обвързваше. С малко късмет и божията благословия, се надяваха да е завинаги.

14.

Тими и Жан-Шарл прекараха вълшебни дни в Ню Йорк. Правеха дълги разходки в парка, обикаляха галериите, отбиваха се в малки, уютни ресторанчета за кафе или пица. Пребродиха Сохо, наслаждаваха се на очарованието му, а през дългите нощи се отдаваха на неутолимата си страст. На Тими никога не ѝ се бе случвало да се люби толкова често, а Жан-Шарл преоткри отдавна забравения си младежки плам. Правеха любов с часове, после се унасяха в дрямка и заспиваха. В четири сутрин си поръчваха румсървис. Една нощ излязоха от хотела посред нощ, за да се разходят на снега, който кротко се сипеше от небето, и откриха заведение на голям паркинг в Уест Сайд, където в пет сутринта хапнаха пържоли и крокети.

Всичко изглеждаше някак сюрреалистично, сякаш сънуваха. А после пак и пак отваряха очи, поглеждаха се и се усмихваха щастливи от чудото, което споделяха.

В неделя Тими започна да опакова багажа си, а Жан-Шарл я наблюдаваше от леглото.

— Не ми се иска да те оставям — тъжно каза тя. След четирите дни, които прекараха заедно, вече не можеше да си представи живота без него. Сякаш се бяха прирастили към опасна дрога.

— Нито пък аз. Не ми се връща в Париж. — Но и двамата ги очакваха отговорности, към които трябваше да се върнат. — Ще дойда в Калифорния да те видя.

— Обещаваш ли? — попита тя като уплашено дете. Ами ако не го видеше отново? Ако променеше мнението си и се откажеше, как ли щеше да го преживее? Беше загубила толкова много любими хора, че не би понесла още един удар.

Той разбираше чувствата ѝ. Паниката ѝ отразяваше неговата, точно както и любовта им. Споделяха съвършено еднакви страсти, трепети и страхове.

— И аз не искам да те загубя — нежно отвърна той и се приближи до нея. Прегърна я и отново я дръпна на леглото. — И,

съвсем сигурно, ще дойда в Калифорния. Няма да изкарам дълго без теб. — В поведението му имаше нещо драматично, продиктувано от силните му чувства към нея.

И тогава, както се бе сгушила в обятията му, тя неочаквано го попита:

— Кога се изнасяш от семейното жилище?

Той я погледна притеснено. Точно сега не му се искаше да мисли за това. Миналото му вече не съществуваше. Беше мъртво от години и прахта му постепенно се разпръсваше, откакто връзката му с Тими укрепваше. Тя не го отнемаше от никого, а просто го приемаше в обятията си, в душата си, в живота си, в тялото си, окрилена от разтърсваща любов и нежност.

— Вече ти казах. През юни. Обещах на децата да остана до края на учебната година. Надявам се дотогава да продадем апартамента. Но така или иначе, лятото се изнасям.

На Тими това ѝ се струваше цяла вечност, но все пак той едва се бе появил в живота ѝ и не можеше да го притиска. Искаше ѝ се да бъде търпелива... но ако не се изнесеше... ако Джейд се окажеше права, или разводът се проточи с години... тогава какво?

— Моля те, не гледай така уплашено — и той я притисна силно в обятията си, за да я успокои.

— Не мога — призна му тя, — страхувам се. — Беше му разкрила всичко, всяка частица от себе си. Беше разголила душата си докрай. Най-много я плашеше да не бъде изоставена. — Ами ако не се разделите? — паниката я завладя.

— Ние сме разделени от години — отвърна той. В неговите очи беше точно така. — Стоя там заради дъщерите си, не заради жена ми. Обещах им — сериозно заяви той. — Дължа го на децата си. — А какво ли дължеше на нея? Добре знаеше, че не може да се съревновава с любовта му към децата, нито пък го искаше.

— Ами ако дъщерите ти те помолят да не си тръгваш и след юни? Ами ако... — страховете не ѝ даваха мира. Миналото я беше научило, че идва все по-лошо, никога по-добро. Трудно ѝ беше да повярва, че бъдещето можеше да ѝ донесе нещо по-различно.

— Тогава ще се разберем с тях — спокойно отвърна той, което никак не ѝ вдъхна увереност. Не казваше, че ще си тръгне, независимо от всичко. Оставяше си вратичка, да види какво ще се случи по-

нататък. Би й се искало да чуе нещо по-категорично, да й обещае, но засега просто трябваше да му се довери. Зарът вече беше хвърлен, за добро или за лошо.

— Обичам те. Няма да те нараня, няма да те изоставя. — Той добре знаеше историята й, бе забелязал дивия ужас в очите й онази нощ пред операционната. Искаше да я накара да се чувства уверена, да забрави за сълзите си. — Обичам те. Нуждая се от теб точно толкова, колкото и ти от мен. Няма да се откажа от теб, Тими. Обещавам ти.

Тя въздъхна и облегна гръб на гърдите му, той я обгърна с ръце и я накара да се почувства сигурна и защитена.

— Надявам се. — Тя се обърна да го целуне, любиха се още веднъж, после се отпуснаха заедно във ваната, както толкова пъти през последните няколко дни, разговаряха, посмяха се и се наслаждаваха на последните си мигове заедно.

Настъпи часът на сбогуването и Тими едва събра сили да излезе от стаята. Искаше й се да остане там, да заключи вратата и да се вкопчи в него завинаги. Не й се заминаваше на хиляди километри далеч от него.

— Скоро пак ще бъдем заедно. Обещавам. — Харесваше й начина, по който я успокояваше. Всичко у него й вдъхваше увереност, макар че отдавна вече не вярваше на никого. Само се молеше да не е напразно.

Двамата тръгнаха заедно към летището с нейната лимузина. Той я изпрати до терминала на полета й. На сбогуване не можеха да се откъснат един от друг, стояха от двете страни на ограничителната линия и се гледаха изпепеляващо. После му помаха и се изгуби от погледа му.

Когато стигна до изхода, той й се обади по мобилния.

— Вече ми липсваш — нещастно промълви той. — Може би трябва да избягаме някъде заедно.

— Ами, съгласна съм — усмихна се тя. Беше толкова щастлива, че чува гласа му. — Кога искаш да тръгнем?

— Още сега — усмихна се той, докато слизаше на международния терминал за полета до Париж.

— Благодаря ти за най-прекрасната седмица в живота ми — каза тя.

— Ти сбъдна мечтата ми — мило отвърна той и после се разсмя. — Направо ми върна младостта. — Бяха се любили денонощно. Бяха гореща двойка — всяко докосване беше експлозия. — Ще ти звънна като пристигна — обеща й той.

Не се съмняваше. Жан-Шарл беше мъж, който държеше на думата си, заради това го обичаше. Неприятна й беше мисълта, че се прибира при съпругата си, но дори това вече нямаше такова значение. Просто му трябваше време да се справи със ситуацията и да изпълни обещанието към децата си. Доверяваше му се. Вътрешното й чувство й подсказваше, че накрая всичко ще се нареди.

Тими се качи на самолета и се настани на мястото си в първа класа. Затвори очи, спомни си всеки миг от прекрасните четири дни, които преживяха заедно, и потъна в сън.

Когато се върна в Ел Ей, не можа да дочака да настъпи часът, в който можеше да му се обади. Трябваше да стои будна до полунощ, за да го намери сутринта в офиса. Заспа дълго преди това и се събуди чак в пет сутринта. Помръкна, когато не го видя до себе си. Дните им заедно в Ню Йорк се отдалечаваха като сън. Веднага му звънна. Той тъкмо се връщаше от обяд и се зарадва като дете да чуе още сънениия й глас.

— Липсваш ми — тъжно каза тя.

— Ти също. Цяла нощ не можах да мигна. Искрах да си до мен. Ще дойда скоро. Вече съм пристрастен към теб — каза той.

— Аз също — щастливо отвърна тя. Харесваше й да чува колко много му липсва. За нея тези няколко дни в Ню Йорк обърнаха живота й (надяваше се завинаги) и беше толкова хубаво да разбере, че и за него е така.

— Скоро ще дойда в Калифорния — обеща й той. Щеше да й звънна пак в края на работния си ден, когато при нея щеше да е сутрин.

Цяла нощ не можа да мигне, мятеше се в леглото и мислеше за него, за нощите им заедно, за всяка дума, която си бяха казали по телефона. Стана още в шест и след час вече беше в офиса. Често правеше това след дълго пътуване, когато часовата разлика й създаваше проблеми със съня. Беше чудесно време да се отхвърли работа. В Ню Йорк и в Европа отдавна бяха на крак и действаха на високи обороти.

Когато Джейд пристигна към осем и половина, Тими вече беше свършила доста работа. Зарадва се, като я видя и се поинтересува как са минали почивните ѝ дни.

— Фантастично — грейна насреща ѝ Тими. Замечтаният ѝ поглед и щастието, което струеше от цялото ѝ същество, я издадоха. Джейд присви очи и смръщи вежди. Добре я познаваше и не ѝ се вярваше това щастие да се дължи на музеите и магазините. Тими побърза да отклони поглед и взе да тършува из камарата документи на бюрото си, но Джейд вече се досещаше какво се бе случило в Ню Йорк.

— Надушвам нещо — подозрително каза тя, а Тими се изкиска.

— Какво по-точно? — отвърна ѝ с невинен поглед. — Да не е новият ми парфюм.

— Не на мен тия — каза Джейд. Дванайсетте години заедно в битките и приятелството им ѝ позволяваха да казва на Тими неща, които друг не би посмял. — Прекарала си уикенда с французина, нали? — укорително я погледна тя и Тими кимна.

Така се вълнуваше от случващото се, беше толкова горда, че е неговото гадже... Искаше ѝ се да разкаже на целия свят... Засега обаче трябваше да са дискретни, но поне тук можеше да разкрие радостта и вълнението си.

— Ами, да. Така си беше — призна си тя и я погледна като котка, изяла канарче. Може би по-точното определение беше като лъвица, погълнала орел. Щастието струеше от нея и можеше да освети цялата стая.

— Надявам се, не сте стигнали докрай — натърти Джейд. — Каза, че няма да го направиш, докато не се изнесе от семейното жилище.

— Абсолютно — излъга я Тими през зъби и я погледна с невинна усмивка. Много добре си спомняше какво беше казала, но и двамата бяха толкова лудо влюбени, че би било абсурдно да се въздържат през тези четири дни. Беше толкова щастлива, че го направиха. Никога досега не бе преживявала толкова страстен секс. Мрачните прогнози на Джейд се бяха изпарили, когато бе потънала в обятията му. Тими изобщо не се съмняваше в намеренията му. Случилото се с Джейд беше тъжно, но съвсем различно и Тими нямаше намерение да се оправдава нито пред нея, нито пред когото и да било.

— Защо ли не ти вярвам? — продължи подозрително Джейд. — Изглеждаш толкова свежа. Направо противно щастлива. По-красива си от всякога. Имаш излъчване на жена, прекарала целия уикенд в легло с любимия. Мисля, че ме лъжеш, Тими — и притеснено добави — и се надявам поне себе си да не самозалъгваш.

— Няма такава опасност — спокойно ѝ отвърна Тими. — Мисля, че е почтен човек, който държи на думата си. Просто е притеснен за децата си.

— Значи си спала с него! — обвинително констатира Джейд.

Тими се почувства като непослушна тийнейджърка, хваната в прегрешение. Тази мисъл я накара да се разсмее, точно когато Дейвид влезе в стаята.

— Какво става тук? Какво пропускам?

— Абсолютно нищо — увери усмихната Тими. — Джейд ме залива с несправедливи обвинения. — Случващото се безкрайно я забавляваше.

— Прекарала е уикенда с французина — осведоми го Джейд и Тими хитро им се усмихна. Тази малка разправия наистина я развесели. И двамата ѝ асистенти имаха верен усет за мярка. Всичко беше добронамерено, в рамките на шегата, породено от тяхната загриженост към нея.

— Значи затова остана в Ню Йорк — с интерес попита Дейвид. — Браво. Надявам се да си се забавлявала! — Той с удоволствие следеше връзката ѝ с французина и не споделяше притесненията на Джейд.

— Май са попрекалили със забавлението — обади се Джейд.

Тими вдигна слушалката — беше време да се залавят за работа.

Джейд отново подхвана темата, когато с Дейвид отидоха да обядват традиционния си чипс и туршия.

— Притеснявам се за нея — призна му тя. — Съвсем същото се случи с мен. Отначало си мислиш, че всичко е великолепно, че си най-щастливата жена на света, никога не си била по-влюбена, и после тези мъже започват да те убиват сантиметър по сантиметър. Отменят срещи, не идват на вечери, променят плановете за ваканциите. Уикендите, които ти обещават, прекарваш в самота, защото трябва да са вкъщи при децата си. Жените им се разболяват, децата им правят сцени. И така, всички празници си сама. Държат те заключена в

шкафа. Накрая те оставят една развалина, с разбити надежди и мечти. Десет години по-късно все още са със съпругите и децата си. И ако изчакваш достатъчно дълго, се оказва, че си изпуснала времето да имаш собствени деца. Не искам да ѝ се случва всичко това. Не че тя иска да има деца на тази възраст. Просто се надявам да не разбие сърцето ѝ.

— Всички се надяваме — сериозно заяви Дейвид. — Но това се е случило с теб. И съвсем не означава, че същото ще стане и с нея. Изглежда ми свестен. Все пак е лекар, отговорен човек, вероятно спазва обещанията си.

— И аз така си мислех. Не става дума за обещания, а за страх. В крайна сметка, когато моментът настъпи, се оказват прекалено страхливи да предприемат решителната стъпка.

— Надявам се, че няма да стане така — спокойно отвърна той. — Мисля, че просто трябва да я подкрепяме и да видим докъде ще стигне тази работа. Може пък да изпълни всичко, което ѝ е обещал. Засега нямаме основание да се съмняваме. Да му дадем шанс.

— Надявам се на това, но не бих се обзаложила. Прекалено много такива случаи знам. Просто не трябва да се хваща с женени мъже, това е.

— Доколкото разбирам, той не е съвсем женен, развежда се. Може да има разправи няколко месеца. А и Тими не изглежда разстроена, поне засега. Всъщност през тези години нито веднъж не съм я виждал толкова щастлива.

— Нито пък аз — съгласи се Джейд. — Тъкмо това ме плаши, защото ако нещо се обърка, ще ѝ разбие сърцето.

— Да не мислим сега за това. Да видим какво ще предприеме той по-нататък. Залагам на него.

Джейд поклати недоверчиво глава:

— Надявам се да си прав.

— Всички се надяваме — отвърна Дейвид и изхвърли остатъците от обяда си. — Как е архитектът, между другото? Не е ли по-добре да се тревожиш за него, отколкото за Тими? Тя е голямо момиче, може да се грижи за себе си. Изобщо не се съмнявам, че ще направи всичко както трябва. Така че кажи сега за твоя човек. — Дейвид ловко отклони темата и тя взе да му разказва с възхищение за новата си връзка. Беше във възторг от интернет запознанствата.

Докато Джейд и Дейвид обсъждаха новостите в личния ѝ живот, Тими седеше в кабинета си и разговаряше с Жан-Шарл. При него беше единайсет преди обяд, а при нея два следобед.

— Ужасно ми липсваше през целия ден — умърлушено призна той.

— И ти на мен — усмихна се тя. Беше ѝ толкова приятно да чува всичко това, да знае, че не могат един без друг нито ден. Вече ѝ се струваше, че срещата им в Ню Йорк е била преди няколко седмици. — Нямам търпение да дойдеш.

— Уреждам нещата тук. Трябва да си намеря заместник. Чакам асистента си да ми каже до ден-два какво е решил.

Все още не можеше да повярва, че Жан-Шарл щеше да дойде в Калифорния, струваше ѝ се непостижима мечта.

После той ѝ разказа как бе преминал денят му, а тя го осведоми за своята програма. Разказа му за къщата си в Малибу и той нямаше търпение да я види. Всичко беше вълнуващо като сън. Колко неочаквано животът ти поднася изненади, дарява ти надежда и обръща всичко наопаки. За нея Жан-Шарл бе този дар, изпратен от небесата.

Колко хубав може да бъде животът понякога...

15.

След два дни асистентът на Жан-Шарл се обади да потвърди, че ще поеме ангажиментите му за една седмица в средата на март. Това беше само след две седмици и Жан-Шарл веднага се обади на Тими да ѝ съобщи новината. Когато ѝ звънна, вече беше направил резервация за самолета. Чувстваше се като дете, което очаква Коледа. Всичко чудесно се нареждаше във времето. Малко преди това Тими трябваше да представи моделите и щеше да работи бясно, за да приключи навреме. Искаше да посвети цялата седмица само на него. Единственото, което я вълнуваше, бе да са заедно.

Следващите две седмици се точеха бавно и им се сториха цяла вечност. Тими работеше много, искаше да отхвърли колкото се може повече ангажименти, а през почивните дни движеше проектите и подреждаше жилищата си. Изхвърли доста стари, овехтели вещи, купи нови цветя, поръча нови хавлиени кърпи, чаршафи и ги изпрати в Малибу. Трупаше перушина в гнездото, макар да си повтаряше, че той идва единствено заради нея. В деня преди пристигането му купи нови дискове с музика. Беше се погрижила за всичко, до най-дребните детайли. Набави храна по негов вкус, дори няколко френски списания. Сутринта преди пристигането му аранжира цветя в стаите. Искаше всичко да бъде свършено. Дори времето бе на нейна страна — денят бе тих, слънчев, топъл, без нито едно облаче. Истинска пролет. Знаеше, че в Париж е много ветровито напоследък, така че тук го очакваше допълнителен бонус.

Реши да облече бежови памучни панталони и подходящ пуловер, косата остави разпусната. Обувките ѝ бяха ниски пантофки от крокодилска кожа, комбинирани с чанта „Кели“ във винтидж стил, в бледожълто, купена от Париж. Изглеждаше като модел от модно списание. Сутринта не отиде до офиса. Беше прекалено заета да оправя дома си, да изпипва последните детайли. Леглото бе застлано със свършено изгладени, чисто нови чаршафи „Пратеси“, бе купила подобни и за морската вила, но в небесносиво с мотиви от малки

мидички. Не знаеше дали той щеше да обърне внимание на всичко, но въпреки това го правеше заради него. Обади се в офиса, за да предупреди, че ще отсъства цяла седмица. Беше приключила с всички задачи до края на седмицата. Този път Джейд се въздържа от коментар, благодарение на Дейвид, но накрая я изгледа мрачно, заради което покъсно се обади да ѝ се извини. Тими имаше чувството, че ѝ предстои меден месец. И в известен смисъл си беше точно така. За двамата започваше един съвсем нов живот. Трудно бе да си представят, че може да се повтори вълшебното им преживяване от Ню Йорк, но никой от тях не мислеше за това. Вълнуваха се като деца. Трябваше да кацне всеки момент, след единайсет часа полет. Тя зае позиция до митническия пункт, тръпнеща от нетърпение.

Вратата за пристигащи пътници се отвори и тя го забеляза. Идваше срещу нея, метнал блейзъра си през рамо. Яката на синята му риза бе разкопчана, а червената му вратовръзка се подаваше от джоба на сакото. Красив, небрежно-елегантен, с толкова френско излъчване. След миг я прегръщаше силно, а тя не можеше да си поеме дъх от целувките му.

— Толкова ми липсваше — бездиханна каза тя, обвила ръце около кръста му. Двете седмици им се бяха сторили цяла вечност. Не спираха да се целуват на излизане от летището.

— И ти на мен — щастливо отвърна той. — Мислех, че никога няма да кацнем. Пътуването ми се стори безкрайно.

— Уморен ли си? — започна да се суети тя. Искаше ѝ се да го поглези и той с удоволствие се предаде на грижите ѝ.

— Ни най-малко — грейна той. — Спах през целия полет. Изгледах два филма и добре похапнах.

Тя знаеше, че в първа класа на „Еър Франс“ сервираха вкусна храна.

— Каква е програмата за днес? — попита той.

Влязоха в колата, той я целуна отново и потърси с ръка гърдите ѝ. Жадуваше за тялото ѝ откакто се бяха разделили. И силно се вълнуваше от предстоящото им пътуване до Калифорния.

— Толкова съм щастлива, че си тук — призна му тя. Нямахше търпение да му покаже любимите си места, дома си в Бел Еър, морската вила, да се разходят заедно по улиците, да му приготви вечеря, да се покаже с него, да се смеят, да спят, да се любят. Тръпнеше

пред цялата палитра от удоволствия. Любовта им беше истинско съкровище и двамата го осъзнаваха.

Тръгнаха към Бел Еър по магистралата „Санта Моника“. Движението като по чудо не беше натоварено. Разговаряха за хиляди неща. Жан-Шарл ѝ призна колко се радва, че идва в нейния свят. Искаше да научи всичко за нея, да сподели живота ѝ. След по-малко от час вече бяха пред дома ѝ.

Остана впечатлен от изтънчения ѝ вкус, от ведрата, спокойна атмосфера в дома ѝ, от великолепия избор на произведения на изкуството. Обикаляше наоколо, оглеждаше всичко, възхищаваше се от нейната елегантност и стил. Внезапно се отпрати към библиотеката, сякаш нарочно, спря и се загледа в снимката на Марк. Веднага разбра, че е той. Тими го наблюдаваше как взе снимката и се загледа в очите му.

— Това е твоето момченце, нали? — тихо попита той.

— Да. Това е Марк.

— Красиво дете — мило каза той и я постави обратно, после се приближи към нея и я прегърна. — Съжалявам, мила... толкова съжалявам... иска ми се да не се е случвало.

Тя кимна мълчаливо. Не заплака, просто остана там с мисълта за Марк, в обятията на Жан-Шарл. В този миг двете ѝ любими същества сякаш се сляха в сърцето ѝ и въпреки че беше толкова тъжно, Тими се почувства спокойна. Той отново я целуна, душата ѝ преливаше от нежност и щастие.

— Гладен ли си? — попита тя, докато го водеше към кухнята.

Вместо отговор той я прегърна — не можеше да отлепи ръце от нея, и се разсмя.

— Само за теб, любов моя. Жадувам те, откакто се разделихме.

— Питам за храна. — Беше се постарала да набави най-различни лакомства, дори френска франзела, която той винаги си поръчваше в Ню Йорк.

— Хапнах по време на полета. Сега точно не ми трябва храна. Искам само теб — и докато я целуваше, Тими се почувства като героиня в романтичен френски филм.

Показа му останалата част от къщата, стигнаха до спалнята. Завесите бяха дръпнати и цялата стая грееше в слънчева светлина.

Леглото беше безупречно изпънато, а на малката масичка пред канапето бе поставена стъклената ваза с цветя.

Жан-Шарл се усмихна.

— Всичко е толкова красиво, Тими. Харесва ми дома ти.

Тя се вписваше съвършено в красивия интериор. Къщата беше елегантна, уютна, изискана, приветлива, топла, артистична — като самата Тими. Това беше тя. И преди да успее да му отговори, с галантен жест той я прегърна и поведе към леглото.

— Чувствам се толкова уморен — дяволито я погледна той. — Имам нужда да подремна.

— Ела тук, любов моя — прошепна му тя.

Той потъна в обятията ѝ. Само след миг стройните им голи тела, закопнели едно за друго, страстно се сляха. Тя имаше чувството, че му принадлежи откакто се помни, а той си помисли, че най-сетне си е у дома.

Когато станаха от леглото, вече се бе стъмнило. Бяха се любили, спали и после пак и пак часове наред. Не можеха да се наситят един на друг. Впуснаха се в едно безкрайно отдаване, в истинско, безгранично съвършенство.

Наметнаха халати и слязоха в кухнята. Тя бе приготвила омлет и салата, добави парче „Бри“ и любимата му франзела. Това беше перфектната вечеря преди да се върнат отново в спалнята, да правят секс, а после да останат два часа във ваната. Когато бяха заедно, сякаш попадаха на друга планета, в безвремие, без отговорности и задължения. Правеха само онова, което искаха, и нито за миг не се отделяха. Всичко се случваше с такава лекота, толкова естествено, че не им омръзваше. Бяха напълно пристрастени, не можеха да се наситят един на друг.

Късно през нощта заспаха. Събудиха се в десет на следващата сутрин. Жан-Шарл погледна часовника си и установи, че е време за вечеря. Тими приготви пържоли на скара и след като се изкъпаха и облякоха, поеха към крайбрежието. Минаха по „Пасифик коуст“, за да му покаже възхитителната гледка.

— Каква красота, Тими. — Съвършен ден, в който се чувстваше неопишуемо щастлив. А когато видя морската ѝ вила, беше силно впечатлен. — Невероятно — възкликна той. Беше очарован от стилния интериор, от фееричната комбинация на синьо и бяло, красивата

веранда, плажа, гледката. Излязоха на разходка по плажа, газеха във водата. — Бих могъл да остана тук завинаги — неволно възкликна той.

— Искан ми се да беше така — мило отвърна тя, но и двамата знаеха, че беше невъзможно. Той си имаше живот в Париж, практиката, в която бе инвестирал години, и децата, които обичаше. А тя трябваше да управлява бизнеса си. Бяха наясно, че ако искат да са заедно, трябваше постоянно да пътуват и да оцеляват някак си до следващата среща. Вече разбираха, че разделите ги изпепеляваха.

Останаха на верандата почти през целия следобед, радваха се на слънцето и си бърбеха. Той задрямва за кратко, все още се бореше с часовата разлика, а тя остана загледана в него. Заслуша се в дишането му. Слънцето слезе ниско, захладня и тя го зави с кашмиреното одеяло. После го събуди, за да влязат вътре и да запалят камината. Седяха пред огъня в хола и си приказваха. Тими реши да не повдига темата за бъдещето им и развода му. Доверяваше му се напълно. Помоли го да й разкаже за децата.

— Жулиан е много изискана и сдържана, дори направо хладна. Прилича на майка си. Не сме толкова близки, колкото би ми се искало. Като котка е. Много вгълбена личност. Наблюдава всичко, вижда всичко. За своите седемнайсет години е много мъдра. Силно привързана е към майка си и сестра си, но не чак толкова към Ксавиер. Той е шест години по-голям и винаги се е отнасял към момичетата като към голяма досада, още от малък. Те все го дразнеха, пипаха вещите му, чупеха ги, разхвърляха стаята му. По-късно постоянно се шегуваха с него заради момичетата, които идваха. И накрая спря да ги води у дома, което изглежда не беше лошо решение.

Софи е на петнайсет и е много стоворчива. Понякога се държи като по-малка за възрастта си. Жулиан е по-изискана, обича да се издокарва. Софи понякога се държи като мъжкарана, но си е истинско момиче — знае как да ме върти на пръста си. Според нея Ксавиер е герой, а аз съм безгрешен. Но с майка си не се разбират много добре. Мисля, че е от възрастта. И Жулиан имаше подобни проблеми, когато беше на петнайсет. Сега са в конспирация, обикновено срещу мен — усмихна се той.

По думите му личеше колко обича семейството си и колко е близък с децата си. Заради това Тими го обичаше още повече и съжаляваше, че не е по-млада. Ако се бяха срещнали по-рано, би могла

да му роди дете. Тази удивителна идея не ѝ бе хрумвала преди и я сподели с него, когато си легнаха. Това много го трогна.

Погледна я нежно и плахо попита:

— Има ли още някакъв шанс?

— Шанс има, но е малко вероятен. Едва ли става лесно на моята възраст. Почти съм сигурна, че няма да стане. — Това я натъжи. Колко много години бе загубила след смъртта на Марк. Никога не ѝ бе хрумвало, че би могла да роди друго дете. — Мислила съм за осиновяване.

Разказа му за дома „Света Сесилия“ и той остана много впечатлен от всичко, което бе направила и правеше, от грижата ѝ за сираците и подкрепата, която им оказваше.

— Досега не съм го направила, защото се страхувах да обичам отново. Било дете, било мъж. По-лесно беше да държа дистанция.

— А сега? — попита той и я притисна към себе си. — Още ли се страхуваш?

След миг мълчание тя се сгуши по-плътно към него и каза:

— Не, не се страхувам. Не се страхувам от нищо, когато съм с теб, освен да не те загубя. Не искам никога повече да губя човека, когото обичам.

— Никой от нас не го иска.

Поговориха още малко за децата му, за нещата, които обичат. После се любиха, след това заспаха, после пак се любиха и така до четири сутринта. Пошегува се, че сигурно я лъже за възрастта си и всъщност е много по-млад, за да издържи на толкова много секс. Шегата му допадна. Излязоха на верандата, хванати за ръце, и се загледаха в ясното звездно небе. Най-съвършеният момент в целия ѝ живот.

После заспаха в прегръдките си. Когато се събудиха следобед, похапнаха кроасани и чай и излязоха на разходка по брега.

Останаха в Малибу четири дни. Жан-Шарл беше влюбен в това място, не му се искаше да си тръгва. Прекара невероятно в света на Тими, сякаш бе попаднал в най-удобната какавида на света. С неохота тръгна към Бел Еър, но му се искаше да разбере и как живее в Ел Ей. Обикаляха по заведения, антикварни магазини, плуваха в басейна. Ходиха на дълги разходки, пиха капучино в нейното любимо кафене, с часове седяха в джакузито. Почувстваха се сродни души.

Последният ден дойде неусетно. Лежаха в голямото легло, разговаряха за приятните си преживявания и планираха кога пак ще се видят. Не можеха да повярват, че страстната им любов бе започнала едва преди месец. Сякаш винаги са били заедно. Говориха за какво ли не — за детските си страхове, за тийнейджърските си години, за бъдещето си. Да мислят за деца беше късно, но се надяваха съвместното им бъдеще да се получи. Всичко с времето си, бе заявил Жан-Шарл.

Тя го закара до летището. Предстоящата раздяла ги натъжаваше и плашеше. През изминалата седмица се бяха сблизихи още повече, вече си имаха свои общи занимания. Тя разбра каква е любимата му закуска и с удоволствие му я приготвяше. Правеха любов часове наред и си доставяха безкрайно удоволствие. Опознаваха взаимно нуждите и навиците си, тайните си, миналото си, нежните струни и старите страхове. Не остана почти нищо, което да не знаеха един за друг. Бяха отишли много далеч за толкова кратко време. А сега трябваше да се разделят отново и да се научат да живеят един без друг, до следващия път. Отново им предстоеше дълъг период на адаптация и нито един от тях не бе готов за това. Раздялата щеше да е мъчителна след тази седмица, но бяха благодарни на съдбата, че това се беше случило.

Единственото неестествено нещо през тази седмица бе, че никой не я потърси от офиса, макар че Тими бе дала специални указания да ѝ звънят само в извънредни ситуации. Искаше всеки миг от деня да бъде изцяло посветен на него, искаше да е единствено жената, която обича Жан-Шарл. Това се харесваше и на двамата. С него се чувстваше повече жена от когато и да било.

Докато го наблюдаваше как чекира багажа си за полета на „Еър Франс“, се почувства истински нещастна. Нямаха избор. Жан-Шарл трябваше да премине през лентата за сигурност и да се отправи към изхода. Остана с нея до последната минута, целуваше я, прегръщаше я, обичаше я, мразеше да я напуска. При всяко сбогуване с любим човек тя се чувстваше като изоставено дете. Макар да знаеше, че скоро пак ще се видят, изживяваше истинска драма. Едно тихо ужасено гласче я питаше дали ще оцелее, ако не се върне. Той знаеше вече за тези страхове и не спираше да ѝ повтаря, че скоро отново ще бъдат заедно. Вярваше му, но душата я болеше.

— Обичам те — прошепна ѝ той за последен път.

— И аз те обичам много... скоро пак ще се съберем... — Не разбираше как и кога той би могъл пак да дойде в Калифорния, беше трудно да отсъства от работата си толкова често.

— Ти кога ще можеш да дойдеш в Париж? — нетърпеливо попита той. Животът му без нея щеше да е празен и трудно поносим.

— Ще се опитам да е скоро — обеща му тя.

Можеше лесно да измисли повод. Всъщност, нямаше нужда от повод. Просто трябваше да пренареди програмата си и да се метне на самолета. Проблемът бе, че той все пак още беше женен и се чувстваше неудобно да остава при нея в хотела. Бяха обсъждали друг вариант, например да наемат апартамент, докато се изнесе и си намери жилище. Щеше да стане сравнително скоро. Бяха си обещали да измислят нещо. И изведнъж му се прииска тя да е част от ежедневието му, искаше я в Париж.

— Ще видим — отвърна тя и отново се целунаха. Тръгна си, вече не можеше да го докосне. Непоносимата раздяла започваше. Обърна се и ѝ се усмихна. И двамата се гледаха просълзени. Поведението им беше толкова очарователно глупаво, сантиментално и романтично, но и в това бяха в пълна хармония, както във всичко, което мислеха, докосваха или правеха.

Той ѝ махна и тръгна към изхода, след като извика, че я обича. Когато изчезна от погледа ѝ, я завладя невероятно усещане за загуба и празнота.

Отправи се към гаража, качи се в колата и остана там дълго време. Все още долавяше уханието на парфюма му във въздуха, усещаше допира на кожата му, подобно на привидение. Запали колата и пое към къщи, потънала в спомена за всичко, което се бе случило помежду им през изминалата седмица. Всичко в дома ѝ напомняше за присъствието му. Не знаеше кога щеше да го види отново, но знаеше, че е негова, че това е техният общ дом. Жан-Шарл бе оставил частица от себе си — в дома ѝ и в нея самата.

16.

През следващите три седмици двамата разговаряха по няколко пъти на ден, разменяха си имейли с мили, нежни думи. Не знаеха кога ще се срещнат пак и това ги изнервяше до полуда.

Джейд и Дейвид не можеше да не забележат колко разсеяна напоследък бе Тими и колко време прекарваше на телефона. Цялото ѝ внимание бе обсебено от Жан-Шарл. И двамата бяха сигурни, че ще измислят вариант, за да си осигурят повече време заедно, когато Жан-Шарл се изнесе от семейното жилище през юни, а междувременно щяха да живеят от среща до среща. В Париж се вихреше грипна епидемия и той беше затрупан с работа. Докато крояха планове за бъдещата си среща, във фабриката в Ню Джърси възникнаха нови проблеми. Профсъюзът заплашваше със стачка. Съветваха я да се отърве от профсъюзите, което много я изкушаваше, но знаеше, че това би се превърнало в опасно оръжие срещу нея и искаше да си го спести. Предпочиташе да укроти положението, каквото и да ѝ костваше това. И докато обсъждаше преговорните условия с адвокатите си, една от най-големите търговски вериги увеличи тройно поръчките си, което предизвика допълнителни проблеми с производството.

Наложи се да замине лично за Ню Йорк, а това беше неочакван шанс за нея и Жан-Шарл, независимо от повода на пътуването. Каза му за предстоящите си планове. Знаеше колко трудно би било за него да се освободи от работа в толкова кратък срок.

— Сигурно ще се наложи да остана три-четири дни — обясни му тя. — Мислиш ли, че има някакъв шанс да дойдеш за малко?

Жан-Шарл остана приятно изненадан от тази възможност — за него една среща в Ню Йорк беше за предпочитане, предвид времето. Все пак полетът беше само шест часа, вместо единайсет до Калифорния.

— Ще направя всичко възможно. Асистентът ми се върна на работа и може да поеме моята смяна. — Счупеният крак на колегата

му по време на ски беше предизвикал истински кошмар в работния график. — Ще ти се обадя довечера — обеща той.

Тя му каза, че може да уреди пътуването в последния момент, защото се надяваше да остане малко повече в Ню Йорк и да прекарат заедно почивните дни. Вече и двамата нямаха търпение да се видят.

Към полунощ ѝ се обади, за да ѝ съобщи, че всичко е уредено. Тръгваше от Париж в четвъртък вечерта, веднага след работа. Хващаше полета в осем и пристигаше в Ню Йорк приблизително в същия час местно време. Щеше да остане до неделя вечерта и да хване късния полет обратно. Асистентът му се бе съгласил да го замества три дни, въпреки гипсирания си крак. Жан-Шарл и Тими се чувстваха на седмото небе. Предстоящата им среща щеше да ѝ помогне да се справи по-леко с проблемите в работата.

Полетът ѝ до Ню Йорк бе в пет сутринта и се наложи да стане посред нощ. И този път Дейвид я придружи, а Джейд остана да удържа положението в офиса. За пореден път с помощта на адвокатите си успя да постигне споразумение. Проблемите с профсъюзите бяха като бомба със закъснител — никога не можеше да се намери бързо и постоянно решение, но тя се надяваше, че си е купила година-две спокойствие. Дори измислиха как да поемат новите поръчки, като увеличат производството в Тайван и назначат още работници. До пристигането на Жан-Шарл Тими бе приключила с бизнес делата. Изглеждаше много уморена, а той веднага забеляза, че бе отслабнала от последната им среща. Най-добре си почиваше в негово присъствие. Любиха се в мига, в който влязоха в хотелската стая. През всичките три дни валя и двамата искаха единствено да се сгушат в топлото легло и да се отдадат на страстите си. Жан-Шарл ѝ съобщи, че до два месеца се изнася от жилището. Дъщерите им вече бяха свикнали с мисълта и дори имаха потенциални купувачи за апартамента. Беше убеден, че всичко ще приключи в началото на юни. Тими изгаряше от нетърпение. Това означаваше, че можеха да бъдат заедно в Париж. Помоли я да му помогне в избора и обзавеждането на новото му жилище. Искаше тя да е част от всичко, което се случва в живота му, и се надяваше след няколко месеца да може да я запознае с децата си. Всичко звучеше толкова хубаво.

В събота вечерта отмениха резервацията си за ресторант „Киприяни“ и останаха в хотела. Навън валеше като из ведро. Двамата

се чувстваха прекрасно и на Тими никак не ѝ се излизаше. Ставаха все по-близки с всеки изминал ден. Любовта им беше толкова страстна, че понякога дори изпитваха страх. Тази нощ, след като се любиха отново, тя се разплака. Онова, което правеха, не беше просто секс, а свещенодействие. Лежеше изтощена в обятията му, поднасяше му цялата си душа и мечтаеше да не се разделят никога повече.

Сутринта, щом отвориха очи, се усмигнаха един на друг. Бяха толкова близо, че носовете и устните им се докосваха. Целунаха се и останаха в леглото още известно време. После си поръчаха закуска и се зачетоха в неделните вестници. Както винаги тя прегледа бизнес страниците, а той спорта и новините.

Следобед отидоха до музея „Метрополитън“, след което се прибраха в хотела. Любиха се още веднъж преди да извикат таксито за летището. Последва мъчителният танц на сбогуването и обещанието, че след няколко седмици ще отиде при него в Париж, беше обсъдила възможностите да разшири бизнеса с местни текстилни фабрики. Вече беше април, очакваше да пътува до Париж в началото на май. А после оставаше само още един труден месец. Този път не потъна в дълбока скръб от раздялата им. Наслаждаваше се на съвършената хармония помежду им, на пълното сливане на мислите и намеренията им. Имаше усещането, че са двете идеални половици на една силна, независима личност.

Когато пристигна в Калифорния, се почувства спокойна и влюбена. Мислеше за поредното пътуване до Париж, с което да уцели с един куршум два заека. Разширяването на бизнес контактите ѝ в Париж щеше да ѝ даде възможност да работи, докато той беше зает в кабинета си.

Опита се да уговори срещи с нови текстилни фабрики около Париж и очакваше потвърждение. Бяха изминали три седмици от последната им среща, когато тя внезапно се разболя. Джейд поръча любимото ѝ суши за обяд, но Тими изхвърляше всичко, до което се докоснеше. Обади се на Жан-Шарл и той я посъветва веднага да отиде на лекар. Настояваше да ѝ включат система, за да не се дехидратира. Страхуваше се от болници, затова реши да изчака. До вечерта се почувства по-добре. На следващата сутрин се събуди отпаднала и нервна от факта, че още нямаше отговор от френските фабрики. Вече беше първи май и ѝ се искаше час по-скоро да замине за Париж.

Периодът на изчакване приключваше. До края на учебната година оставаше само месец и Жан-Шарл бе започнал да си търси жилище. Вечерта отново се почувства зле. Според него по-вероятно бе това да е от жлъчката, отколкото от вирусна инфекция или хранително отравяне. Този път тя се обади на личния си лекар и на другата сутрин отиде на преглед. Изглеждаше бледа, отпаднала и лекарят ѝ назначи серия изследвания. Повръщането продължаваше и тя прекара два ужасни дни. Джейд ѝ се обади в болницата, за да ѝ съобщи, че са получили потвърждение от текстилните фабрики. Предлагаха да се срещнат следващата седмица и Тими побърза да съобщи за това на Жан-Шарл. Той обаче беше силно притеснен за здравето ѝ.

— Зарежи текстилните фабрики — укори я той, — просто си направи изследванията, които ти назначиха. Искаш ли да поговоря с лекаря ти?

— Не — вече по-спокойно отвърна тя. — Чувствам се по-добре. Сигурно е грип. Глупаво е, че трябва да правя толкова изследвания за нищо. Сигурна съм, че съм добре.

— Благодаря за диагнозата, докторе. Все пак си направи изследванията. Ще говорим, като видим резултатите. — Жан-Шарл искаше да се увери, че не е хепатит. Тя толкова пътуваше, изтощаваше се до краен предел, че можеше да е какво ли не, дори язва.

Направиха ѝ всички изследвания и тъй като се чувстваше добре, се прибра у дома. Легна си и веднага заспа. На следващата сутрин се събуди в странно състояние, но по-бодра. Отиде в офиса, където след около час се обади лекарят ѝ.

— Здравей, Тими — поздрави той. — Как се чувстваш?

— Добре — отвърна тя, леко притеснена. — Малко странно, но каквато и да е била причината, явно съм се справила. Не знам дали беше от храната или от вирус, но със сигурност скоро няма да хапна суши.

— Не съм убеден, че си се справила. Бих искал да те помоля да се отбиеш в кабинета ми днес следобед, за да обсъдим резултатите.

— Някакъв проблем ли има? — притесни се Тими.

— Не, никакъв. Просто не обичам да обяснявам резултати по телефона. Ако имаш възможност, мини днес. Или утре сутрин. Няма нищо спешно. Всичко е наред.

Явно нещо не беше наред, защо иначе ще настоява да я види. Тя изведнъж се притесни.

Този ден ѝ предстояха още две срещи и ако не ги отменеше, нямаше шанс да се освободи. Но притеснението надделя.

— Нещо сериозно ли е? — Паниката започна да я завладява.

— Тими — опита се да я успокои той, — мисля, че става въпрос за хранително отравяне, но имаш леки отклонения в някои показатели и искам да ги обсъдим заедно. — Това ѝ прозвуча логично.

— Сигурен ли сте, че не е рак или нещо такова? — веднага си помисли най-лошото.

— Не, разбира се. Просто беше добра идея да се направят тези изследвания в твоето състояние. А и ти не си си правила изследвания отдавна, така че беше време.

— Бях много заета, пътувах често — взе да се оправдава тя.

— Разбирам, но профилактиката е важно нещо. При това човек може да пипне какво ли не по време на пътуване.

— Преди два месеца бях в Тайван, но никога не пия чешмяна вода и внимавам с храната. Надявам се да не съм пипнала нещо гадно?

Той се разсмя, а тя усети, че никак не е притеснен.

— Не, не си. Престани да се тревожиш. Успокой се. Внимавай обаче какво ядеш следващите дни. И намини утре, ако ти остане време.

— По кое време?

— Десет устройва ли те?

— Напълно. — Щеше да приключи с разговорите с Ню Йорк още преди това.

— Тогава до утре. И никакво суши тази вечер — пошегува се той.

— Не се безпокой, Брад. До утре в десет — каза тя спокойно, но далеч не се чувстваше така.

След като затвори, програмата се завихри и не ѝ остана време да мисли за разговора им. Видя се с новия дизайнер, който смяташе да наеме, после се заеха с рекламните за зимната линия, които винаги подготвяха от шест до девет месеца преди сезона. Сети се за лекаря си чак на път за вкъщи. Каквото и да бе видял в резултатите Брад Фридман, едва ли е сериозно, иначе би настоял да се срещнат веднага. Тя сподели всичко това с Жан-Шарл.

— Каза ли ти кои стойности са завишени? — загрижено попита той.

— Не. Уговорихме се да отида при него утре.

— Може да е някаква инфекция или алергия, но не разбирам защо не ти го е казал по телефона — прозвуча раздражен и притеснен.

— Лекарите винаги се държат странно в такива моменти, не искат да ти съобщават резултати по телефона.

— Обади ми се веднага щом се видиш с него. Ако не е достатъчно ясен, аз ще му се обадя. Да не би нещо да си придава важности? Макар да съм съгласен с теб, че ако беше сериозно, щеше да те повика веднага.

На следващата сутрин Тими стана рано, проведе няколко разговора с Ню Йорк и си направи чаша чай. Стомахът ѝ все още беше чувствителен, затова хапна само една препечена филийка и пропусна йогурта. Тръгна към кабинета на Брад Фридман и закъсня с петнайсет минути заради натоварения трафик. Сестрата я въведе незабавно. Никога не ѝ се налагаше да чака при него. Дори да беше зает, веднага я приемаше в частния кабинет. И този път не се наложи дълго да го чака. След пет минути лекарят влезе. Вече се чувстваше притеснена. Ами ако наистина е нещо сериозно, а той само се опитва да я разсейва, докато ѝ съобщи лошата новина.

— Как се чувстваш? — небрежно попита той.

Лекарят ѝ беше от хората, вманиачени по здравословния начин на живот, играеше и тенис. Имаше втора съпруга, двацет години помлада от него, и три малки деца.

— Добре съм — нервно отвърна Тими. — Това няма значение. Защо не ми кажете направо какво става? — Той видя колко е притеснена.

— Искях да ти задам няколко въпроса, затова те повиках. Не съм те виждал отдавна, а понякога животът на хората драстично се променя. Предполагам все още си сама. Не съм чул да си се омъжила.

— Това какво общо има? По дяволите, да не съм пипнала някоя венерическа болест? — Сигурно е от Зак, не можеше да си представи такъв проблем с Жан-Шарл.

— Не, не е венерическа болест. Какви отношения имаш в момента? — внимателно я наблюдаваше той.

— О, боже мой... СПИН или ХИВ?

Той се усмихна и поклати глава. Бяха направили и тези тестове, макар че на нейната възраст такива случаи са рядкост.

— Не, открихме нещо друго, което много ме изненада, а сигурно ще изненада и теб. Може да си пропуснала да ми кажеш. От моята лаборатория малко се престарават. Случвало се е например да пуснат проба за простата на жена и тест за бременност на деветдесетгодишна дама. Този път са избрали някои показатели, които не съм поискал. Нивата на един хормон ми се видяха завишени и затова реших да пусна допълнително тест за бременност. И кръвта и урината дадоха положителна проба, Тими. Може би вече си наясно, но исках да го обсъдя лично с теб. Какво мислиш да предприемеш?

— Какво, какво? — смаяно го гледаше Тими. — Чакайте малко. Може ли да повторите? Да не съм бременна? Шегувате ли се?

Звучеше ѝ невероятно. Защо пък не? Не бяха използвали презерватив. Бяха се любили толкова пъти, денонощно. Беше убедена, че не може да ѝ се случи на тези години. Жени на нейната възраст преминаваха през ада, за да забременеят — хормонални терапии, виртуозни манипулации. Не можеше да си представи, че просто така може да се получи.

— Имаш ли редовен цикъл? — Той не изглеждаше толкова притеснен, колкото нея. И, естествено, какво го засягаше него това... Беше шокирана, не можеше да събере мислите си.

— Не, нямам. Нередовен е, но все още го имам. Може да е грешка, да са объркали изследванията ми — с надежда го погледна тя.

— Не, няма грешка. Нивата на хормоните показват, че засега се справяш добре с бременността. Кога мислиш, че се е случило?

— Нямам представа. — С Жан-Шарл се бяха виждали през февруари, март и април. А вече беше началото на май. — Най-много преди три месеца, най-скоро преди един.

— Според мен си в първия месец или шест седмици по нашите изчисления.

Не можеше да е вярно. Какво щеше да каже на Жан-Шарл? На теория изглеждаше великолепа идея, но в действителност на този етап на отношенията им едва ли щеше да е точно така. Със сигурност новината нямаше много да му хареса. Самата тя още не знаеше как се чувства. Все още беше прекалено замаяна, макар и развълнувана. Та те

не бяха женени, живееха на хиляди километри един от друг, той все още беше с жена си, а тя беше на четиридесет и осем години.

— Това ли е причината за състоянието ми? — невярващо попита тя.

— Най-вероятно да. Може да е и от некачественото суши, а може би си по-чувствителна, защото си бременна. — Тя все още не можеше да асимилира думите му. — Въпросът е какво ще правиш оттук нататък, колко сериозни са намеренията ти към бащата. Ако е нежелана бременност, трябва да помислиш за прекъсване още сега.

Бременност. Прекъсване. Хормони. Гестационни седмици. Думите кръжаха в главата ѝ като ято птици.

— Добре е да те прегледа гинекологът ти и веднага да вземеш решение, особено ако са минали два месеца, както твърдиш. Колко сериозни са отношенията ти с бащата?

— Много — отвърна Тими. — Но той е на петдесет и седем, живее в Париж и се срещаме едва от три месеца.

Реши да не споменава факта, че Жан-Шарл все още живее със съпругата си. Новината можеше да го накара да ускори нещата или пък да избяга през девет планини в десета. Все още не беше сигурна. Това беше прекалено стресиращо дори за мъж като Жан-Шарл.

— А и гинекологът ми наскоро се пенсионира — добави тя, сякаш това би променило нещо. Не знаеше какво друго да каже или да помисли.

— Мога да ти предложа няколко други имена, това не е проблем — каза той със съчувствие. — Не знам дали на тази възраст искаш да имаш дете. Има голям риск от генетични и физически малформации. Разбира се, правят се тестове. Трудно е да се оцени рискът от едно раждане на тези години, но много жени се решават. Според някои лекари детеродната дейност протича нормално до петдесет години. Имам пациенти, които са го правили и дори се борят за това. Ти си в много добро здраве и не мисля, че би имало проблем, ако генетичните тестове са добри. От друга страна, си много заета жена, със сериозна кариера. Чудя се дали това е влизало в плановете ти. Предполагам, че не сте ползвали кондом?

— Не, не сме. Той си беше правил наскоро тест за СПИН заради застраховка, аз също. — Осем седмици след като прекрати връзката си със Зак си беше направила теста, за да е сигурна. За нея това вече беше

едно от редовните изследвания и го бе казала на Жан-Шарл. Двамата бяха говорили за бебета, но не беше очаквала да се случи. — Чувствам се глупаво на моята възраст да се обаждам на мъж и да му съобщавам, че съм бременна.

— Как мислиш, че ще реагира? — притеснен я попита Брад.

— Не знам — замислено отвърна тя. — Луди сме един за друг, но неговото положение е малко сложно. Има деца, живее във Франция и в момента е в развод. Много неща са му на главата.

— На твоята също — каза той и тя кимна.

Беше прав, изобщо не се бе надявала някога да има друго дете. Трябваше й време да обмисли положението. Засега реши да не казва на Жан-Шарл.

Брад й записа имената на трима гинеколози, посъветва я да побърза с консултацията и да реши какво да предприеме.

— Благодаря — отвърна тя и пъкна листчето в чантата, после го погледна през бюрото и попита: — Открихте ли нещо друго?

— Не — мило й се усмихна той. — Всичко останало е наред. Мисля, че това е достатъчно.

— Да — отвърна тя, — така е. Всъщност дори ми идва малко повече. Да не кажем прекалено.

— Информирай ме какво си решила.

— Непременно — обеща му тя и излезе от кабинета натъжена.

Какъв лош късмет. Трябваше да е нещо прекрасно, а всъщност се оказа огромен товар върху едни толкова крехки отношения. Нямаше никакви илюзии. Но може би Господ имаше други планове. Съдбовните ходове понякога бяха удивителни. Звънна на Джейд от колата и направи нещо, което досега не си бе позволявала. Каза й, че е болна и се прибира, за да си легне. И точно това възнамеряваше да направи. Искаше й се да остане сама и да помисли. Беше петък и заминаваше за крайбрежието. Джейд я посъветва да си почине и се надяваше да се чувства по-добре от понеделник. Самата тя беше в добро настроение, предстоеше й уикенд с архитекта.

Веднага след разговора с Джейд й се обади Жан-Шарл. Искаше да знае какво е казал лекарят и какви са резултатите от изследванията. Слушаше го просълзена и едва си поемаше дъх. Мразеше да го лъже, но още не беше готова да му каже истината. Трябваше й време, това

беше съдбовно решение. Ами ако не остане с нея или не напусне жена си? Изведнъж това доби огромно значение.

— Оказа се нещо съвсем незначително — излъга тя. — Тестовете показват, че имам някаква алергия или нещо подобно. Според него съм алергична към риба. А освен това, изглежда не е била прясна. Предполага, че съм получила натравяне и ми предписа антибиотик.

— Така си мислех и аз. И защо не ти го каза още по телефона? Явно си придава важности. Не мога да ти опиша колко ме дразнят такива колеги — ядосано заяви Жан-Шарл.

— Мен също — отвърна тя и сълзите се затъркаляха по лицето ѝ.

— Добре ли се чувстваш, мила моя? Звучиш особено. Какъв антибиотик ти предписа?

Тя се поколеба за момент. Не бе сигурна какво да отговори и реши да импровизира.

— Еритромицин. Алергична съм към другите.

— Но това може отново да подразни стомаха ти. Не бих избрал точно този. — Вероятно Брад Фридман също не би го избрал, но тя нямаше представа кой е подходящ за стомашни инфекции. — Веднага му кажи, ако почувстваш неразположение. Не се притеснявай да му звъниш през почивните дни, особено след като те разтревожи напразно.

Не беше съвсем напразно. Изведнъж усети такъв прилив на обич към Жан-Шарл и в този миг единственото, което искаше, бе неговото дете. Но трябваше да подходи разумно и да вземе правилното решение, от него зависеше животът на всички — нейният, на бебето, дори на другите му деца. А точно това бе част от проблема. Колкото и да го обичаше, бракът му все още беше факт и той принадлежеше на друго място.

— Ти от кабинета ли се обаждаш? — Той звучеше в добро настроение. Чудеше се как ли би реагирал на новината.

— Всъщност, не съм съвсем добре и ще се прибирам да си легна.

— Горкото ми момиче. Толкова съжалявам, че не съм там, за да се погрижа за теб и да те прегърна.

— Аз също съжалявам — едва сдържа риданията си тя. — Ще ти се обадя от вкъщи.

— Ще излизам на вечеря с децата. Аз ще ти се обадя, когато се върна.

— Приятно прекарване — каза тя някак отнесено и накрая добави колко много го обича. И наистина бе така. Но това не означаваше, че имаше право да ражда детето му или да обърква живота му. Затвори телефона и плака през целия път до дома.

Обади ѝ се по-късно следобед, както бе обещал и вечерта, когато за него вече бе събота сутрин. Говориха няколко пъти и през почивните дни. Беше безкрайно мил, любвеобилен и разтревожен заради проблемите ѝ, долавяше, че нещо не е наред с нея. Когато не говореше с него, Тими лежеше в леглото и плачеше. Това бе най-болезненото решение, което някога бе взимала. Имаше ли право да лишава детето от баща, ако отношенията с Жан-Шарл се разпаднат? Наистина ли е толкова хлътнала по него? Отговорът беше „да“. Ами ако бебето се роди с увреждания заради късната бременност? С изненада откри, че беше готова да поеме този риск, винаги можеше да си направи амниоцентеза или други тестове. Тогава къде беше проблемът? Не спря да се самоизмъчва цели два дни. Проблемът беше в това, че Жан-Шарл все още беше женен, че връзката им бе едва от три месеца и ако нещо се объркаше, трябваше да отгледа детето сама. И най-страшното — ами ако се случи нещо ужасно, както с Марк? Не би могла да премине през това отново. Тогава какво? Да го загуби още преди да се е родило? Как би могла да го направи и как би могла да си прости? Не беше фанатично религиозна, но беше католичка и вярваше, че абортът е грях. Имаше достатъчно средства да отгледа едно дете и да му осигури добро бъдеще, дори и сама. В крайна сметка беше въпрос на морал, и не само. Запита се дали обича чак толкова Жан-Шарл, че да иска дете от него.

В неделя сутрин, вече напълно смазана, мислеше единствено за покойния си син. Марк бе обсебил мислите ѝ както никога досега. Беше изпитала щастието на майчинството, беше загубила момченцето си, което толкова много бе обичала, а сега Господ бе решил да ѝ прати друго дете. Да, моментът не беше от най-подходящите, но как би могла да откаже такъв дар? Самата тя бе израснала сираче. От години помагаше на деца с нейната съдба — нежелани деца, да получат подобър живот. Тогава как да откаже да отвори сърцето си за това дете, как да отнеме шанса му за живот само защото е заченато в неподходящ момент? Ами ако точно то е най-голямата ѝ радост в живота? Какво право има тя да отказва живот на това дете?

Имаше и още нещо, също толкова важно. Тя обичаше бащата на това бебе. Никога досега не бе обичала така никой мъж. Искаше да бъдат заедно, беше му отдала сърцето си, беше го приела в живота си, душата си, тялото си. Носеше го в сърцето си. Как да се откаже от дете, което бе доказателство на любовта им? Ами ако все пак един ден заживеят заедно и се окаже, че това е бил единственият им шанс за дете? Вече беше на години и не можеше да се надява отново на такъв късмет. Можеше изобщо повече да не се получи. Осъзна, че ако сега се откаже, винаги щеше да съжалява и да се срамува, че е постъпила като страхливка. Знаеше, че никога няма да си прости, а може би и Жан-Шарл не би й простил. Изведнъж това дете стана много по-важно от тях двамата, то трябваше да получи шанс да живее. Не би могла да се лиши от тази възможност, нито да лиши Жан-Шарл, нито дори бебето.

В крайна сметка решението взе Марк. Държеше снимката му и го гледаше в очите, почти го усети до себе си. Спомни си нежната му копринена косица и огромните зелени очи. Беше го загубила преди толкова много години, а болката си бе все същата. Липсваше й всеки ден. И сега това дете идваше не за да заеме мястото му, а за да й даде шанс отново да обича. Беше погребала едно дете, как би могла да унищожи друго. Точно като Марк идваше като истинско чудо в живота й, заедно с любовта й към Жан-Шарл, разведен или не.

Докато стана време да си ляга, решението бе взето. Сякаш виждаше как Марк й се усмихва някъде там от небето. Не само неговата душа щеше да намери покой. Нейната също. Нямахше да се откаже от този божи дар.

Жан-Шарл й се обади точно преди да заспи, за пръв път от няколко дни Тими се чувстваше спокойна.

— Тревожа се за теб — каза той, когато тя сънливо вдигна слушалката.

— Вече съм добре. Обичам те. — Много повече, отколкото можеше да му признае. — Изключително много.

— И аз те обичам. Толкова съм щастлив, че ще те видя следващата седмица.

Заради притесненията около бременността, беше забравила за това. Предстоеше й да пътува до Париж за срещите в текстилната фабрика. А сега трябваше да каже на Жан-Шарл за бебето. Имаше право да знае. Искрено се надяваше да се зарадва.

— Приятни сънища, мила моя — прошепна той и затвори.

Тя се унесе в сън с усмивка на уста. Щеше да му каже за бебето следващата седмица в Париж. И с малко късмет, всичко щеше да се нареди както трябва.

17.

На следващия ден Тими вече бе стегнала багажа си за Париж, когато Жан-Шарл ѝ се обади в полунощ. Звучеше много притеснен, отначало дори не позна гласа му.

— Какво се е случило, chéri? — Вече бе започнала да вмъква френски думи в разговорите им и все му обещаваше да запише езиков курс. Кога ли щеше да намери време, може би в следващия живот, но поне имаше желание.

— Имаме сериозен проблем — мрачно каза той.

Сърцето ѝ замря, за миг помисли, че е решил да сложи край на връзката им. Едва си пое дъх.

— Какво искаш да кажеш? — дрезгаво попита Тими. Никога досега не бе го чувала да говори така.

— Жена ми е болна. Много болна. Днес са ѝ казали, че има рак.

— О, боже мой. Толкова съжалявам — искрено каза Тими.

— Имаше малка бучка на гърдата. Не мислех, че е нещо сериозно. Днес получихме резултатите от биопсията. Има раково образуване втора степен. Ще премахнат бучката, не цялата гърда, но ще премине химиотерапия и лъчетерапия. Не е на себе си, аз също. — Думите му не прозвучаха отчуждено, но някак различно. Много различно. И тя се ужаси от последиците, които щеше да има всичко това върху тяхната връзка. — Тими, тя ме помоли да остана с нея, да не се изнасям през юни. Много е уплашена и иска да съм до нея по време на лечението. Предстоят няколко месеца терапии — между два и шест, в зависимост от ефекта. Тя е майка на децата ми, не мога да я изоставя точно сега. Толкова много те обичам — каза той, но в главата ѝ кънтеше гласът на Джейд, която вече беше я предупредила. Беше сигурна, че не я лъжеше, че всичко това беше истина, както и че това беше първото отлагане, дай боже и последното.

— Не знам какво да кажа — разтреперана и уплашена отвърна Тими. — Много съжалявам за нея и се страхувам за себе си — призна му тя.

— Недей — успокои я той с по-овладян глас. Толкова се беше притеснявал как Тими ще приеме това, а и след този ужасен ден... Всички бяха много разстроени. — Това не променя нищо. Просто е отлагане на плановете ни.

Или техния край, помисли си Тими. Точно сега шест месеца имаха огромно значение. Още не беше отишла на гинеколог, но цяла седмица ѝ беше лошо. Със сигурност беше бременна, нямаше представа откога, някъде между първи и втори месец и беше планирала да му съобщи, когато се видят. От всичко, което чу, разбра, че когато той планира да напусне семейното жилище, ако изобщо това се случеше, тя ще е в шестия или седмия месец от бременността, или щеше да последва поредното извинение. Тими проявяваше разбиране, но собствените ѝ страхове надделяваха. Беше уплашена до смърт, че той никога няма да бъде свободен. Може би все пак Джейд ще се окаже права.

— Много се умълча. Какво си мислиш? — попита я той притеснено. — Тими, обичам те. Моля те, запомни го, каквото и да се случи.

— Страх ме е — призна му тя. — Чувствам се ужасно заради нея. Това е най-големият кошмар за всеки. Мисля си го при всяка мамография, която си правя, или при друго изследване. Химиотерапията звучи ужасно. Не я виня, че иска да си до нея. На нейно място и аз бих била ужасена. Просто се чудя какво ще стане с нас. — Ами ако болестта ѝ се проточи или се влоши? Тогава той никога нямаше да я напусне. — Знам, че ще прозвучи егоистично, но те обичам и не искам да оставаш там вечно.

— Не става дума за това. Само още няколко месеца.

Отначало бе поискал четири. Сега искаше още шест. За да е със съпругата си. Ами ако болестта ѝ ги сближи и заздравя раните на брака им? Тогава къде отива Тими? Измамена, забравена, с разбито сърце, загубена. Сама. И още по-лошо — с дете. Не искаше да го задържа по този начин, трябваше той самият да го пожелае, а не от една страна да го дърпа болната му съпруга, а от друга — бременната му любовница. Ако искаше да е с нея, трябваше да е от любов, а не защото ѝ дължи нещо, заради детето или каквото и да е друго. Нямаше да го манипулира. Искаше го само за себе си, със сърцето си, а не поради някакво чувство за дълг. Ако сега му признаеше за детето,

щеше да изглежда като манипулация, а тази игра не беше по вкуса ѝ. Засега щеше да запази тайната за себе си, докато положението в живота му се изясни. Макар че това можеше да отнеме доста време.

Тогава последва нов удар.

— Мисля, че не бива да идваш, Тими, освен ако не е по бизнес. Всичко е много сложно за мен в момента. Не съм сигурен, че ще мога да ти отделя време, а това ще е трудно и за двамата ни. Не ми се иска да разстройвам жена си точно сега. Надявам се да ме разбереш. — Отсреща последва мълчание.

Изведнъж почувства неистова, завладяваща болка — не можеше да поеме глътка въздух, сякаш някой силно я зашлеви. Вече я напускаше... Всяка частица от тялото ѝ напомни, че вече е била тук и преди и това не беше любимото ѝ място. Всъщност беше нейният кошмар. Изоставена, самотна, отново беше онова наранено петгодишно хлапе.

— Разбирам — успя да промълви тя. — Обади се, когато нещата се успокоят.

— Ще ти звънна утре. Наистина съжалявам — мрачно каза той. — Никой няма вина.

И беше прав. Дори той нямаше вина. Но все пак я заболя, че за него приоритет беше съпругата му, а не тя. Семейството имаше история, това бе най-големият страх на Тими, най-завладяващият ужас, че в крайна сметка съпругата му щеше да спечели.

— Обичам те — нежно каза той.

— И аз те обичам — отвърна Тими и двамата затвориха.

Обзе я паника. Той не я искаше в Париж. Нямаше представа кога отново ще го види, ако изобщо го види. Тази мисъл я ужаси. Легна, сви се на кълбо, обгърна коленете си с ръце и заплака. Ами ако не го види никога повече? Какво щеше да стане с бебето? Знаеше едно — връщане назад няма. Щеше да го роди — не само заради него, а и заради себе си, заради Марк, с божията помощ. Това дете, което носеше в утробата си, беше най-ценното нещо, което имаше, защото беше и негово. В най-лошия сценарий той изобщо нямаше да разбере за него, нямаше да я види повече. Осъзнаваше, че това е твърде драматично, но цялата ситуация изглеждаше точно такава.

Плака цяла нощ. В шест сутринта най-после стана и се облече. Изпрати имейли до текстилните фабрики в Париж, за да отложи

срещите си поради възникнали непредвидени обстоятелства. Отмени полета си и резервацията в хотела и седна в кухнята пред чаша чай. Не бе слагала в уста нищо от предишната вечер, но и не изпитваше никакъв глад. Най-после отпи глътка и тръгна към офиса. Още преди осем беше на бюрото си и изглеждаше потънала в работа, когато Джейд влезе и я изгледа смаяно.

— Какво правиш тук?

Тими отбягна погледа ѝ, но трудно можеше да заблуди точно нея.

— При Жан-Шарл възникна нещо спешно. Отложих пътуването. Сигурно ще замина след няколко дни, когато положението се успокои.

— Какво толкова спешно се е случило? Лично или служебно? — подозрително попита Джейд.

— Семейни работи. — Не ѝ се искаше да влиза в подробности. Не ѝ харесваше, че предсказанията на Джейд се сбъдват. Не искаше да си го признае и да се разстройва още повече, нито пък да слуша натякването на Джейд, което беше неизбежно. Джейд беше много чувствителна на тази тема. А толкова ѝ се искаше да греши.

— Да не се е случило нещо със съпругата му? — упорстваше Джейд.

Тими вдигна поглед, в който се прочете ясно послание: „разкарай се“.

— Сложно е да ти обяснявам. Има болен в семейството и трябва да му обърне внимание.

— Обзалагам се, че е жена му. Чувала съм това и преди. Съпругата на Стенли страдаше от болестта на Крон. Всеки път, когато той си тръгваше, тя се озоваваше в болницата в тежко състояние. Вече можех да предсказвам поредната ѝ криза. Каква е болестта на неговата съпруга?

По дяволите. Рак, помисли си Тими. Биеш по точки болестта на Крон, така че долу ръцете. Думите на Джейд никак не я успокоиха.

— Няма значение — спокойно отвърна Тими. — Сигурно ще замина след няколко дни, когато нещата се успокоят.

— Дано — процеди през зъби Джейд и излезе навъсена от стаята. Тревожеше се за Тими, но нямаше представа как се чувства.

Тими отиде в банята, заключи вратата, седна и се разплака. После повърна — случваше се винаги, когато беше уплашена. А сега беше много, много, много уплашена. Помисли си дали няма да

абортира от толкова притеснения. Това щеше да реши проблема, но никак не ѝ се искаше да се случва. Искаше това бебе, със или без Жан-Шарл.

Жан-Шарл ѝ се обади късно следобед в кабинета ѝ. При него беше два сутринта. По това време трябваше да е в самолета, само на няколко часа път от него. Звучеше изтощен, не спираше да ѝ повтаря колко я обича и че просто трябва да са търпеливи. Обещаваше всичко да се нареди.

— Кога започва лечение? — попита Тими. Сега всичко се въртеше около съпругата му.

— Първо трябва да я оперират. Това ще стане следващата седмица. Не могат да започнат химиотерапия, докато не мине оздравителният процес. Може да решат да започнат с лъчетерапията. — Очевидно беше потънал в грижите около нея и болезнените самообвинения.

Тими добре разбираше ситуацията, дори съчувстваше на съпругата му, но трудно овладяваше паниката си. Бъркотията беше пълна. При това беше бременна, а той нищо не подозираше. Не можеше да го вини. А и не можеше да му каже сега, не биваше да го притеснява в този момент. Проблемите на съпругата му идваха в най-неподходящия момент за всички. Тими се чудеше какво би станало, ако жена му се бе разболяла след раздялата им. Дали щеше да се върне при нея? Може би. Ако е така, по-добре, че става сега. Иначе щеше да е още по-тежко. Да заживеят заедно, да подредят жилището си, живота си и отново да я изостави заради болната си бивша съпруга. Едва ли щеше да го понесе, да го приеме с разбиране.

Преди да затвори, обеща, че ще ѝ се обажда във всеки удобен момент. Обясни, че жена му се държи храбро, но е уплашена. Точно така се чувстваше и Тими. Изобщо не можеше да си представи нейния ужас.

През целия ден остана в кабинета си. Всички знаеха, че е заминала, и никой не я търсеше по телефона. Нито пък тя се обади на някого. Седеше зад бюрото и напразно правеше героически усилия да свърши нещо смислено. Не успяваше да се концентрира, рисуваше, хвърляше скиците и плачеше. Джейд предупреди Дейвид, че става нещо сериозно, и двамата я оставиха на мира през целия ден. Дейвид, както винаги, беше вечният оптимист и не се съмняваше, че всичко ще

се нареди. Имаше пълно доверие на Жан-Шарл. Джейд просто изфуча, беше силно притеснена за приятелката си. До края на седмицата нищо не се промени.

В петък следобед Тими напусна офиса и потегли направо към крайбрежието, дори не се отби да вземе багаж. Не взе и никаква работа, нито дори книга. Двата почивни дни прекара в сън, плач и разходки по плажа. Когато не мислеше за Жан-Шарл, мислеше за нероденото им дете. Знаеше, че трябва да отиде на лекар в някой от следващите дни. Беше планирала да го направи след завръщането си от Париж. Всъщност не я интересуваше в кой месец е, най-важното бе, че носеше неговото дете. Това бе най-прекрасната ѝ тайна.

Марк често присъстваше в мислите ѝ. Спомняше си колко беше миличък, когато се роди, и как го беше обичала и после как я смаза загубата му. Тогава ѝ се искаше самата тя да умре. А сега господ ѝ даваше втори шанс да има дете от мъжа, когото обича. Това беше най-хубавото нещо, което можеше да ѝ се случи. Надяваше се всичко да е наред, след няколко месеца лечението на съпругата му да приключи и най-после той да бъде свободен. Засега единствено ѝ оставаше да чака и да се надява.

Жан-Шарл беше особено мил през уикенда. Обади ѝ се няколко пъти и не спря да се извинява заради това, че я е накарал да отложи пътуването.

— Надявам се всичко това да се успокои до няколко месеца — увери я той — и още преди края на лятото да се изнеса.

На това се надяваше и Тими, но се очертаваше едно дълго лято и една напредваща бременност. Искаше му се тя да отиде при него през следващите месеци, обмисляше времето между операцията и предстоящите терапии. Нямахме представа как той щеше да успее да се откъсне от дома си. Тими не коментира това. Явно в момента беше на втора линия, след всичките му домашни проблеми. Не бяха се виждали вече цял месец и не се знаеше кога ще се срещнат. А най-много я притесняваше мисълта, че за него тя бе просто жената, в която е влюбен от три месеца и с която е прекарал точно четиринайсет дни и толкоз. Как можеше да се сравнява това с трийсетте години съвместен живот с жена му? Не можеше. Каза си, че това е просто една фантазия, мечта, която толкова ѝ се искаше да се сбъдне. Единственото реално нещо беше бебето.

В неделя на път за вкъщи се отби в „Света Сесилия“. Имаха три нови деца, вместо очакваните две. Едното бе шестгодишно момченце, спасено от приемна грижа, след като е било сериозно малтретирано и от собственото си семейство, и от приемните родители. Това се случваше понякога. На вечеря то седеше умърлушено, с огромни, уплашени очи, и всички опити на Тими да го заприказва се оказаха неуспешни. Болезнено ѝ напомняше за Блейк. Беше получила картичка от семейството му, в което ѝ съобщаваха, че детето е добре. Все още ѝ липсваше. Беше останало в сърцето ѝ завинаги.

Сестра Ан обясни, че детето страда от посттравматичен стрес и не говори — също като Блейк. Вече му бяха назначили терапия. Когато Тими посегна да го погали по главата за лека нощ, то вдигна ръка, за да се предпази, и се сви уплашено.

Жан-Шарл ѝ звънна късно вечерта, но този път не спомена нищо за отиването ѝ в Париж. При него беше понеделник сутрин и пред кабинета вече го чакаха пациенти. Обясни, че операцията на съпругата му е назначена за вторник. През последните дни това беше главната тема и Тими беше предимно в ролята на слушател. Призна ѝ, че любовта им е единственото нещо, което го крепи. Тя не посмя да му каже колко страда, колко много иска да се видят. Опитваше се да го подкрепя, да го разбира и се надяваше в крайна сметка всичко да завърши благополучно. Знаеше, че и той я обича, но не ѝ даваше никаква сигурност. Единственото сигурно нещо беше, че до следващата зима, ако всичко вървеше нормално, щеше да има дете. Най-разумното нещо според нея бе да изчака преди да му каже каквото и да е. За себе си вече бе решила.

Мисълта, че носи детето му, я караше да го обича още повече. Плачеше много. В офиса Дейвид и Джейд наблюдаваха мрачното ѝ настроение, но не смееха да ѝ задават въпроси. Не споменаваха за пътуване до Париж. До края на май нищо не се случи.

Точно преди Деня на загиналите във войните^[1], тя отново заговори за пътуване до Париж. Операцията на жена му беше минала и след две седмици започваше химиотерапия. Това беше първата възможност като време да се видят, за която ѝ беше споменал. Най-после беше посетила гинеколог. Бебето растеше нормално, а когато видя на ехографа как бие сърчицето му, се разплака. Оттогава носеше снимката със себе си. Според изчисленията вече беше бременна в

деветата седмица и бебето трябваше да се роди в началото на януари. Около всичко това имаше някаква нереална аура, никой не знаеше за него. То беше нейната най-голяма и съкровена тайна. Все още изчакваше удобен момент да му съобщи новината. Не ѝ се искаше да е по телефона и със сигурност не наскре бурята, която се вихреше около него. Надяваше се скоро да я покани в Париж.

В петък следобед преди празника тя го попита за графика му през следващите дни. Отсреща последва въздишка и мълчание. Напоследък беше толкова стресиран, звучеше толкова напрегнато. Разказа ѝ колко уплашени са дъщерите му за майка си. Това беше тежък момент за семейството му.

— Не знам, Тими. Страшно ми се иска да те видя. Няма ден, в който да не искам да си тук, но положението е много сложно. Дори и да си в Париж, едва ли ще мога да съм с теб, както на мен би ми се искало. Не искам да ти го причинявам.

Беше сигурна, че ѝ го казва с добри чувства, но на нея ѝ прозвуча едва ли не като раздяла. Подхвърли му, че за нея няма значение колко кратко ще бъдат заедно, просто искаше да е там, но той замълча, а после я помоли да изчакат още няколко седмици, докато премине първият курс на химиотерапията. Поредното отлагане, макар и наложително. Как би могла да спори — срещу нея бяха едно раково заболяване, ужасът на децата му и неговите тревоги. Нямахше шанс. „Ами ти?“ — нашепваше в главата ѝ едно гласче. Истината бе, че в този момент тя нямаше място в живота му, а точно сега имаше най-голяма нужда от него. Повече от всякога.

— Не можеш ли да се измъкнеш за няколко дни преди химиотерапията? Бих могла да дойда само за един уикенд.

Лекарят ѝ бе казал, че може да пътува, а радостта от предстоящата среща щеше да ѝ помогне да преодолее леко дългото пътуване. Беше готова на всякаква жертва заради него, но той очевидно не се чувстваше така. В някои моменти силно му съчувстваше, в други се самосъжаляваше.

— Не знам какво да ти кажа, скъпа моя. Мисля, че трябва да изчакаме.

Докога? Докато съпругата му се почувства още по-зле от химиотерапията и ѝ окапе косата? Тогава изобщо нямаше да се сеца за Тими. Сякаш вече усещаше какво предстои и перспективата никак не

изглеждаше добра. Знаеше, че на семейството му предстои тежко изпитание. Тими беше виждала какво се случваше с нейни приятелки.

— Толкова съжалявам, че трябва да ти причиня това и да те моля за търпение. През лятото, след като премине химиотерапията, всичко ще се успокои. Лъчетерапията изтощава, но се понася по-леко.

Въпреки разбирането и съчувствието, което проявяваше, Тими също имаше нужди, за които той трябваше да се погрижи. Връзката им вече изглеждаше далечна и нереална. Единственото реално нещо беше бебето, за което твърдо бе решила да му каже, когато положението при него се успокои. Нямахме никакво желание да добавя още напрежение към истерията. Нямахме намерение да манипулира, да моли, да насилва нещата, да изнудва. Искаше той да го приеме като дар, а не като заплаха.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — тъжно попита тя. Отношенията помежду им ставаха все по-потискащи с всеки изминал ден.

— Казвам, че не знам какво да направя — въздъхна той. — Обичам те, но нямам представа кога ще мога да те видя отново. Съпругата ми е болна от рак, децата ми полудяват от тревога. Налага се да сваля обявата за продажба, защото тя изпада в истерия само като си помисли, че трябва да се мести по време на терапията. Това е най-малкото, което мога да направя. Тими, какво друго да кажа?

Стомахът ѝ се сви на топка. За пръв път чуваше, че продажбата на апартамента отпада.

— Какво да направя според теб, предвид всичко, което се случва тук?

Все си мислеше, че би могъл да се изнесе и да се грижи за съпругата си, макар да живее на друго място. Но знаеше, че това би прозвучало грубо, затова замълча. Трябваше сам да реши, а не го правеше. В момента постъпваше правилно спрямо жена си и децата си, но не и спрямо нея. Не го обвиняваше. Разбираше го и въпреки това бе уплашена. А бременността ѝ само усложняваше положението. Случващото се бе много по-страшна версия на предсказанието на Джейд.

— Не знам — отвърна Тими просълзена. Напоследък трудно удържаше сълзите си. Толкова страшно ѝ липсваше. Той я уверяваше в същото. Болката не можеше да се измерва, не можеше да се определи

кой от двамата страда повече и кой рискува повече. Тя реши да разведри атмосферата. — Може би трябва да приложим решение в стил „Незабравим романс“.

— Това пък защо? — засегнат попита той. — За мен това не е просто романс. Сериозно е, Тими. Ти си любовта на живота ми.

— И ти на моя — сериозно отвърна тя и продължи: — „Незабравим романс“ е много стар филм. Класика. С Кари Грант и Дебора Кер. Срещат се на един кораб и се влюбват. И двамата имат годеници и се уговарят да се срещнат след шест месеца на Емпайър Стейт Билдинг, след като решат проблемите си в личния живот. И двамата трябва да си намерят работа, да развалят годежа си. Ще отидат на срещата само ако са свободни. В уречения ден, когато той отива на срещата и я чака, тя така и не успява да стигне там, защото по пътя я прегазва такси. Остава в инвалидна количка и тъй като не иска той да я вижда в това състояние, не му се обажда никога повече. Доколкото си спомням, той я вижда в един театър, но не разбира, че е инвалид, и ѝ казва много остри думи. После рисува неин портрет и го излага в една галерия, откъдето му казват, че го е откупила жена в инвалидна количка. Така я открива. — Докато му разказваше история, очите ѝ се наляха със сълзи. — Тя се опитва да го излъже, но той намира картината в спалнята ѝ и тогава разбира, че е инвалид. Въпреки всичко любовта им побеждава и остават щастливи заедно до края на дните си.

— Бива си я тази история — отвърна Жан-Шарл, впечатлен от разказа ѝ. — Надявам се, ще пропуснем колата и инвалидния стол.

— О, да. Имах предвид, че може да си определим среща след няколко месеца и дотогава да оставим нещата на собствения им ход. Ти нямаш време за мен, а аз чакам със затаен дъх да кажеш ден, в който мога да дойда. Може би засега ще е по-добре да се откажем. — Докато изричаше тези думи, сълзи се стичаха по лицето ѝ.

— Това ли искаш, Тими? — нещастно я попита той и изведнъж го обзе паника. Не му се искаше да я загуби, но животът му беше пълен хаос, трябваше да се отдаде изцяло на семейството си и да изключи всичко останало, дори нея. Осъзнаваше колко несправедливо е това към Тими. Постоянно изпитваше вина и не знаеше коя посока да избере, без да предаде другите. Помисли си дали не е права.

— Не, не искам това — призна му тя. — Искам да те видя. Още сега. На мига. Обичам те. Ужасно ми липсваш. Но виждам, че засега

това не е възможно. Може би ако си определим среща след време, няма да се чувстваш притиснат. Може да си обещаем дотогава да подредим живота си. — В предложението ѝ имаше нещо много рационално — поне щеше да си спести ежедневните разочарования от напразните очаквания.

— Ще можем ли поне да разговаряме? — попита той притеснен.

— Не знам дали е разумно... — каза тя и заплака още по-силно.

Единственото, което искаше, бе да я прегърне и утеши. Мразеше се за това, че я наранява. Представяше си какво ѝ причинява. Колко ли я беше страх? Сигурно бе събудил старите ѝ демони. На всички им беше трудно в тази ситуация, но за нея беше още по-тежко.

— Не знам дали бих могла да оцелея месеци без да те чувам — продължи Тими, ридайки. — Вече ми липсваш толкова много.

— И за мен ще е непоносимо — твърдо каза той. — Мила моя, моля те, опитай се да не се тревожиш толкова. Обичам те. Ще бъдем пак заедно. Завинаги. Обещавам.

А ако не стане? Тими реши да не го казва на глас.

— Но все пак, може би си права. Може би трябва да престанем с опитите си да се съберем сега или дори през лятото. В понеделник е първи юни. До първи септември тя ще е приключила с химиотерапията. Лъчетерапията ще е по-лека. Най-лошото тогава ще е отминало. Нито тя, нито децата ще могат да ме обвинят, че съм ги изоставил в тежък момент. Септември ми се струва най-подходящият момент да се изнеса. Тими, ако ми дадеш това време, ще ти бъда вечно благодарен.

Тими не искаше и да си помисли какво би станало, ако състоянието на съпругата му не се подобри, а се влоши. Ами ако и тогава не успее да ги напусне? Но не каза нищо. Надяваше се да не е толкова наивен в обещанията си.

— Да си определим ли среща на Емпайър Стейт Билдинг на първи септември? — мило я попита той и тя се разсмя през сълзи.

— Не е задължително да е там — и отново се разсмя. — Какво ще кажеш за Айфеловата кула? Но ако продължим да си говорим, ще знаем какви са ни намеренията.

— Ще бъда там — сериозно отвърна той. — Давам ти най-тържествено обещание. На първи септември ще съм твой завинаги и

можеш да правиш с мен каквото си поискаш. Обичам те и ще бъда твой.

Тя бързо сметна, че тогава ще бъде в петия месец. Щеше да е голяма изненада да я види бременна. Но можеше да чака. Дори цели три месеца. Нямаше никакво съмнение, че той го заслужава. Дотогава можеше да се справи сама, а ако се наложи — и след това.

— Добре, значи имаме среща — тъжно отвърна тя. Едва понасяше мисълта, че предстоят още три месеца без него, но явно това беше единственият начин да се съхрани. — На Айфеловата кула на първи септември.

— Ще те чакам в ресторант „Жул Верн“ — уточни той. — А дотогава ще ти се обаждам всеки ден. Обещавам.

Затвориха натъжени. Тази уговорка не ѝ донесе никаква увереност, напротив, остави я с усещането, че губи нещо. Спестяваше си постоянното разочарование от неспазени обещания, но се отказваше от възможността да се видят през следващите три месеца. Щеше да е много трудно и за двамата. Единствено се надяваше тази връзка да оцелее. Никой не можеше да каже какво ще се случи. Тя имаше единствено надеждите си, мечтите си, дълбоката си любов към него и детето, което носеше. Реши, че ако той не дойде на срещата на първи септември, никога нямаше да му каже за това, щеше да остане завинаги сама с детето им и спомените за красивата им любов. Мисълта я ужасяваше. Сега и оставаше само да се моли, да се надява, да вярва и да чака.

[1] Национален празник на САЩ, честван през последния понеделник на месец май. — Б.ред. ↑

18.

Следващите месеци бяха едни от най-тежките за Тими. Опитваше да се държи мъжки, но дългата раздяла се оказа по-голямо предизвикателство, отколкото бе очаквала. Жан-Шарл спази обещанието и се обаждаше всеки ден. Химиотерапията минаваше мъчително, както бяха прогнозирали, а децата не бяха на себе си от притеснение, че ще загубят майка си. Никой не можеше да каже какво щеше да се случи. Жан-Шарл звучеше крайно изтощен и напрегнат. Не спираше да я уверява в любовта си, но гласът му ставаше все по-далечен и чужд. Беше трудно да вярва или да помни, че някога е била толкова щастлива в обятията му.

Лятото дойде, но тя все още лесно успяваше да прикрива бременността си от Дейвид и Джейд. Беше по-уморена от обичайно и се опитваше поне вкъщи повече да си почива. Понякога се чувстваше странно, имаше главоболие, но с никого не споделяше неразположенията си, нито очакванията, тревогите, страховете си. Носеше широки ризи, през юли си купи по-голям номер джинси, но изглеждаше все така слаба. Никой не подозираше, че е бременна. Джейд веднъж спомена пред Дейвид, че Тими е понапълняла, но и двамата знаеха, че преживява труден период. Знаеха за Жан-Шарл и съпругата му, за това, че са отложили планове си за септември, а и това, че ѝ се обажда всеки ден. Дейвид не беше загубил надежда за връзката ѝ, докато Джейд нямаше съмнения какво щеше да се случи, но засега споделяше мрачните си предположения само с Дейвид.

— Той вече е минало — отсече Джейд. — Няма да се върне при нея. Съпругата му постоянно ще има нужда от него, децата никога няма да му простят, че ги напуска. А през следващите пет-десет години, дори жена му да се излекува, всички ще живеят в постоянен страх дали болестта няма да се върне. Забрави!

— Не допускаш ли поне за момент, че човекът може да се опитва да постъпи правилно и да успее да се освободи? Изглежда почтен,

Джейд. Би трябвало да оцениш желанието му да бъде коректен — каза намусено Дейвид.

— Глупости. Да не би да му се възхищаваш за онова, което причинява на Тими? Забелязал ли си я как изглежда напоследък? Прилича на мъртвец. И е точно така. В известен смисъл е мъртва. Повярвай ми, добре си представям как се чувства. Сигурна съм, че дълбоко в душата си е наясно, че той няма да се върне. Просто още не е готова да си го признае.

— Боже, какъв песимист си. Според мен още се обичат. Защо не отложим присъдите за септември, като Тими? Ако тогава не се върне, ще те призная. Но дори и тогава, септември е просто вариант. Може би няма да успее до ноември, декември или януари. Все пак мисля, че ще се върне. Бих се обзаложил. Инстинктът ми подсказва, че е свестен тип.

— Просто си лоялен към мъжкия пол. Това е! Повярвай ми, няма да се върне.

— Залагам хилядарка, че ще се върне — обяви Дейвид с пламтящ поглед, а Джейд го изгледа сурово.

— Дадено — отвърна тя. — Тъкмо имам нужда от нова чанта „Шанел“. Какъв срок поставяш?

— Първи октомври. Давам му още трийсет дни.

— Първи септември.

— Ами ако се върне малко след това и аз пак се окажа прав?

— Ще ти подаря чантата си. — Знаеше, че Дейвид е хетеросексуален, и двамата се разсмяха.

— Поставяш сурови условия. Аз пък казвам да си продадеш чантата и да ми купиш нови стикове за голф.

— Добре де... Ако се върне след първи септември, ще те заведа на вечеря в скъпарски ресторант.

— Става — стиснаха си ръцете, точно когато Тими влезе. Тя заминаваше за Санта Барбара за уикенда и не изглеждаше никак ентузиазизирана. Нямаше стимул за каквото и да било напоследък, беше доста раздражителна, въпреки обажданията на Жан-Шарл. Лицето ѝ светваше за няколко минути, докато разговаряха, после отново угасваше. Джейд рядко я бе виждала толкова унила, а Дейвид се чудеше как да я разсее. И двамата се безпокояха за нея.

— Какви ги вършите вие двамата? — Видя ги как си стиснаха ръцете и се досети, че са намислили някоя щуротия. Джейд беше в добро настроение тези дни. Любовта ѝ с архитекта процъфтяваше. Дейвид пък излизаше с три нови жени, с които се бе запознал в интернет.

— Нищо — отвърнаха те в един глас. — Току-що се обзаложихме дали Дейвид ще се уреди с момичето, с което се запозна в интернет.

— Отвратителни сте — усмихна се тя. — Горкото момиче. Мога ли да попитам за сумата?

Дейвид поклати глава и се разсмя.

— Не, не можеш. — Подаде ѝ няколко доклада и тя се върна в кабинета си.

Напоследък избягваше да споделя с тях. Никак не ѝ се искаше да чува Джейд да повтаря: „Нали ти казах“. А и Жан-Шарл продължаваше да я обича и да ѝ се обажда всеки ден. Датата на срещата си оставаше непроменена. В момента нямаше друг избор, трябваше да издържи. Не беше много, но за нея беше всичко.

Когато ѝ се обаждаше късно вечер, тя обикновено или спеше, или се приготвяше за сън. Струваше му се необичайно, преди по това време обикновено работеше или четеше. Тревожеше се, че може да е в депресия. Никога не му хрумна за истинската причина.

Продължаваха да разговарят с часове, да си разказват какво се случва в живота им. Тя — за работата си, за уикендите в Малибу, за всичко, освен за бебето им, което тихо си растеше в нея. Натъжаваше се от мисълта, че той може никога да не узнае за него. Беше решила да му каже само ако избере да остане с нея. Ако ли не, то щеше да е само нейна отговорност. Излишната патетика не беше по вкуса ѝ. Не искаше да е с нея от съжаление, от чувство за отговорност и вина. Искаше го само със силната си любов към нея, такава, каквото я помнеше. Нямаше да се примири с нищо по-малко от това.

Почивните дни в Санта Барбара бяха очаквано скучни, а до края на юли Тими продължи да работи, да пътува до Малибу, да посещава децата в дома „Света Сесилия“. В един горещ, задушен следобед, когато беше се отбила в дома, ѝ прилоша и сестра Ан сериозно се притесни за нея.

— Всичко е наред, просто работя много, както винаги. — Тими разсея тревогата ѝ и остана да си поговорят.

Сестра Ан я познаваше добре, винаги успяваше да надзърне отвъд фасадата на спокойствието и веселото настроение, което обикновено демонстрираше Тими. Знаеше, че нещо се случва с нея напоследък. Тими я прегърна сърдечно и си тръгна със замъглени от сълзи очи. Монахините отиваха с децата на езерото Тахо за две седмици на къмпинг и поканиха и Тими, но тя им отказа. Обеща да ги навести за два-три дни и го направи.

Беше началото на август. Сестра Ан въодушевена я посрещна, изненадана, че е успяла да намери време, а децата възторжено я приветстваха, когато я видяха да слиза от колата.

— Толкова се радвам, че реши да дойдеш — усмихна се сестра Ан и топло я прегърна. Бяха опънали палатки и децата истински се забавляваха.

— Не съм била на палатка от години — каза Тими. — Дори не съм сигурна дали това ми харесва. — Призна си, че много се е разглезила през годините.

— Ще ти хареса! — увери я сестра Ан. И се оказа права.

Всяка вечер се събираха около лагерния огън, пееха, приготвяха си марципанчета, правеха сладки сандвичи, които бяха специалитет на Тими още като дете в сиропиталището. Ходиха на риба, разхождаха се сред природата, дори ужасени бягаха от мечка, която мина недалеч и за щастие изобщо не им обърна внимание. И накрая, след като беше заявила, че никога няма да го направи, последния ден се изкъпа в езерото заедно с тях. Водата беше леденостудена, както очакваше, но падна голяма веселба. Научи едно от децата да плува. Малкото момченце, което отказваше да говори при пристигането си, сега не млъкваше. Когато излезе от езерото, зъзнеца, се уви в хавлиената кърпа. Забеляза, че сестра Ан я наблюдава с усмивка.

Вечерта, когато другите сестри слагаха децата да си лягат, сред обичайните протести и уговорки, двете седяха една до друга край огъня и Тими продължаваше да пече марципанчета. Винаги ѝ беше приятно да си говори с нея. Съжаляваше, че на следващата сутрин трябва да се връща в офиса, предстоеше много работа по дефилетата през октомври. Това винаги бе най-натовареното време от годината.

— Радвам се, че дойде при нас, Тими — тихо каза сестра Ан. — Децата имат истински късмет с теб. Не само заради онова, което правиш за тях, но и заради онова, което им показваш — че ти също си имала трудно детство, но си постигнала много в живота.

Напоследък това не ѝ се виждаше толкова прекрасно, но не го спомена пред сестра Ан. От три дни с Жан-Шарл не бяха се чували. В планината телефонът ѝ нямаше обхват и това донякъде се оказа истинско облекчение. Вече не знаеше за какво да говорят. Оставаха четири седмици до срещата им на Айфеловата кула. Тими се съмняваше, че той ще успее, макар че терапията на жена му беше към края си. Усещаше колко силно свързан беше все още с предишния си живот. Опитваше се да не мисли за това, което предстоеше да се случи, да се съхрани от евентуално предстоящо разочарование.

Не беше го виждала от четири месеца. Бременността още не ѝ личеше, но човек, който добре я познава, би забелязал промените. Тази седмица бе усетила първото нежно потрепване, макар да не беше сигурна дали не си въобразява. Искаше ѝ се да го сподели с Жан-Шарл. Но бе избрала да мълчи, поне засега. Когато малко след това той ѝ се обади и тя плачеше, побърза да му обясни, че чете тъжен роман. Преди време му беше изпратила книгата „Незабравим романс“, който и жена му, и дъщерите му бяха харесали. Тази новина не я зарадва особено, както бе очаквал. Понякога колкото и да беше мил му убягваха някои важни знаци.

Сестра Ан внимателно наблюдаваше Тими как облизва пръстите си, след като изяде всичките марципани. Личеше, че има здрав апетит напоследък и си похапваше много повече от преди.

— Дали няма да е много нахално да те попитам нещо? — каза сестра Ан, а Тими се усмихна.

— Никога. Можеш да ме питаш каквото поискаш. — Предполагаше, че става дума за допълнителни средства за дома, може би искаха да организират и друга екскурзия. — Давай.

— Наблюдавах те като излезе от езерото днес. Не съм голям експерт по тези въпроси, но ми се стори... че видях малко коремче... може и да бъркам... но се чудех дали... — Изведнъж си спомни за прилошаването на Тими предишния месец. — Дали пък Бог не ти е пратил дар? — попита тя и Тими се усмихна. Каза го така мило. Не искаше да споделя с никого, но не се съмняваше, че сестра Ан ще го

запази само за себе си, имаше ѝ пълно доверие. А така или иначе всички щяха да разберат след време.

Тими погледна към огъня, после се взря в очите на монахинята и откри топлина, любов и подкрепа. Само кимна и очите ѝ се насълзиха, а сестра Ан я прегърна щастлива. Знаеше за загубата на Марк и колко тежко преживя разочарованието заради Блейк.

— Не изглеждаш шокирана? — изненадано констатира Тими.

— Не, не съм. Мисля, че имаш голям късмет. Това е единственото нещо, което съжалявам, че пропуснах в живота си — да си родя собствено дете. Ако можех да върна времето назад, щях да го направя, макар че съм имала толкова много деца през годините, че това вече не е толкова важно. — Тими се усмихна. — На твое място бих била много благодарна за това дете и бих празнувала всеки миг от живота му.

Тези думи разплакаха Тими. Разказа ѝ за Жан-Шарл, за любовта им, за плановите и мечтите им, за болестта на жена му и за предстоящата среща. Увери я, така както Жан-Шарл самата нея, че бракът му е бил мъртъв дълго преди да я срещне, че решението за развода е взел преди връзката им да започне. Негово беше и решението да го отлага заради състоянието на жена си!

— Виж, Тими, не познавам този мъж, но от всичко, което ми разказа за него, му имам доверие. Постъпил е правилно спрямо съпругата и децата си. Изглежда добър човек. Не мисля, че ще те разочарова.

— Бих искала и аз да съм толкова уверена — тъжно каза Тими. През последните седмици съмненията не ѝ даваха мира. Четирите месеца без него ѝ се струваха цяла вечност, а той продължаваше да е със семейството си. — Не съм вярвала в любовта от пръв поглед, докато не го срещнах — въздъхна тя.

— Мисля, че съществува — мъдро заяви сестра Ан. — На мен не ми се е случвало — разсмя се тя. — Но съм чувала много истории, при които дори да е имала малко проблеми в началото, се е получавало. Мисля, че и този път ще се нареди благополучно.

— Ще се молите ли за нас? — попита я Тими. За пръв път от детството си молеше някого за това. Доверяваше се на сестра Ан. Знаеше, че тя има специални отношения с Господ.

— Разбира се. За теб и за бебето — после я погледна сериозно.
— Доколкото разбирам, не си му казала за бебето?

Тими поклати глава.

— Искам да сме заедно заради любовта си, а не от чувство за дълг или вина. Постъпва правилно със съпругата си, но с мен не искам да „постъпва правилно“. Искам го само заради любовта ни.

— Сигурна съм, че те обича — тихо я увери сестра Ан, — но може би ще е добре да знае за бебето. Все пак е и негово.

— Ще му кажа, когато се видим. Не искам да му създавам допълнително напрежение сега, има достатъчно проблеми. Не трябва да го приема като бреме. Обичам го и няма да го притискам да бъде с мен заради детето. А и винаги мога да му го кажа по-късно, след като се роди. Искам всичко помежду ни да е ясно. До септември няма да научи, решила съм. Но след това... Едва ли ще мога повече да го крия. Самият той ще го види... ако дойде.

— Ще дойде — усмихна се сестра Ана.

Също като Дейвид и тя нямаше съмнения в това. Самата Тими не знаеше вече в какво да вярва, луташе се между страха и любовта. Може би молбите на сестра Ан щяха да помогнат и всичко щеше да е наред през септември.

— Ще чакам да ми се обадиш от Париж — бодро ѝ каза тя, без никакви колебания. — Ще бъде толкова хубаво ако успеете да дойдете двамата. Особено и след като имате бебето.

Тими се усмихна. Думите на сестра Ан винаги я връщаха към реалността. Сети се за примера, който дава на децата.

— Знаеш ли, не съм направила кой знае какво в живота си. Да, имам успешен бизнес и толкоз. Не съм омъжена. Нямам деца. Нямам семейство. Единственото нещо, което буди уважение, е фирмата ми.

— Самата ти си пример. След превратностите в живота ти, не си се предала. Това дава надежда на хората. Понякога имаме повече нужда от надежда, отколкото от любов. Всъщност и от двете. Всичко това ти даваш на децата, няма по-ценен подарък от него.

Помисли си, че точно това е получила от сестра Ан през годините, когато най-много е имала нужда от подкрепа. И Тими я прегърна сърдечно.

— Благодаря — мило ѝ отвърна тя.

— Няма нищо, Тими. — Старата монахиня потупа ръката ѝ. —
Имай вяра в Бога. Жан-Шарл ще се върне при теб.

19.

На следващия ден, когато Тими се сбогуваше с децата, в лагера пристигна кола, от която слязоха двама свещеници. По-младият шофираше, а по-възрастният, облечен със сако с бяла якичка с нагръдник и дънки, се отправи към тях. Сестра Ан ги представи, а Тими дълго задържа погледа си върху него, стори ѝ се странно познат. Имаше широко ирландско лице, бял перчем и пронизателни сини очи, които весело проблясваха, когато се усмихваше. Поздравиха се, а после той каза:

— Тими О'Нийл?... Да сте била някога в „Света Клер“?

Тими го зяпна облещена. Изведнъж се досети кой е. Свещеникът в дома, където отрасна. Винаги носеше лакомства на децата, пъстри шноли за момичетата. Никога не забрави този негов мил жест, бе носила своята шнола, единствената, която някога бе имала, докато не се разпадна.

— Отец Патрик?

— Опасявам се, да — широко ѝ се усмихна той. — Съвсем същият. Детето с най-острите колене и безбройните лунички. Какво се случи с теб през всичките тези години?

Тими и сестра Ан се разсмяха. Сигурно той бе единственият човек в страната, който не бе чувал името ѝ.

— Управлявам модна фирма в Ел Ей — скромно отвърна тя, а той зяпна от изненада.

— О, мили боже. Да не би „Тими О“ да е твоя? Нито веднъж не ми хрумна за тази връзка. Всичките ми джинси и ризи са оттам. Правиш страхотни неща — поздрави я той с подчертания си ирландски акцент, въпреки петдесетте години, прекарани в Щатите.

— Не си купувайте други — усмихна се Тими. — Щом се прибера, ще ви изпратя неща от последната колекция. Тъкмо се прибирам. Толкова се радвам, че се видяхме. — Той бе един от малкото приятни спомени от детството ѝ и срещата я развълнува.

Изведнъж всички — двамата свещеници, сестрите и децата, взеха да я убеждават да остане. Накрая тя отстъпи и прие да вечеря с тях. Същата нощ трябваше да се върне в Сан Франциско и да лети за Ел Ей, на следващия ден имаше насрочени неотложни срещи, но идеята да прекара деня с отец Пат ѝ се стори очарователна.

— Разбирам, че добре се справяш — направи ѝ комплимент той. — Сърцето ми се разтапя, когато виждам как изстрадали хора помагат на други. Тези деца имат нужда от човек като теб, Тими. Много от тях попадат във водовъртежа на системата, точно като теб, и никога не могат да бъдат осиновени, нито предадени на приемна грижа. Добре си спомням колко ти беше тежко в „Света Клер“. Така и не можах да разбера защо хората не те искаха. Може би си била доста голяма, когато са те оставили. Доколкото си спомням, дълго не давах разрешение да бъдеш осиновена. — Явно някои детайли му се губеха, бе забравил каква точно е историята ѝ, но нея добре помнеше.

— Всъщност, родителите ми загинаха и затова се озовах в „Света Клер“. Май не бях от най-чаровните деца. Може би хората просто не са харесвали кокалести колене, лунички и рижава коса. Винаги се връщах там, откъдето бях тръгнала. Спомням си, веднъж ви се изповядах, че мразя приемните си родители, защото ме връщат в дома, а вие ме успокоихте, че в това няма нищо лошо. После ми дадохте „Сникърс“ и дори не ме накарахте да се покая.

— Изобщо не те упреквах — усмихна ѝ се той, но погледът му издаваше тревога.

Разговорът се пренесе отново към „Света Сесилия“ и чак в късния следобед, след като тя се върна от поредното плуване с децата, той отново я заговори.

— Тими — предпазливо започна той. Вече беше го обсъдил със сестра Ан и двамата бяха на мнение, че тя има право да знае, въпреки че това беше нарушение на канона. — Не би трябвало да правя това, въпреки че законите се промениха. Ако решиш да предприемеш действия, институциите са длъжни да ти предоставят информация. Мисля, че трябва да знаеш. Тими, родителите ти не са загинали. Те са те оставили в дома и са се върнали в Ирландия. Не ги познавам, но чух историята. Били са много млади и са избягали от домовете си. Оженили се, появила си се ти, но после всичко се объркало. Доколкото знам, тогава са били на около двацет години. Не са имали пари, нито

работа, не са могли да издържат дете. Оставили са те за осиновяване и са се върнали при родителите си в Ирландия. Не знам дали са останали заедно. Помня, че се забавиха с подписването на документите, вероятно са имали колебания. Явно е, че са се захванали с нещо, което не е било по силите им, и е трябвало да се откажат. Претърпели са катастрофа, знам, че и ти си била с тях. И двамата са употребили алкохол и е станал челен удар, но като по чудо всички сте оцелели. По някаква причина са взели решението точно тогава. Линейката ги е откарала в болница, а теб са те отвели в „Света Клер“. Майка ти е била със счупена ръка, а баща ти е имал травма на главата. На следващия ден са дошли в „Света Клер“ с решението да те оставят там. Смятали са, че не са достатъчно отговорни да отглеждат дете. Може би са били прави. За малко да загинеш по тяхна вина. Слава богу, че се е разминало.

Разказът му я върна към пътуването с линейката до „Света Клер“. Нямахте спомен да е била в колата, нито как са ги извели оттам. Повече не ги бе видяла и бе повярвала, че са загинали.

— Желанието на майка ти бе да ти кажем, че са загинали, смяташе, че е за твое добро.

Отец Патрик беше крайно притеснен. Въпреки изминалите години новината разтърси Тими. Това означаваше, че собствените ѝ родители не са я искали, което бе много по-лошо от смъртта. Просто са я зарязали в сиропиталище, отказали са се от нея и са се прибрали вкъщи. Дори да е имало по-сериозни причини, това бе истинският смисъл. Бяха решили проблемите си, като са я оставили на грижите на други хора. И повече не бяха я потърсили. През целия ѝ живот това беше най-големият ѝ ужас и сега вече си обясняваше защо. Най-страшните ѝ кошмари бяха точно за онова, което ѝ се бе случило. По същата причина сега така силно се страхуваше за Жан-Шарл. Веднъж вече е била изоставена от родителите си, които някога са я обичали.

— Добре ли си? — попита я отец Патрик, като видя изражението ѝ.

— Мисля, че да. Знаете ли къде са сега?

Той поклати глава.

— Вероятно в Ирландия. Те нямат право да се свързват с теб, след като са се отказали. Но ако поискаш досието, епархията няма право да ти откаже. Там може да попаднеш на нещо, което да ти

помогне да ги откриеш, ако това искаш. — Той не можеше да си представи, че това би помогнало по някакъв начин на Тими. Тя имаше своите големи успехи, изглеждаше спокойна и щастлива, но никой не знае какви демони владеят душите на хората. Беше предполагал, че тя знае истината, а се оказа, че толкова години е живяла с лъжа.

— О'Нийл ли е истинското ми име? — тревожно попита тя.

— Предполагам — мило ѝ отвърна той.

До края на деня ѝ беше трудно да събере мислите си. Тръгна си след вечеря и всички я изпратиха. Двамата свещеници бяха отпътували малко преди нея. Тими благодари на отец Патрик и обеща да му изпрати нещо от своята колекция. През целия път до Сан Франциско и по време на полета до Ел Ей мислеше само за това. Не може да мигне и цялата нощ.

Жан-Шарл изпита истинско облекчение, когато най-после на следващата сутрин я откри. Не бяха се чували цели четири дни. Разказа му за къмпинга с децата и накрая реши да сподели с него какво бе научила за родителите си от отец Патрик. През целия си живот бе вярвала, че е попаднала в сиропиталището заради трагедията с родителите си. След като научи, че те самите са я изоставили, всичко се преобърна.

— Просто са ме зарязали и са се прибрали, изобщо не са ме търсили повече.

Не беше трудно да се досети, че точно това беше причината за всичките ѝ страхове и проблеми. По гласа ѝ долови колко е разстроена.

— Сигурно са били уплашени и много млади — опита се да я успокои той. — Не е лесно да поемеш отговорност за дете, когато никой не ти помага. Вероятно не са имали пари и не са знаели как да се справят.

— Можели са да ме вземат с тях. Не съм била новородено, което да зарежат на стълбите пред църквата или да хвърлят в кофата за боклук. Била съм на пет години — продължаваше Тими.

Оттогава бяха изминали четиридесет и три години. Единствената следа, която бяха оставили, беше дълбоката рана в душата ѝ. Не са знаели какво се случва с нея, защото са дали съгласието си за осиновяването ѝ, а и очевидно им е било все едно.

— Тими, това вече е зад гърба ти и трябва да го оставиш там. Нищо не можеш да промениш. — Опита се да я успокои, като ѝ

напомни за предстоящата им среща на Айфеловата кула. Увери я, че всичко се нарежда добре. Жена му се чувстваше по-добре, децата бяха се успокоили и беше сигурен, че след три седмици ще може да се изнесе. Повтаряше, че вече няма търпение. Тими не смееше и да се надява, че броени дни ги делят от новия им съвместен живот. Планираше да им съобщи през следващите две седмици. — Ще бъда на срещата — повтори той, колкото глупаво и романтично да звучеше. Най-сетне щяха да са заедно, след пет месеца раздяла.

— Имам да ти кажа нещо, когато се видим — подхвърли тя. Имаха да си казват и споделят толкова много неща. Предстоеше им ново начало. Тими тръпнеше в очакване и горещо се надяваше предсказанията на сестра Ан да се сбъднат.

Тръгна към офиса малко след като приключиха разговора и това я топлеше през целия ден. Не беше съгласна с Жан-Шарл, че нищо не може да се направи, имаше право да научи цялата истина. Досието ѝ от сиропиталището сигурно щеше да ѝ подсказва нещо, ако не всичко.

В четири и половина се обади лично в „Света Клер“ и помоли да ѝ изпратят пълното досие. Три дни, докато чакаше документите да пристигнат, се чувстваше буквално като котка върху горещ ламаринен покрив. Когато ги получи, остана разочарована. От тях не научи кой знае какво, освен че истинските им имена бяха Джоузеф и Мери О’Нийл. Майка ѝ е била на двайсет и две, баща ѝ — на двайсет и три. И двамата ирландци, крайно бедни, безработни, завърнали се в Ирландия при родителите си. Имаше копие от удостоверението им за брак (поне беше законно дете), не че това имаше голямо значение. Всичко изглеждаше много просто — не са я искали, не са могли да я задържат. Пристигнали в Америка още непълнолетни, оженили се, родили си дете, а когато нещата не се получили, просто я зарязали и се прибрали. Имаше тяхна снимка, на която изглеждаха на около четиринайсет години. Тими бе взела чертите на майка си и рижата коса на баща си. Докато държеше и съзерцаваше избледнялата снимка на хората, които се бяха отказали от нея преди четиридесет и три години, ръцете ѝ затрепериха и сълзи се стекоха по лицето ѝ. Искаше ѝ се да ги мрази, но не можеше. Единственото, което очакваше, бе някакво обяснение, трябваше да разбере дали им е липсвала, поне мъничко. Дали са изпитали облекчение, или това е разбило сърцата им? Всичко

това имаше огромно значение за нея. Може би наистина искаше да знае дали изобщо някога са я обичали.

Седя така, с папката в ръце, почти около час, след което звънна на Джейд.

— Искам да намериш координатите на едни хора в Ирландия — заяви тя. — Джоузеф и Мери О'Нийл. В Дъблин, предполагам. Как ще стане? Трябва ли да поискаме информация отнякъде или е по-добре да се свържем с частен детектив?

— Мога да се поразровя в интернет, ако искаш, и да се обадя на телефонни услуги в Дъблин. Името е често срещано, така че сигурно ще попадна поне на няколко. Ако ми дадеш повече информация, ще мога да огранича търсенето. Някакви роднини, доколкото разбирам? — попита Джейд.

— Просто намери каквото можеш. Аз ще им се обадя лично.

Оказа се невероятно лесно. В Дъблин имаше три Джоузеф и Мери О'Нийл на адреси, които нищо не й говореха. Отначало не знаеше какво да предприеме. Дали да им се обади и да попита дали са имали дъщеря на име Тими? А после какво? Да им каже: „Здравейте, как сте? Аз съм дъщеря ви?“. Така нямаше да стане. Накрая реши да се представи като служителка от „Света Клер“. На втория номер извади късмет. Каза, че заличават досиета с изтекла давност и попита дали биха искали да си получат тяхното. На телефона се оказа майка ѝ.

— Не, няма проблем — каза жената с дълбок ирландски акцент. — Имаме копие. А и вече няма голямо значение. Съпругът ми почина миналата година.

Тими не беше сигурна какво значение би имало това, но реши да увърта, за да я задържи на линия. Опитваше се да си спомни дали гласът ѝ беше познат, но напразно.

— Не желая да ми изпращате досието — твърдо заяви тя.

Дори не искаха досието на краткото ѝ съществуване в живота им.

— И защо не? — попита тя с треперещ глас. Прииска ѝ се жената просто само да ѝ каже дали някога са я обичали и защо са я изоставили.

— Не искам другите ни деца да го видят, ако нещо се случи с мен. Те не знаят за нейното съществуване.

Това означаваше, че Тими има братя и сестри, които родителите ѝ са отгледали. А нея не, защото явно не са я обичали достатъчно. И

колко ли други роднини има? Защо ли са имали други деца, когато не са могли да задържат първото? Не виждаше никаква логика. И как са могли да я изоставят? На пет?

И тогава, най-сетне, жената на другия край на линията каза нещо, което я трогна:

— Тя добре ли е? Пише ли нещо за нея в досието? — тъжно попита тя.

Звучеше по-стара, отколкото беше. Според изчисленията на Тими трябваше да е на около шейсет и пет.

— Не получаваме такива сведения, разбира се. — Тими продължи да поддържа театъра. — Но доколкото знаем, е добре.

— Радвам се — отвърна жената и въздъхна с облекчение. — Винаги съм се питала дали осиновителите са били добри хора. Мислехме, че ще е по-добре, отколкото при нас. Тогава бяхме прекалено млади.

И безсърдечни, страхливи и подли, мислеше си Тими, а сълзите се стичаха по лицето ѝ. Изведнъж се почувства бясна, както никога през живота си, тъга и гняв я хванаха за гърлото. Тези хора бяха преобърнали целия ѝ живот, бяха ѝ нанесли рани, които никога нямаше да заздравеят.

— Всъщност никой не я осинови — безмилостно съобщи Тими. — Беше прекалено голяма, когато я оставихте. Хората предпочитат бебета, нали знаете. Петгодишните по-трудно намират дом. Предложихме я на няколко семейства, девет-десет, доколкото си спомням, но не се получи. После няколко години опитвахме с приемни семейства, но тогава вече беше пораснала и все ни я връщаха. Беше много добро дете, но понякога така се случва. Отрасна в „Света Клер“. — От другата страна последва продължително мълчание. Тими дочу плача ѝ и съжали, че ѝ е причинила това.

— О, боже мой... винаги сме си мислели, че е била осиновена от някои богати хора, които са се държали добре с нея. Ако знаех...

Да, какво? Ако беше знаела, би ли ме задържала? Би ли ме взела обратно при вас в Дъблин? Защо, по дяволите, не го направихте? Тими искаше да се разпищи, но не можеше да издаде и звук. Буца заседна на гърлото ѝ и едва се овладя, за да не събуди подозрението на жената.

— Дали случайно нямате неин адрес? Бих могла да ѝ напиша писмо, да се опитам да ѝ обясня. Баща ѝ никога не ми прости, задето я

оставихме. Мислех, че така ще е най-добре за нея. Бяхме толкова бедни и толкова млади.

— Ще видя дали мога да намеря нещо — промълви Тими. — Ще ви се обадя пак, за да ви кажа.

— Благодаря — развълнувано отвърна жената. — Благодаря... ако се обадите... моля ви не говорете с децата ми... потърсете мен.

— Добре. Благодаря — със задавен глас отвърна Тими.

Затвори слушалката и дълго остана втренчена през прозореца на офиса. А после, пребледняла, вдигна телефона и си резервира билет за Дъблин на следващата сутрин. Искаше да я види. Телефонният разговор не ѝ стигаше. Може би нищо нямаше да ѝ стигне. Може би наистина беше прекалено късно. Но ако все пак имаше още някакъв шанс? Трябваше да опита.

Джейд влезе в кабинета ѝ.

— Отмени всичките ми срещи. Утре няма да съм тук — семейни дела — отсеке Тими.

— Заради онези О'Нийл, които ме накара да търся в Дъблин?

Тими кимна.

— Мога ли да направя още нещо за теб?

Тими поклати глава.

— Колко дълго ще отсъстваш?

— Ден-два. Поне така мисля.

До срещата с Жан-Шарл оставаха три седмици. Нямаше да му казва, че е в Европа. Нямаше намерение да казва на никого по каква причина отива там. Не знаеше какво щеше да се случи, нито какво ще открие. Но знаеше с цялата си душа, че каквото и да е, трябваше да го направи. Не само за да се срещне с майка си, но и за да открие онази частица от себе си, която цял живот ѝ бе липсвала.

20.

Тими проспа по-голямата част от полета от Ел Ей до Лондон, който продължи единайсет часа. Лежеше на седалката, загледана през прозореца, и мислеше за жената, която беше нейна майка. Чудеше са как ли ще премине срещата им, дали ще бъде драматична. Може би щеше да припадне, да ѝ прилошее, или просто да я прегърне. Фантазираше си различни варианти, беше трудно да отгатне кой е най-близо до истината. А може би щеше да е нещо съвсем различно. Може би щеше да я посрещне с безразличие, без никакви емоции, макар че по телефона не звучеше така. Е, жената поне се бе разплакала при новината, че детето не е било осиновено и е отраснало в „Света Клер“.

Може би са били едни от многото бедни ирландци с детски илюзии, които са си представяли, че диамантите се намират по улиците, а богатите са на всяка крачка и чакат на опашка да си осиновят рижави, луничави момиченца. Все едно, вече беше прекалено късно, нищо не можеше да се поправи. Тими просто искаше да я види, да се опита да разбере какво се бе случило и защо нещата така се бяха объркали. Беше имала свое дете и винаги се чудеше как е възможно някой да постъпи така. Не са имали нито пари, нито бъдеще, нито семейство, което да ги подкрепя. Може би за тях е било различно.

Дори в този труден момент от живота си нито за миг не би си помислила да се откаже от детето си, да го изостави, независимо колко самотна се чувстваше. То беше плът и кръв на Жан-Шарл и би дала живота си, за да го запази, би убила, за да го защити, и знаеше, че ще го обича до края на дните си. Надяваше се и Жан-Шарл да бъде до нея. Бъдещето щеше да покаже. Сега първо трябваше да се срещне с майка си. Това имаше значение за личната ѝ история и за бъдещото ѝ самочувствие. През годините винаги се бе прокрадвало някакво съмнение, че нещо не е било наред с нея, затова е нежелано дете. Сега предстоеше да разбере това.

В Лондон имаше два часа престой, след което продължи с кратък полет до Дъблин. С треперещи ръце извади телефона и ѝ се обади от

летището. Имаше резервация в хотел „Шелбърн“, но реши първо да се види с Мери О’Нийл. Искаше по-бързо да приключи с това. Както и предишния ден, на телефона беше майка ѝ, но този път думите заседнаха в гърлото на Тими. Оказа се много по-трудно, отколкото бе очаквала. Все пак мислеше, че не е редно да я изненада на вратата, винаги имаше вероятност да откаже срещата.

— Ало? — обади се същият уморен глас.

— Госпожа О’Нийл? — задъхано каза Тими.

— Да?

— Мери О’Нийл? — Тими искаше да е напълно сигурна преди да продължи, но Мери вече беше разпознала американския акцент.

— Да. От пансиона „Света Клер“ ли се обаждате?

— Всъщност — започна Тими, като се опитваше да овладее гласа си, — обаждам се от летището. Не от „Света Клер“. От летището в Дъблин — поясни тя.

— Защо правите това? — уплашено прозвуча жената. Сигурно си мислеше, че може да я накажат по някакъв начин, да я изобличат за това, че е изоставила детето си.

— Бих искала да ви видя — мило каза Тими, гневът ѝ изведнъж се стопи. — Обажда се Тими. Аз съм в Дъблин. Дойдох, за да се видим. Бихте ли ми отделили няколко минути? — Тя затаи дъх, отсреща последва мълчание, а после дочу риданието ѝ. Беше трудно и за двете.

— Мразиш ли ме? — задавена от ридания попита жената.

— Не — тъжно отвърна Тими. — Не те мразя. Просто не те разбирам. Може би ще е добре да поговорим. Не е нужно да се срещаме след това. — Тя не искаше да се натрапва в живота ѝ. Искаше ѝ се да се видят поне веднъж и да си тръгне с мир. Поне това ѝ дължеше, беше ѝ майка. Може би това щеше да е подарък и за двете, признание за обич, която никога не бе имала.

— Бяхме толкова бедни. Гладувахме. Баща ти влезе в затвора, защото открадна един сандвич и ябълка. Ти плачеше постоянно от глад, а ние не можехме да намерим работа. Нямахме образование, нито занаят, не ни разбираха. Случваше се да спим в парка, ти все настиваше, разболяваше се, а не можехме да си позволим лекар. Мислех, че ще умреш, ако останеш с нас. Онази нощ можеше да загинеш в катастрофата. Бяхме взели колата под наем. Баща ти караше

пиян. Той беше още момче. Тогава осъзнах, че ти трябва свестни родители, които да могат да се грижат за теб. Затова се съгласих за „Света Клер“. Полицията предложи да те отведат там.

Проста работа за тях. Но не и за нея. Полицията предлага изход на две пияни хлапета, претърпели катастрофа, и край с нея. Като я слушаше, тръпки полазиха по гърба ѝ. Онова, което бяха направили, бе разбило живота ѝ.

Беше ѝ трудно да повярва, че положението е било толкова сложно, но може би наистина е било така. Нямаше причина жената да лъже. Всичко беше минало, нямаше връщане назад. Тими отдавна бе стъпила на краката си, беше се справила много по-добре от мнозина други и се гордееше с това. Благодарение само и единствено на себе си.

— Защо не ме взехте в Дъблин с вас? — тъжно попита Тими.

— Не можехме да си го позволим. Родителите ни нямаха пари за билети. Можехме да платим само за два билета, а и дори тук не бихме могли да те издържаме. Десет години нямахме деца. После се сдобихме с две. Баща ти се разболя от туберкулоза, аз работех като чистачка при едни добри хора, парите все не стигаха. Винаги съм си представяла, че ти си нашето малко щастливо момиченце, което живее в хубава къща, при богати хора, с добро образование и живееш като принцеса. — Представата ѝ не беше много далеч от реалността, но не се дължеше на други хора, а на самата Тими.

— Сега съм добре — тъжно отвърна Тими, бършейки сълзите от лицето си. — Много отдавна съм добре — увери я тя. — Справям се чудесно. Но тогава не беше лесно.

— Толкова съжалявам — отвърна през плач майка ѝ и после тихо добави: — Би ли искала да дойдеш на чай, след като си изминала толкова път? — Мери не би искала да се срещне с Тими ако тя се държеше враждебно, но по телефона звучеше възпитана, затова надви страховете си и я покани. Почувства, че ѝ дължи поне това.

— Много бих искала.

Тими записа адреса и пристигна там след половин час. Живееха в бедно предградие на Дъблин, в порутена къща, която изглежда беше в това окаяно състояние от години и нямаше никаква надежда скоро да бъде поправена.

Тими позвъни. След дълга пауза на прозорчето се мерна силует. Вратата бавно се отвори и срещу нея се появи жена, с фигура и черти като нейните. Беше облечена в домашен халат и чехли, косата ѝ бе опъната назад на кокче. Имаше вял поглед и изкривени от артрит ръце. Лицето ѝ бе сбръчкано и целият ѝ вид подсказваше за един тежък живот. Изглеждаше осемдесетгодишна, а не шейсет и пет.

— Здравей — промълви Тими. — Аз съм Тими.

Приближи се и я прегърна. Прииска ѝ се да я утеши заради всичко, което беше или не беше направила, или заради онова, което не би трябвало да прави, заради онова глупаво, страхливо двайсет и две годишно момиче, което бе изоставило петгодишната си дъщеричка.

Мери О'Нийл просто стоеше там, в прегръдката на дъщеря си, а после, с ръка през рамото ѝ, я заведе в кухнята. Гледаше я и ѝ се радваше. Каза ѝ, че има рижата коса на баща си и хубавите черти на баба си. Двете сякаш нямаха нищо общо помежду си. Съдбата бе разминала пътищата им, бяха съвсем различни хора. Мери никога не би имала куража да се справи с онова, през което Тими бе преминала. Разбра го още щом я видя.

— Колко си красива — каза тя и се разсмя през сълзи. — Приличаш ми на богато момиче. — Беше забелязала диамантената гривна, кръглите златни обици и скъпата чанта, въпреки тениската и джинсите. И тогава забеляза наедриялото коремче. Заради жегата в Дъблин бе съблякла широкото сако. Тук нямаше значение кой ще я види.

— Да не си бременна? — изненадано я погледна майка ѝ и Тими кимна. — Наистина ли? Омъжена ли си? Имаш ли други деца? — имаха толкова да наваксват.

— Бях омъжена, но се разведох преди единайсет години. Имах малко момченце, което почина преди дванайсет години от мозъчен тумор. Влюбена съм в един мъж от Париж и това е неговото бебе. Не знам дали ще се оженим. Но съм много щастлива заради детето. Нямам други деца и много тежко преживях загубата на сина си.

— Надявам се, този път ще имаш здраво бебе. Моят внук почина от левкемия преди няколко години. Случват се такива работи. Дъщеря ми също го преживя много тежко. — Беше толкова странно да говори за дъщеря си на Тими, сякаш е чужд човек. — Сигурно имаш хубава работа.

— Така е — лаконично отвърна Тими.

— Радвам се за теб. Къде живееш?

— В Лос Анджелис.

Майка ѝ кимна. Не беше лесно да възприеме толкова информация наведнъж.

Двете умело заобиколиха темата за детството ѝ. Явно майка ѝ не искаше да говорят за това. Тими беше готова да го приеме — нямаше никакво значение. Не искаше да я смаже с тази история, просто се радваше, че е тук и че я вижда. С тази среща запълни една стара празнина. Докато си говореха и пиеха чай, в къщата влезе млада жена с две деца. Беше на приблизително четиридесет години, със същата червена коса като Тими, но никак не си приличаха. Носеше джинси и джапанки, а децата бяха много мили. Жената погледна Тими широко усмихната, явно нямаше представа коя е. И откъде би могла? Тя не съществуваше в техния живот. Беше забравена преди много години — мрачна тайна, която възнамеряваха да отнесат в гроба. Майка ѝ я погледна притеснено и Тими кимна. Разбраха се. Нямаше да каже коя е. Нямаше нужда да знае.

— Не знаех, че имаш гости, мамо — каза жената и се представи на Тими като Бриджит. Наля си чаша чай и седна при тях, а децата излязоха навън и се заиграха в разхвърляния двор.

— Тя е дъщеря на наш приятел от Америка, от времето, когато с баща ти бяхме там. Открила ме, когато пристигнала в Дъблин. С майка ѝ загубихме връзка преди много години. Отдавна е починала — добави тя и докато Тими наблюдаваше изражението ѝ, осъзна, че е точно така. Майката, която я бе изоставила в дома за сираци, отдавна беше изчезнала. И детето, тяхната дъщеря — също. Бяха я погребали още когато бяха я оставили в „Света Клер“.

— Много хубаво, че сте се обадили на мама — усмихна се Бриджит. — На почивка ли сте в Ирландия? Трябва да отидете на крайбрежието. Прекрасно е — каза тя и излезе навън да нагледа децата.

Тими също стана. Нямаше смисъл да остава повече. Бе приключила с онова, заради което дойде. Бе видяла майка си, бе срещнала сестра си. Не разбра само причините, поради които бяха постъпили така. Но вече знаеше достатъчно. Били са млади, неопитни, уплашени деца, които имат дете, и са избягали в нощта, ужасени от

онова, което е трябвало да направят. Тази среща ѝ даде онова, от което се нуждаеше. Може би родителите ѝ несъзнателно ѝ бяха сторили добро. Бяха я направили такава, каквата е, бяха ѝ дали сила, каквата при други обстоятелства сигурно не би имала, за да оцелее след загубата на Марк и раздялата с Дерек, за да изгради „Тими О“ и сега да бъде до Жан-Шарл, да го подкрепя в проблемите му, да го чака и да обича детето им.

Майка ѝ беше слаба жена, не намери сили да каже на сестра ѝ коя е и защо е там. Тими преминаваше през живота им само за няколко минути, като въздишка от забравени времена, които Мери О’Нийл нямаше смелост да помни. Вместо гняв Тими изпитваше огромно съжаление към нея. Наведе се и я целуна, докосна раменете ѝ, точно когато Бриджит се върна с момченцата си.

— Довиждане — прошепна Тими и нежно я погали по косата.

Мери я погледна с благодарност.

— Бог да те благослови — промълви Мери.

Тими излезе от кухнята, прекоси къщата, прекрачи външния праг и се качи в таксито, което я чакаше. На тръгване помахала на Бриджит и пое към летището. Още чуваше благословията на майка си и осъзна, че каквото и да се е случило в живота ѝ, Бог вече я бе благословил и продължаваше да го прави. Осъзна, че е по-добре да живее с настоящето и че със сигурност ще се справи с бъдещето сега, след като бе успяла да се срещне с миналото си.

— Хубава жена — каза Бриджит на майка си. — Изглежда богата. Явно сте познавали хора с положение, когато сте били в Америка, а, мамо? — Баща ѝ бе разказвал много истории през годините, за да впечатлява децата.

Мери не обичаше да говори за онзи период. И този път тя само кимна и отмести пълния си със сълзи поглед.

21.

Тими се обади на Жан-Шарл от летището в Лондон на път за вкъщи. Намери го в кабинета му и изглежда беше зает. Нямаше представа къде се намира тя. За миг се изкуши да му разкаже и да хване самолета за Париж. Оставаха само две седмици до срещата им и вече душата я болеше от липсата му.

— Какво правиш? — попита го тя. От дълго време не се бе чувствала така спокойна, толкова освободена. Имаше усещането, че късметът я е споходил и отсега нататък всичко щеше да се нареди добре за тях. Може би молитвите на сестра Ан бяха помогнали.

— Тъкмо се приготвям да излизам, днес сме на последната терапия — някак припряно обясни той.

Много работа му се събираше за следващите две седмици, а и трябваше да съобщи на децата си, че ги напуска. Плануваше кратко пътешествие в Портофино с тях. Само той и момичетата, Ксавиер бе обещал да се присъедини по-късно. Искаше да остане за малко насаме с тях, да сподели плановете си, а после да съобщи на жена си, че ги напуска завинаги. Беше готов да ѝ помага, докато оздравее, ако тя приемеше това. Ако ли не, щеше да се справи сама с лъчетерапията, той знаеше, че може, а и момичетата щяха да са край нея. Беше се приготвил за най-лошото.

— Защо? Ти добре ли си? — попита я той притеснен. Прозвуча му сякаш има нещо наум. Толкова се страхуваше, че някой ден можеше да се предаде и да се откаже от него. Беше благодарен, че още не се е случило и дълбоко го оценяваше.

— Не знам. Хрумна ми нещо и се чудя дали не искаш да ускорим срещата с две седмици. — Чувстваше се лека като перце и свободна. Огромен товар бе паднал от плещите ѝ в Дъблин и искаше да го сподели с него.

— Тими, не мога — отвърна той притеснен. — Знаеш, че следващите седмици ми трябват, за да се разбере с децата. Наистина им го дължа.

Тя се опита да овладее разочарованието си. Оставаха им само още две седмици и всичко щеше да се нареди. Докато го слушаше, обявиха полета ѝ.

— Трябва да вървя — заяви тя без да коментира думите му. Нямахте да спори с него. Щеше да чака до първи септември.

— Ти къде си? — учуди се той.

— Никъде. На път за вкъщи. Просто ми се прииска да те чуя.

Не му обясни къде е, а когато той я потърси час по-късно, телефонът ѝ беше изключен. Откъде ли му се беше обадила? Не можа да се свърже с нея през следващите двацет и четири часа и сериозно се притесни. Може би му беше ядосана, но пък изглеждаше в добро настроение.

Тими се чувстваше все по-въодушевена от предстоящата им среща в Париж. Бе изминала цяла вечност от последния път, когато бяха заедно. Бяха стигнали до ада и обратно, но все още държаха курса. Срещата с майка ѝ сякаш я бе освободила от някаква прокоба, от която винаги се бе страхувала — че е обречена на самота, че е нежелана. Вече не се чувстваше така.

През следващите две седмици настроението ѝ ставаше все по-ведро. Беше си резервирала полет до Париж и стая в „Плаза Атене“. Щеше да лети предния ден на трийсет и първи август. Беше си купила нови дрехи, които да прикрият коремчето ѝ, поне в първите минути. Чудеше се как е успяла да заблуди Дейвид и Джейд толкова време. Напоследък носеше все по-широки сака и дълги блузи.

Доброто ѝ настроение не убягна на Джейд. Оставаха два дни до заминаването на Тими. Дейвид постоянно ѝ напомняше, че съвсем скоро ще трябва да се раздели с хиляда долара. Засега изглежда всичко се нареждаше.

— Казах ти, че ще се върне при нея — победоносно каза Дейвид, загледан в екрана на монитора, а Джейд повдигна едната си вежда. Отказваше да се предаде.

— Не бъди толкова сигурен. Все още не се е появил. Ако е като Стенли, тази вечер ще ѝ се обади да отложат срещата. Така е по-весело.

— Не ставай цинична, за бога — укори я Дейвид.

— Ще видим. Дано да греша. Заради нея. Според мен, ако искаше да се освободи от този брак щеше да го направи преди месеци.

Онези, които изчакват, никога не стигат докрай. Грижи се повече за жена си, отколкото за нея.

— Но тя е болна от рак, за бога. Щеше да е голям мръсник, ако я беше оставил.

Тя кимна и седна на бюрото си.

На следващия ден Тими напусна офиса рано, за да си оправи косата преди пътуването. Махна им щастливо и замина. Беше си взела седмица отпуск, за да бъде с него. Можеха да прескочат до Южна Франция. Джейд беше резервирала апартамента в „Плаза Атене“ за седем дни.

Вечерта Тими привършваше с последните приготовления, когато Жан-Шарл се обади. Беше готова с всичко, дори си бе купила няколко нови тоалета за пътуването от специализирания магазин на „Родео драйв“, с обяснението, че са за племенницата ѝ, защото всички я познаваха. Щастливо усмихната тя вдигна слушалката. Бяха минали едни от най-дългите и тягостни четири месеца в живота ѝ.

— Здравей — весело изчурулика тя, щом чу гласа му. Мисълта за срещата им замаиваше главата ѝ. Колкото и да изглеждаше глупаво, предстоеше ѝ най-романтичната среща, макар че той спокойно можеше да дойде направо в хотела. — Тъкмо затварям чантите.

Отсреща последва странно мълчание.

— Тими, не мога да дойда. Момичетата заминаха за Сардиния, след като бяхме в Портофино. Току-що ми съобщиха, че Жулиан е катастрофирала. В болница е със счупен таз, два счупени крака и травма на главата. Довечера заминавам за там.

За момент тя онемя.

— Но ще се оправи, нали?

— Не знам. Краката ѝ са счупени много лошо, ще се наложи да остане на легло дълго време. Ще заведе невролог до Сардиния, искам да съм сигурен, че с главата ѝ всичко е наред. Но няма да успее да се върна вдругиден. — Гласът му звучеше трагично.

— Боже мой, там при вас май не си играете на дребно? — каза тя с нескрито разочарование.

— Какво искаш да кажеш?

— Катастрофи. Рак. С това трудно може да се съревновава човек. — Бебето щеше да е по-важно от всичко, ако му беше казала, помисли си Тими. Почти съжали, че не го е направила досега. Умори се да чака

на опашката на нечии други кризи и да бъде последна в списъка на нуждаещите се. Търпението ѝ се изчерпваше. Почувства се толкова разочарована, като дете, на което са му отнели подаръка.

— Това не е състезание. А и се надявам до седмица да се върна. Най-много две. Не искам да я оставям сама там, а и майка ѝ не е в състояние да отиде. Следващата седмица започва лъчетерапия.

Изведнъж всичко това ѝ се стори прекалено. Отношенията им вече приличаха повече на сапунена опера, отколкото на любов. Той влизаше в ролята на героя, който трябваше да спасява всички, освен нея, а тя все го чакаше и чакаше, и вечно проявяваше търпение. Ставаше банално. И бе чакала достатъчно.

— Ще ти се обадя, като разбере какво е състоянието ѝ — категорично заяви той.

Тими не бе проявила очакваното съчувствие, нещо нетипично за нея. Търпението ѝ бе стигнало предела си. Дори вече се бе изчерпало. Всичко зависеше от онова, което щеше да направи сега, и колко дълго очакваше от нея да издържи така. А може би щеше да последва поредното драматично извинение. Вече не знаеше на какво да вярва. Вярно или не, беше много трудно да живее с това. Беше броила всяка минута, толкова ѝ липсваше.

— Ще ти се обадя оттам. — Тъкмо щеше да затвори, когато тя попита:

— Да дойда ли в Париж? Бих могла да те изчакам в хотела? — Това би било по-логичното решение, отколкото да стои в Ел Ей.

Той се поколеба по-дълго, отколкото очакваше.

— Не. Защо да си губиш времето тук? Ще ти звънна щом се върна и тогава ще можеш да дойдеш.

Отговорът му отново събуди подозрението ѝ. Защо все искаше от нея да си стои в Ел Ей? Какво щеше да е следващото извинение? В този момент в главата ѝ звучеше само предупреждението на Джейд с постоянните ѝ мрачни прогнози. Това вече приличаше на много лоша шега.

Тими свали куфара от леглото, легна си и впери немиждащ поглед в тавана. Мислеше за Жан-Шарл и се чудеше дали всичко, което казваше, е истина. Вероятно пресилваше нещата, за да не напусне семейството си. Просто не искаше да ѝ каже. Вече не знаеше какво да мисли. Не мигна цяла нощ. Бродеше из къщата замаяна и

очакваше обаждането му. Звънна ѝ след дванайсет часа. Травмата в главата на Жулиан не беше сериозна, но с краката не беше така. Налагаше се да остане в болницата в Италия поне четири седмици. Не можеше да мръдне дотогава оттам, не можеше да я остави сама в болницата. Тими изпадна в пълна паника. Опитваше се да прояви съчувствие, но не ѝ се отдаваше. Беше се изчерпало. Каза му да постъпи както трябва и да ѝ се обади, когато се освободи. Това беше всичко, което можеше да направи.

На следващия ден отиде в офиса без да даде никакво обяснение. Беше първи септември. Дейвид погледна смаяно Джейд, която самодоволно му заяви, че очаква чека си за хиляда долара. И двамата бяха силно притеснени за Тими, която затвори вратата на кабинета си и не искаше да разговаря с никого. Цяла сутрин остана там да рисува моделите си. По-късно им обясни, че дъщерята на Жан-Шарл е катастрофирала и ще остане в болница в Италия около месец, а той трябваше да е до нея. Този път Джейд не каза нищо, просто ужасно съжаляваше за Тими. Никой от двамата не посмя да я разпитва повече, а в края на деня тя си тръгна без да им каже довиждане.

Замина направо за Малибу за уикенда. Жан-Шарл ѝ звъня няколко пъти и въпреки разбирането, което искаше да прояви, едва се съдържаше да не му каже колко е разочарована и обезкуражена. Вече се чудеше колко ли пъти щеше да се повтори това и дали изобщо щеше да го види някога. Искаше да се обади на сестра Ан, но се отказа. А може би Жан-Шарл не беше мъжът за нея. Трудно можеше да се каже, а като продължаваше да слуша всевъзможните обяснения, все по-малко му вярваше. Докога ли щеше да продължава така? Беше ѝ обещал, че няма да е повече от месец и така си мина целият септември. Тя продължаваше да крие бременността си и нервите ѝ бяха опънати докрай. Стана сприхава, страховете ѝ я владееха с пълна сила. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака. Или да се откаже, но още не беше готова за това. Искаше да му вярва.

На двайсет и пети септември той се върна в Париж и Тими си направи друга резервация. Вече не я интересуваше срещата на Айфеловата кула, можеха да се срещнат в „Плаза Атене“ или на друго място. Просто искаше да го види и му го каза. Вечерта той ѝ се обади и сподели, че Софи го заплашва никога повече да не го види и да не му проговори, а състоянието на жена му се влошило въпреки терапията.

Едва не се разплака, когато ѝ разказваше всичко това, а тя само стискаше слушалката като хипнотизирана. Вече беше чула всичко — от тийнейджърски капризи, рак, химио- и лъчетерапия, счупени крака, катастрофи, травми на главата. Пропускаше ли нещо? Може би болното куче или проблема с домашната помощница, или може би къщата им е изгоряла до основи и ще трябва да я изгради с голи ръце. Колко ли време очакваше от нея да чака? Явно не беше готов да се справи. Добре че не му каза за бебето, а и едва ли щеше да има някакво значение. Беше обвързан там завинаги. Вече ѝ беше съвсем ясно. Просто трябваше да събере сили и да сложи край. Очевидно на нея се падаше да направи крачката, той не смееше. Толкова ѝ се искаше да му вярва, но не можеше. Имаше хиляди извинения, милион основателни причини да си остане там завинаги. За нея той беше само една илюзия, телефонен глас. Обещание, което никога нямаше да бъде изпълнено. Джейд се оказа права, толкова пъти я предупреждаваше, а тя не искаше да я чуе. Сълзи на мъка и гняв се стичаха по лицето ѝ, докато го слушаше как я умолява да прояви разум. Тогава нервите ѝ не издържаха:

— Какво искаш от мен? Какво трябва да направя? Чакам те вече шест месеца. Не съм те виждала толкова дълго. Чакам жена ти да оздравее, Жулиан да се съвземе от катастрофата, София да спре да те заплашва и после всичко се повтаря. Ти дори не правиш опит да се изнесеш. Говорихме още през февруари. Срокът беше юни. После стана септември. Вече сме почти октомври. А ти искаш още време. Ако искаше да ги напуснеш, досега щеше да го направиш. Можеш да им помагаш и от друго жилище. Не е нужно да живееш с тях и да се правиш на линейка денонощно. Та ти не си ме виждал от април, Жан-Шарл — и едва не се изпусна да му каже за бебето. — Чувствам се като глупачка. Дори не съм ти любовница. Аз съм просто жена, с която разговаряш по телефона, докато живееш със семейството си. Може би се притесняваш да ми кажеш, че всичко е свършило. И без това си го мисля вече от няколко месеца. Просто не ти достига смелост да ми го кажеш. Няма значение. Аз те обичам така, както не съм обичала никога досега, но няма да участвам повече в това. Няма нужда да измисляш повече извинения. Могат да спрат вече инцидентите и болестите. И не се налага Софи да скача от покрива. Аз съм дотук.

Тя вече плачеше неудържимо и едва изрече последните думи, а той я слушаше онемял. Винаги се бе страхувал да не я загуби. Просто имаше нужда от още малко време, за да реши още няколко проблема и всичко в бившето му семейство да е наред, когато ги напусне. Защо не можеше да го разбере? Освен ако не го обича. И двамата бяха изключително разстроени и тогава тя нанесе смъртоносния удар. Искаше да бъде сигурна, че дори и да чуе за бебето, нямаше да разбере, че е негово.

— Няма значение, Жан-Шарл — студено продължи тя. Събра сили, за да изрече думите, които щяха да изгорят всички мостове зад нея и връщане назад нямаше да има. Не искаше повече никакви лъжливи надежди и обещания. Дори не беше сигурна дали изобщо я обича, но и така да беше, нещо не му достигаше да направи решителната крачка. Затова слагаше точката завинаги. Край. Знаеше го. Този път не тя щеше да бъде изоставената. Щеше да си тръгне първа, с високо вдигната глава, въпреки разбитото си сърце. — И без това напоследък се срещам с друг човек — хвърли тя бомба върху всичко, което бяха градили през последните осем месеца. — Всъщност от април — и присви очи, когато чу придиханието му от другата страна на линията. Когато вестниците гръмнат с новината, не трябваше да има никакви съмнения, че детето е негово. Тими О — самотна майка. Трябваше да го направи, независимо от болката.

— Разбирам. Нямах представа — отвърна той с треперещ глас. — Знам, че не ми вярваш, но наистина се постарях да се измъкна от тази каша, за да бъда с теб. Нямах представа, че може да се стоварят толкова беди наведнъж. Трябваше да ми го кажеш още от началото, Тими. Беше редно. Изглежда моралът в Холивуд е по-различен от моя. Аз бих имал почтеността да ти го кажа, ако с мен се беше случило. През цялото време не съм спирал да те обичам. Единствената причина да отлагам срещата ни това лято беше, че не исках да те въвличам в тази бъркотия и да те подлудявам, докато се опитвам да уредя всичко. Много съжалявам, че ми отне повече време, отколкото бях обещал. Понякога не всичко зависи от нас. Направих всичко по силите си — продължи той, а сълзите се стичаха по лицето му. — Обичам те. Повярвай. Нямах представа, че ако не се изнеса достатъчно бързо, ти ще скочиш в нечие друго легло. Колко време ти трябваше? Седмица?

Две? Видяхме се през април, значи не си чакала дълго. Не е много почтено от твоя страна — тъжно заяви той.

Звучеше сякаш бе пронизала сърцето му с нож. Но нима неговите постоянни извинения не ѝ бяха причинили същото? Връзката им вече беше въображаема любов с невидим човек. Дори да е бил добронамерен, не бе постъпил справедливо с нея. Да, бяха сбъркали и изпитваха неизмерима болка. А сега щеше да има и бебе, без баща. И тримата щяха да бъдат нещастни.

— Ти така и не се изнесе, както беше обещал — каза тя с дрезгав глас.

— Не остана време. Бях планирал с теб да направим оглед на три апартамента следващата седмица. Или когато се срещнем.

— Никога нямаше да се срещнем. Може и да си го искал, но винаги щеше да намираш хиляди причини.

— Може би си права. Не мога да кажа сега, Тими. Съжалявам... желая ти късмет. Надявам се другият човек да ти донесе щастие. Искам да знаеш, че те обичам с цялото си сърце. Никога не съм обичал друга жена колкото теб, докато ти си се забавлявала с друг — каза той по-скоро съсипан, отколкото огорчен.

Тими бе защитила себе си и бебето си. Той нямаше право да знае за него, то вече не беше нито негово, нито тяхно, а само нейно. Не искаше да я съжалява. Беше готова да го отгледа сама. Някой ден щеше да разкаже на детето си кой е баща му и тогава то щеше да реши как да постъпи. Щеше да му обясни, че баща му е един прекрасен, почтен, възпитан, любвеобилен мъж, когото тя бе обичала повече от самия живот и в когото се бе влюбила от пръв поглед някога в Париж. Това бе най-доброто, което можеше да направи. Нямаше какво повече да каже.

— Пази се. Обичам те — промълви тя и затвори. Изпитваше вина, че го нарани така, но нямаше избор.

В този миг мислеше, че ще умре. Хвърли се на леглото и четири дни не излезе от дома си. Не отиде в офиса, нито отговори на обажданията. Не вдигна и на трите позвънявания на Жан-Шарл. Когато най-сетне се върна на работа, изглеждаше като мъртвец. Не каза абсолютно нищо на Дейвид или Джейд. Турнето в Ню Йорк, Милано и Париж беше след две седмици и трябваше да навакса с натрупалите се задължения.

В Ел Ей беше настъпила голяма жега, а климатикът им се развали. В офиса беше задушно, въпреки отворените прозорци. Тими съблече широкото си сако, което се бе превърнало в нейна униформа, нещо като бурка, и остана по тениска и джинси, които подчертаваха корема ѝ, беше в шестия месец. Когато я видя, Джейд замръзна. Тими би се разсмяла, ако не беше толкова смазана след раздялата с Жан-Шарл.

— Това какво е? — попита Джейд с недоумяващ поглед.

— Познай — отвърна Тими с тъжна усмивка.

В това време влезе Дейвид и я зяпна смаян. Коремът ѝ изглеждаше огромен, вече не можеше да се крие, нито пък искаше. Беше време да излезе от скривалището поне пред тях. Засега. Надяваше се да успее да се прикрие по време на дефилетата, за да избегне клюките в пресата.

— О, боже мой! — поразен зяпна Дейвид. — Той знае ли? — нямаше нужда да пита от кого е.

Тими поклати глава.

— Не, не знае. И не искам да знае. Няма да се превръщам в патетична, отхвърлена женичка с бебе на ръце. Заслужавам достойна роля. Имах намерение да му кажа като се видим, но това така и не се случи. Последния път, когато се обади с поредните извинения да отложим срещата, му казах, че се срещам с друг мъж от април. Ако прочете в пресата, не искам да си мисли, че детето е негово.

— Защо го правиш? — ужасена я погледна Джейд. Според нея това бе най-лошият вариант.

— Защото го обичам — просто отвърна тя, — дори да не го видя никога повече. Обичам го толкова, че искам да имам дете от него. В това отношение нищо няма да се промени, само защото не му стига куража да каже на жена си. Правя го и заради Марк. Погребах едно дете. Не мога да се откажа от друго. Това дете е дар божий. Ще го запазя, въпреки всичко — обясни тя и избърса очите си, а Дейвид отиде и я прегърна.

— Много си смела, Тими — мило ѝ призна той. Винаги бе го знаел, това бе поредното доказателство. — Но мисля, че той има право да знае, детето е и негово. Аз въпреки всичко мисля, че те обича, просто му трябваше повече време.

— Глупости — избухна Джейд. — Никога нямаше да напусне жена си. Никога не го правят.

— Някои го правят — заинати се Дейвид. Беше ѝ написал чека и тя вече се фукаше с новата си чанта „Шанел“. Дейвид не можеше да се примири, че е спечелила. Заради Тими, не заради себе си.

Прегърна я, после всички се заловиха за работа. До раждането на детето оставаха още три месеца. И един цял живот... без Жан-Шарл. Не искаше да си го представя. Знаеше, че вече нямаше да обича друг мъж, нито искаше. Той наистина бе любовта на живота ѝ. И бе го загубила. Завинаги. Най-страшният ѝ кошмар се сбъдна.

22.

През двете седмици до заминаването им за ревюто в Париж в офиса цареше необичайна, напрегната тишина. Тими почти не говореше и всички около нея стъпваха едва ли не на пръсти. Затваряше се в кабинета, работеше до късно. Веднъж реши да отиде до Малибу, но не можа да издържи дълго. Посети и „Света Сесилия“, разказа на сестра Ан за случилото се, а тя я посъветва да се моли за щастлив изход и ѝ напомни да внимава заради бебето. Бременността вече ѝ личеше. Сестрите и децата я гледаха с удивление и искаха да докоснат корема. Разпитваха я за бебето — как ще се казва, има ли си баща. На сбогуване сестра Ан я прегърна и увери, че всичко ще се нареди.

Тими тъжно я погледна и отвърна, че вече е късно, особено за Жан-Шарл.

— Винаги има смисъл човек да се помоли — бодро я посъветва сестра Ан.

Тими поклати глава и си тръгна.

Помоли Джейд да ѝ купи няколко туники и широки, поразвлечени сака, за да се справи с вълната от клюки в Париж. Трябваша ѝ още няколко седмици потайност, после щеше да се оттегли в Ел Ей. Не искаше да се разчува. Беше благодарна, че никой не знаеше за връзката ѝ с Жан-Шарл.

Дейвид постоянно я убеждаваше, че трябва да му се обади и да му каже за бебето, но всеки път го посрещаше стена от мълчание. Понякога му се искаше да събере смелост и самият той да му се обади, но нямаше как, трябваше да уважи желанието ѝ, макар да виждаше, че е грешка.

— Детето има право на баща — веднъж ѝ каза той.

— Аз не съм имала баща.

— Различно е. Не си имала избор.

— Не го искам в живота си, нито в този на бебето, от съжаление или чувство за дълг. Ако беше напуснал семейството си, щеше да е различно. Но не го направи. Така че ние продължаваме без него. Няма

да живея като отхвърлена любовница с извънбрачно дете. Достатъчно горда съм да не приема тази роля. — Изглеждаше нещастна и разочарована.

— Само да ти напомня, че не той те заряза. Ти го отблъсна. Дори го излъга, че имаш друг мъж. Ти предизвика тази раздяла. При това здравата го шамароса на сбогуване.

— Той така или иначе щеше да сложи край. Не искаше да ме вижда. Всичко беше въпрос на време. — Тя нямаше никакво съмнение за това. Джейд се оказа права.

— Сега вече никога няма да разбереш със сигурност — мрачно заяви Дейвид. Но не можеше да излезе на глава с Тими, нито пък с Джейд, която настояваше, че това е правилното решение.

Ревюто в Ню Йорк мина добре, оттам потеглиха към Милано и Лондон. Когато пристигнаха в Париж, Дейвид забеляза, че Тими е не толкова изтощена, колкото депресирана. Нямаше и следа от предишното въодушевление от любимия ѝ град. Все така прецизно изпипваше всички детайли по ревюто, почти не напускаше хотела, а вечер се затваряше в апартамента си. Страхуваше се случайно да не попадне на Жан-Шарл. Няколко пъти организаторите я каниха на вечеря, но тя им отказа под претекст, че е уморена.

Дефилето не мина гладко. Всичко, което можеше да се обърка, се обърка. Два от моделите се разболяха, трети го пратиха в затвора за разпространение на кокаин на някакво парти. Доставчикът на цветя обърка поръчката и не можа да достави това, което искаха. На пътеката откриха три сериозни неравности, заради които моделите можеха да си счупят краката, покачени на високите токчета. Тими се разпореди независимо какво и колко ще им струва до вторник проблемът да бъде решен. Последната изненада бе осветлението, което започна да им прави номера и да изключва. Докато го поправяха, единият от прожекторите падна върху техника и нарани рамото му. Сякаш някаква прокоба витаеше наоколо.

— Мамка му — изруга притеснена Тими, докато чакаха моделите за репетиция. Пет от тях вече закъсняваха, а една беше дошла подпийнала. Шивачките още не бяха приключили с поправките след пробите. — Има ли нещо да е наред тук? Очаквам всеки миг да ни връхлети стадо слонове.

— Понякога така се получава, знаеш — успокой я Дейвид, макар че този път наистина всичко беше наопаки.

— Само не и в Париж, за бога. В Оклахома — както и да е. Не можем да изглеждаме като глупаци точно тук. Пресата ще ни разнищи — нещастно заяви Тими. Така се чувстваше от самото си пристигане. Беше истинска агония да е в един град с Жан-Шарл и да не го види. Тази мисъл не й даваше мира.

Репетицията предишния ден приличаше на представление на братята Маркс, затова Тими настоя генералната репетиция да се състои въпреки проблемите с осветлението и неравностите по пътеката.

— Тези момчета явно са били доста напушени, когато са я монтирали... — мрачно каза Тими. Тя от дни не оставяше екипа си на мира и вече нямаше търпение шоуто да приключи. Искаше да се прибере и да си почива. Точно сега нямаше желание да бъде в Париж. Когато влезе в апартамента, където се бе влюбила в Жан-Шарл, спомените с пълна сила я връхлетяха и тя се разплака.

В четири часа всичко беше готово за генералната репетиция. Осветлението беше почти поправено, моделите бяха на линия, а дрехите — най-сетне коригирани. Цял ден не беше хапнала нищо, караше само на близалки. Една от лампите отново изгасна и тя се качи на пътеката, за да погледне какво става.

— Внимавай да не те удари — предупреди я Дейвид и в този миг видя как лампата се откъсва от тавана и полита надолу.

Тими отстъпи назад, за да се предпази, но се спъна в една от неравностите на пътеката и падна по гръб на пода. Всички зяпнаха и се втурнаха към нея. Падането беше сериозно, не знаеха дали си е ударила главата, но изглеждаше замаяна и пребледняла.

Дейвид коленичи до нея и я погледна в очите. Тя лежеше по гръб и не помръдваше.

— Ей... добре ли си?... Кажи нещо...

Тя го погледна за миг без да може да реагира.

— Никакви лекари — прошепна Тими. — Не им позволявайте да викат лекар.

Джейд кимна, но усети какво си бе наумил Дейвид. Тими изглеждаше плашещо бледа. Опита се да се изправи, но й се зави свят и извика от болка. Глезенът й се подуваше пред очите им като балон.

— Мисля, че го изкълчих — каза тя и се стовари на един фотьойл.

Един от осветителите отиде да донесе лед. Появи се и заместник-управителят, някой вече му се бе обадил, и предложи да повика лекаря на хотела. Тими категорично отказа. Настояваше, че е добре, но не изглеждаше така.

— Сигурно е счупен — каза Дейвид разтревожен, когато се върна. Не смееше да я попита за бебето, но забеляза, че притеснено опипва корема си. — Смятам, че трябва да отидеш в болница. — Джейд отиде да предупреди моделите, че ще има закъснение, а заместник-управителят — да съобщи на шефа си. Тими беше важен клиент и явно имаше проблем.

— Добре съм — заяви тя и отново се опита да стане. — Да започваме.

— Ти си луда — каза Дейвид, докато тя се бореше да събере сили, за да продължи с репетицията.

Двайсет минути по-късно Тими се обърна и с ужас видя Жан-Шарл на няколко крачки от себе си. Целият свят се завъртя. Най-големият ѝ страх се сбъдна. Явно някой му се беше обадил. Погледна към Дейвид, но той се обърна да каже нещо на Джейд и избегна погледа ѝ. Тими изпадна в паника, прилоша ѝ. Жан-Шарл я помоли да седне.

— Нямам нужда от лекар — твърдо заяви тя, — но ти благодаря, че дойде. Добре съм. Просто малко съм замаяна.

Той вече бе забелязал подутия глезен и взе ръката ѝ, за да измери пулса.

— Изглежда счупен — каза той и се наведе, за да го огледа, а Тими хвърли унищожителен поглед към Дейвид. Според него пък това си беше работа на съдбата, с малко помощ. — Ще трябва да отидеш в болница — тихо каза Жан-Шарл.

Виждаха се за пръв път от април, беше болезнено и за двамата.

— Нямам нужда от болница. Започваме генералната репетиция.

— Мисля, че вече сме водили този спор.

Тогава Дейвид се намеси:

— Аз ще се заема с репетицията. Вече всичко сме уточнили, за бога. Ти се погрижи за крака си.

Дейвид помогна на Жан-Шарл да я вдигнат на крака преди да успее да протестира, а тя взе трескаво да оправя туниката си. Изглеждаше мъртвешки бледа и не можеше да стъпи на крака си. Донесоха инвалидна количка отнякъде и управителят с облекчение видя, че е дошъл лекар.

— Мога аз да те откарам — сухо каза Жан-Шарл.

— Ще си взема такси — отвърна тя, избягвайки погледа му.

Сърцето ѝ биеше лудо. Не искаше да го вижда, какво остава да пътува в колата му. Знаеше, че още го обича, че ще го обича до края на дните си, но не искаше да го вижда отново. Вече се бе примирила, че го е загубила. Това беше истинско мъчение. Изражението на Дейвид издаваше колко е гузен, но беше убеден, че е постъпил правилно. Някой трябваше да се намеси, за тяхно добро.

— Не трябва да оставаш сама — каза Жан-Шарл. — И без това имам път към болницата.

Тя нищо не каза, а единият от техниците я закара с количката до външната врата.

Жан-Шарл ѝ помогна да се настани в колата. Болеше я, но стискаше зъби.

— Съжалявам — извини се той.

Мълчаха през целия път до Нюили. Тя упорито гледеше през прозореца, за да избегне погледа му. С облекчение усети ритането на бебето, надяваше се всичко с него да е наред. Тогава Жан-Шарл пръв заговори.

— Разбирам колко е неловко и за двама ни. Съжалявам, че пострада така.

Беше толкова красив, че това дори ѝ причиняваше болка. Просто искаше това пътуване най-после да свърши.

— Казах им, че не искам да викат лекар — дръпнато обясни тя.

— А би трябвало, с този глезен. — Той се усмихна. Радваше се, че я вижда, макар да знаеше колко болезнена и за двамата е тази среща. — Мисля, че е счупен. Какво се случи?

— Паднах назад, по гръб, на сцената, докато се опитвах да избегна летящия от тавана прожектор. Щеше да се разбие в главата ми. Просто днес не ми върви.

— Рисковете на професията — каза той.

Помисли си, че е напълняла, но ѝ отиваше. Въпреки инцидента, изглеждаше красива. Най-после пристигнаха в американската болница в Нюили. Той помоли да докарат инвалиден стол и я закара до рентгена.

— Обадох се на ортопеда. Ще дойде да те види, след като ти направят снимка.

Тя добре си спомняше как бе държал ръката ѝ по време на операцията преди година. Така ѝ се искаше да може да го помоли отново за това. Но сега всичко беше различно, беше по-добре да си върви.

Рентгенологът я вкара в залата за снимка. Тя се обърна и видя, че Жан-Шарл я наблюдава. Погледите им се срещнаха. Очите му я изпепеляваха. Трудно можеше да се каже кой бе по-наранен от двамата.

— След малко ще дойда да проверя как си — каза той и тя кимна.

Знаеше, че не би могла да промени решението му.

Рентгенологът я разпита за случилото се. Накрая се наложи да му признае:

— Бременна съм — тихо промълви тя, сякаш се страхуваше Жан-Шарл да не я чуе през вратата.

— Така ли? — изненада се лекарят.

— Моля ви, не казвайте на никого — каза тя и легна на кушетката. — Това е тайна.

— Да не сте филмова звезда? — попита той заинтригуван, а тя поклати глава и се усмихна. Жан-Шарл бе казал само, че му е близка приятелка.

Снимките бяха готови за минути и веднага след това пристигна ортопедът. Разгледа ги внимателно и потвърди предположението на Жан-Шарл, че глезенът е счупен. Когато Жан-Шарл се появи след около час, тя вече беше с гипс и патерици, още по-бледа от преди. Повдигаше ѝ се, но не каза нищо пред него. Личеше, че не се чувства добре и че се опитва да го прикрие.

— Оказа се прав — учтиво каза тя. Разбираше, че е повикал добри лекари и им е поръчал да ѝ обърнат специално внимание. Всички бяха изключително мили и внимателни. Усещаше се неговата намеса.

— Ще те откарам обратно в хотела — каза той, после благодари на ортопеда и рентгенолога.

— Не е нужно да се притесняваш — отвърна тя и в този момент установи, че е без чанта. Беше я забравила в хотела. — Е, може би ще се наложи — притеснено допълни тя. — Нямам в себе си пари за такси.

И допълни:

— Дано не те затруднявам.

— В никакъв случай — формално отвърна той и я погледна. Имаше нещо различно у нея, но не можеше да долови какво. Нещо в лицето ѝ. Изглеждаше по-свежо, излъчваше някаква мекота. Беше по-красива, отколкото си я спомняше. Помогна ѝ да седне в колата и потеглиха към хотела.

— Съжалявам за този инцидент, Тими — започна той. — Наистина лош късмет.

Знаеше, че я боли, но тя не се оплакваше. Бяха ѝ предложили болкоуспокояващо, но отказа, заради бебето. Просто заяви, че е добре и прибра шишенцето с таблетки в джоба на сакото си. Жан-Шарл го сметна за излишно геройство.

— Няма нищо. Можеше да е и по-зле — каза тя.

Можеше бебето да пострада, помисли си Тими. От половин час риташе бясно и това я успокояваше. Единствено, което искаше, беше да се прибере и да си легне. И без това репетицията сигурно вече беше приключила. Надяваше се всичко да е минало добре, но всъщност вече дори това много не я интересуваше. Мислеше единствено за Жан-Шарл. Беше сигурна, че няма да го види повече. Бяха спрели на червен светофар. Той я погледна и забеляза колко е бледа. Не ѝ каза нищо, но се притесни.

— Съжалявам, че така се получи между нас. Ти прояви голямо търпение и беше права. Беше нечовешко да те карам да преминаваш през всичко това с мен. Сигурен съм, че малко жени биха имали твоето търпение. Никога не съм предполагал, че може да се стоварят толкова проблеми наведнъж.

— Няма нищо — промълви тя. — Ти нямаш вина. Лош късмет.

Това го накара да се усмихне. Все още я обичаше и знаеше, че така ще е завинаги.

Тими погледна към ръката му и забеляза, че не носи халката, после погледите им се срещнаха.

— Време беше. Най-накрая миналата седмица се изнесох. Исках да го направя преди, но не успях. Децата ще оцелеят, жена ми се подобрява. Оправих се с тези проблеми. Вече трябваше да се отделя.

Тими го гледаше смаяна.

— Напуснал си семейното жилище?

Той кимна.

— Как го приеха? — учудена попита тя.

— Всички са ми сърдити. Никой не изрази ни най-малка благодарност. Явно повече се помни онова, което не си направил. Децата ще го преживеят. — Изглеждаше много спокоен и прекалено смирен. Когато я погледна отново, забеляза тъгата в очите му. — Съжалявам, че така реагирах, когато ми каза, че се срещаш с друг. За мен беше тежък удар. Но си права. Не можеш да ме чакаш вечно.

Тими изведнъж се почувства така, сякаш влакът бе тръгнал под носа ѝ. Изнесъл се е. Свалил е брачната халка. Най-сетне се е изнесъл. Не беше за вярване. А тя носеше детето му. И на всичко отгоре му бе казала, че се вижда с друг.

— Изглеждаш променена — каза той, за да смени темата.

Тя го гледаше втренчено и не знаеше какво да отговори.

— Напълняла съм — отвърна тя, докато минаваха през Плас де ла Конкорд. Глезенът ѝ пулсираше и ѝ се гадеше.

— Отива ти — добави той. — Колко време ще останеш в Париж?

— Вдругиден си тръгвам — отвърна тя и се усмихна, като си спомни как я бе поканил на питие през февруари. Беше ѝ задал същия въпрос, тя му бе отговорила по същия начин, а на следващия ден се бяха отдали на лудата си любов. Любов от пръв поглед.

— Имам чувството, че вече съм гледала този филм — каза тя и изведнъж се разсмя.

Той се усмихна, току-що си бе помислил същото.

— Може би трябва да отидем до Айфеловата кула и да си представим, че е първи септември... А може би не трябва. Новият мъж в живота ти едва ли ще се зарадва...

Остана загледана през стъклото няколко безкрайно дълги минути, след което се обърна към него. Вече беше прекалено късно да

играе игрички. Беше го направила само веднъж и оттогава горчиво съжеляваше.

— В живота ми няма друг мъж, Жан-Шарл. И никога не е имало. Ти си единственият.

Той я погледна озадачен.

— Тогава защо го каза? За да ме нараниш ли? — Не беше в неин стил да бъде отмъстителна.

— По-сложно е. Трудно е да се обясни. Искях да повярваш, че съм ти изневерила — въздъхна тя.

— И защо, по дяволите, искаше да вярвам в това? — недоумяващо попита той, докато чакаха на един светофар. Звучеше нелогично. Обичаха се, вярваха си. Защо трябваше всичко да изглежда тъкмо обратното?

— Защото ако не искаше да бъдеш с мен и беше решил да останеш при съпругата си, не исках да знаеш, че бебето е твое.

Жан-Шарл я зяпна смаян. Изглеждаше шокиран от думите ѝ.

— Какво бебе? — не можеше да проумее за какво му говори.

С елегантен жест тя разтвори сакото си.

— Нашето бебе — промълви тя. — Не ти казах, защото не исках да ти създавам допълнително напрежение. Искях да бъдеш с мен само ако ме обичаш, а не по задължение или от съжаление — докато изричаше това, сълзи се стичаха по лицето ѝ.

— Ти си луда... О, боже мой... била си бременна през цялото това време и не си ми казала?... О, боже... Тими... — Той протегна ръка и докосна корема ѝ, усети как бебето ритна и се разплака. — Как можа да постъпиш толкова безумно... да не ми кажеш... аз те обичам... никога не бих те съжелявал... какво смело, щуро момиче си ти — редеше той, после я грабна в обятията си, притисна я, целуна я страстно, а в това време засвириха клаксони, шофьори ругаеха, целият трафик наоколо се обърка. Погледна я с любов, каквато не бе очаквала: — Толкова те обичам. В кой месец си?

— Малко повече от шести.

— Не мога да повярвам, че си го крила от мен.

— Щях да ти кажа, но точно тогава жена ти се разболя. Не беше редно да те раздвоявам. После се канех да го направя през септември на Айфеловата кула... но ти отмени срещата и замина за Италия при Жулиан... а после...

— Тими, моля те... съжалявам... нямах представа... исках да постъпя правилно, а всъщност съм пренебрегнал точно теб, която най-много заслужава внимание. Ще можеш ли да ми простиш?

— Не е нужно да ти прощавам — отвърна тя. — Обичам те. Постъпих глупаво като не ти казах. Не исках да си с мен по задължение или от чувство за дълг, или за да те манипулирам. Знам, винаги си се старал да постъпваш правилно с всички. А аз исках да си с мен само ако наистина ме обичаш, а не защото така е правилно.

— Наистина те обичам — мило каза той. — Обичам те. И сега какво ще правим? Кога се очаква бебето? — Не можеше да събере мислите си. Трябваше да осмисли толкова много неща наведнъж. Значи тя го обичаше и винаги го бе обичала. И не му е изневерявала. Няма друг мъж и никога не е имало. Била му е вярна през цялото време. И носи тяхното дете. И все още го обича. Не беше спирала да го обича, така както той нея. Решението ѝ да сложи край на връзката им го беше смазало. И тогава изведнъж се сети: — Дали всичко е наред с бебето след това падане? Може би трябва да се върнем в болницата и да проверим.

— Терминът е през януари и всичко е наред. От половин час рита бясно.

— Искам да си легнеш веднага щом отидем в хотела — нареди той.

— Слушам, докторе — усмихна му се тя.

— Да не би да се шегувате с мен, мадам О'Нийл — отвърна той с усмивка. Толкова му бяха липсвали чувството ѝ за хумор, лицето ѝ, ръцете ѝ, целувките ѝ, гласа ѝ и най-много — любовта ѝ.

— Да, докторе, точно това правя — широко усмихната отвърна тя, докато приближаваха „Плаза Атене“. — Ще се качите ли за чаша шампанско?

Той я погледна и се усмихна.

— А след това, Тими? Какво ще правим оттук нататък?

— Ти какво предлагаш? Не знам дали бих могла да управлявам фирмата си оттук, но ще опитам. — Нямаше намерение да го кара да се отказва от работата си и да се мести в Калифорния, там нямаше да може да практикува. Ако някой можеше да се премести, това беше тя.

— А после? — все така грейнал я гледаше той.

— За какво точно ме питаш? — свенливо го погледна тя.

Изведнъж отново се почувстваха окрилени от мечтите си. Мислеше, че го е загубила завинаги. Вместо това сега отново виждаше пълните му с любов очи. Изпитваше огромна благодарност към Дейвид, който му се беше обадил и ги бе събрал отново.

Жан-Шарл се наведе и я целуна. Точно тази целувка помнеше тя, за нея беше копняла през дългите, самотни, напрегнати месеци, когато беше далеч от нея.

— Омъжи се за мен — нежно каза той.

— Съжالياваш ли ме? — прошепна тя. — Или е заради бебето? — Лицето ѝ беше на сантиметри от неговото, наблюдаваше го проникателно.

— Не. Обичам те, глупаво момиче. Винаги съм те обичал. Съжالياвам, че се получи с такова закъснение.

— Тогава приемам — отвърна тя и го целуна. После се отдръпна и го загледа щастливо усмихната. — Предполагам това означава, че няма отново да се връщам в сиропиталището. — Тази глава от романа на живота ѝ беше затворена завинаги. Вече го знаеше със сигурност.

— Точно така — отвърна той, слезе от колата и мина откъм нейната страна. — Никога повече няма да се върнеш там. Прибираш се у дома с мен, Тими. Завинаги.

Взе я на ръце и я понесе през фоайето на „Плаза Атене“ — там, откъдето започна всичко.

Издание:

Автор: Даниел Стийл

Заглавие: От пръв поглед

Преводач: Анета Макариева-Лесева

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Редактор: Елка Николова

ISBN: 978-954-655-502-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4066>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.